

Na titulní straně foto Václava Šebka

Reportáže

„Zakuklenci“ neustále v akci..... 2–5
Dvakrát do stejné řeky..... 20–23
Kdyby všechny děti světa..... 45–47

Otázky pro...

npor. Mgr. Blanku Novotnou..... 6–7

Ze zahraničí

Dočasný řidičský průkaz..... 10
Krádeží aut v Německu přibývá.....11
Mladí extrémisté.....12
Elektronické proutkaření.....13

Případ skončil

„Eskort“ znamenal smrt..... 14–15

Prevence

Zebra se za tebe nerozhledne..... 16

Profesní etika

Policie ČR a korupční prostředí..... 18–19

Dvojportrét

Smetana do hořké kávy..... 28–29

Školství

Domácí násilí jako „modelovka“..... 30–31

Ocenění hrdinům

Zlaté záchranářské kříže za rok 2009..... 32–34

Křížky u silnice

Kamionový nálet..... 35

Z policejních archivů

Strážce králíků..... 36–37

Případy majora Zahrádky

Vražda ze zdvořilosti..... 38–39

Kultura

Do třetice a dost..... 40

Nově na Nově..... 40

Zahranichní mise

Ostře sledovaná hranice..... 41

Čtenářské soutěže

Na úpatí psa.....24

Velká soutěžní křížovka.....42

Je to už dávno.....43

Příloha

„Tak přísahám!“.....I–IV

Jazykové mosty – Němčina IIIV–XII

Zahranichní pracovní migranti v ČR.....XIII–XVI

POZOR ZMĚNA

Upozorňujeme čtenáře, že redakce časopisu Policista se přestěhovala. Sídlo redakce je v Praze 3, ulice Olšanská 4. Poštovní adresa pro čtenáře zůstává stejná, tedy nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4. Změna se týká telefonu a faxového čísla. Telefon na sekretariát redakce je 974 841 814 a fax 974 841 094. E-mailová adresa je stejná. Veškerá spojení najdete v tiráži časopisu.

ZAKUKLENCI NEUSTÁLE V AKCI (str. 2–5)

DVAKRÁT DO STEJNÉ ŘEKY (str. 20–23)

TACTICAL RESCUE ACADEMY (str. 25)

POLICISTA JAKO ZÁCHRANÁŘ (str. 26–27)

SMETANA DO HOŘKÉ KÁVY (str. 28–29)

KDYBY VŠECHNY DĚTI SVĚTA (str. 45–47)

VRAŽDA ZE ZDVOŘILOSTI (str. 38–39)

**PREVENCE
SE MUSÍ VYPATIT**

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka **Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ** Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná

Příjem inzercí v redakci: tel.: **974 841 814, 817, 613, 684**. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzertech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: 974 841 814, fax: 974 841 094, e-mail: redakce@mvr.cz,
<http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o.

obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti

a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvoždanská 5–7 CZ – 148 31

Praha 4 **Roční předplatné činí 360 Kč** Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.

Redakční uzávěrka 14. 5. 2010. Číslo 6/16. ročník vychází 8. 6. 2010.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

„ZAKUKLENCI“ neustále v akci

Na příjezd
fanoušků
čekají policisté
z SPJ
i na Hlavním
nádrazí

Speciální pořádková jednotka Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy je nedílnou součástí bezpečnostního systému naší země. Od dob založení, až do současné doby, se v jejích řadách vystřídalo množství policistů, kteří svým osobním nasazením a profesionálním přístupem přispěli k vybudování stabilního a silného celku. Současným vedoucím SPJ je mjr. Bc. Luděk Procházka.

PROČ JE TENTO ÚTVAR SPECIÁLNÍ?

„Speciální pořádková jednotka (SPJ) působí pod jednotným velením a je určena k ochraně bezpečnosti osob a majetku, ke spolupůsobení při zajišťování veřejného pořádku a k činění opatření k jeho obnově, byl-li porušen. Plníme i další úkoly Policie ČR v případech mimořádných událostí, živelných pohrom, katastrof a průmyslových havárií, které svým rozsahem a charakterem vyžadují nasazení specializovaných sil a prostředků. V těchto případech se řídíme bezpečnostními typovými plány, pokyny krizových štábů, nebo zajišťujeme úkoly v rámci integrovaného záchranného systému. Při zabezpečení akceschopnosti také posilujeme přímý výkon služby pořádkové policie. Posilování výkonu služby provádíme v místech největšího výskytu trestné činnosti nebo v místech narušení veřejného pořádku,“ řekl nám na úvod mjr. Bc. Luděk Procházka.

SPJ působí převážně na území hlavního města Prahy, kde je dislokována, vyžaduje-li to bezpečnostní situace, působí i na jiných místech České republiky. Mimo přesně definované působení spolupracuje speciální pořádková jednotka s Městským soudem při rizikových soudních přelíchách, s Českou národní bankou při převozu cenin, s mimoresortními organizacemi při zajišťování kulturních a společenských akcí s ukázkami čin-

Príslušníci SPJ loni u Kongresového centra, kde probíhalo zasedání EU

nosti Policie ČR a Armády ČR a při zajišťování bezpečnosti vybraných objektů.

NĚCO Z HISTORIE SPJ

SPJ vznikla rozkazem Policejního prezidenta z 19. května 1995. Její původní název byl „stálá pořádková jednotka“. Okamžitě po vzniku byla jednotka dislokována do okrajové části hlavního města Prahy. Původním sídlem SPJ byl zámek Vinoř, ale rostoucí počet příslušníků, rozrůstající se vozový park a přibývajícím technické vybavení signalizovalo, že je nutné hledat nové sídlo SPJ a našlo se. Od roku 1996 poskytuje areál Policejní akademie ČR prostor pro několik set příslušníků jednotky a jejich vybavení.

Klíčové momenty v historii jednotky představovaly roky 1998 a 2003. V září 1998 došlo po výrazném navýšení početního stavu k přerozdělení stávajících dvou skupin na čtyři oddělení. V dubnu 2003 byla reorganizační stálé pořádkové jednotky vytvořena spe-

ciální pořádková jednotka. Z jednotlivých oddělení byla vyloučena samostatná skupina speciální přípravy, která byla nově začleněna do posíleného organizačního a operačního oddělení.

V květnu 2005, v den 10. výročí založení speciální pořádkové jednotky, převzal její velitel standartu SPJ. Společně se znakem tvoří standartu klenoty jednotky a je využívána při slavnostních příležitostech. Čestná stráž ji doprovází zejména při předávání medailí a dalších ocenění příslušníkům speciální pořádkové jednotky.

SPJ SE STALA NEDÍLNOU SOUČÁSTÍ VĚTŠINY BEZPEČNOSTNÍCH OPATŘENÍ

Pod původním označením „stálá pořádková jednotka“ se jednotka již krátce po svém vzniku zapojila do bezpečnostních opatření na území hlavního města Prahy. Na základě žádostí ředitelů krajských správ Policie ČR se

Šéfové – zleva mjr. Bc. Luděk Procházka a mjr. Mgr. Jiří Stejskal

Zástupci štábu bezpečnostního opatření úkolují další policisty přímo ze stadionu

brzy rozšířil výčet míst, kde SPJ zasahovala, o další krajská i okresní města.

„Za dobu existence jednotky došlo několikrát k celkové obměně vybavení. Vývojem prošla řada výstrojních součástek, policisté byli postupně vybaveni modernějšími a účinnějšími ochrannými prostředky. Výraznou změnou prošla i taktika zákroku pořádkových jednotek. Některé formy a metody činnosti pořádkových jednotek si lze dnes připomenout již jen na historických fotografiích. Nové trendy v oblasti pouliční kriminality, diváckého násilí a stupňující se agresivita pachatelů hromadného narušení veřejného pořádku neustále zaměstnávají tým instruktorů a vyžadují neprodlené aplikování nových poznatků do praxe. To je opravdu nutné,“ doplnil vedoucí jednotky.

NÁROKY NA POLICISTY SPJ JSOU VYSOKÉ

Vzrůstající nároky na příslušníky speciální pořádkové jednotky vyvolaly potřebu provádět výběr z řad vhodných uchazečů. Zájemci o službu u jednotky jsou podrobeni lékařské prohlídce a musí prokázat náležitý zájem o specifickou službu. Jejich fyzická zdatnost i některé speciální dovednosti jsou prověřovány instruktory skupiny speciální přípravy.

Psychologické vyšetření absolvují policisté speciální pořádkové jednotky před zařazením na vybrané funkce, nebo před vysláním k plnění mimořádných úkolů. Úspěšným vykonáním testů vykročí uchazeči na dlouhou a náročnou cestu výcviku příslušníka speciální pořádkové jednotky.

Služební přípravu nám ve stručnosti popsal nprap. Jiří Basl – „výcvikář“ jednotky. „Náplň služební přípravy příslušníků SPJ je ovlivňována především požadavky vyplývajícími z poslání jednotky. Jedná se zejména o bezchybné a precizní zvládnutí zákroku pod jednotným velením a obnovení veřejného pořádku. Potřebné dovednosti si policisté osvojují při pořádkové a pořádkové přípravě. Běžnou součástí každodenní služební přípravy našich policistů je ovládnutí svěřené techniky, používání donu-

covacích prostředků, práce se speciální technikou, využití ochranných prostředků i prohlubování si znalostí, a to vybraných právních norem. Náležitou pozornost věnujeme bezproblémovému začlenění nováčků do stávajících operačních skupin.“

Procvičování modelových situací kopíruje aktuální dění ve společnosti a je dokonalým nástrojem pro neustálé zvyšování odborné úrovně příslušníků jednotky. K řešení modelových situací mimo jiné patří i sladění postupu operačních družstev SPJ a obsluhy vodního stříkače. „Této etapě výcviku samozřejmě předchází nezbytné procvičování jednotlivých postupů a dílčích úkonů, bez jejichž zvládnutí by použití vodního stříkače nebylo možné. Obdobný postup je uplatňován i při přípravě na použití obrněných kolových vozidel. Sladění činností pro případ zákroků je nutné i v oblasti se služebními koňmi a psy. Celkový stav připravenosti jednotky pravidelně prověřujeme na celorepublikových součinnostních cvičeních,“ upřesnil nprap. Jiří Basl.

Bez výborné fyzické kondice a schopnosti efektivního použití donucovacích prostředků se příslušníci speciální pořádkové jednotky neobejdou. **Tělesná a kondiční příprava** je proto neodmyslitelnou součástí služební přípravy. Takto zaměřené výcviky probíhají především v místě dislokace. Vhodné zpestření představují instruktážně metodická zaměstnání pořádaná mimo území Prahy. Využívány jsou i prostory a výcviková zařízení ostatních složek Integrovaného záchranného systému České republiky.

VÝCVIK POUŽITÍ SLUŽEBNÍCH DOPRAVNÍCH PROSTŘEDKŮ

„Bezpečná a rychlá přeprava na místo provedení služebního zákroku, přeprava potřebné techniky, využití vozidel jako součástí taktického plánu zákroku. Na tyto situace jsou příslušníci naší jednotky připravováni v rámci speciálně koncipovaného výcviku,“ zdůraznil mjr. Mgr. Josef Festa, zástupce vedoucího SPJ.

Cvičení Milovice – policisté předvádějí zadrženého výtržníka

CO DALŠÍHO POLICISTÉ SPJ NACVIČUJÍ

Cílem střelecké přípravy je schopnost rychlého, přesného a bezpečného použití zbraní osobního a skupinového vyzbrojení. Velkému rozsahu používaných zbraní je uzpůsoben i systém provádění tzv. suchých nácviků i ostrých střelb. Mířená střelba pomáhá odhalit základní chyby střelců. Policisté např. cvičí střelbu z dlouhé zbraně v různých pozicích a značkovací střelivo umožňuje rychlé vyhodnocení zvládnutí situace.

Další nácviky policistů SPJ popisuje Luděk Procházka. „**K taktické přípravě** patří efektivní nácvik služebních zákroků v budovách, který je podmíněn použitím technických prostředků a bezchybnému porozumění taktice zákroku. Tento druh výcviku je náročný na čas a klade zvýšené požadavky na fyzickou kondici i na psychickou odolnost policistů.

Nácvik zákroku v dopravních prostředcích představuje jednu z nejnáročnějších činností, na jejíž plnění jsou příslušníci naší jednotky připravováni. Tento druh zákroku vyžaduje dokonalou souhru všech zakročujících policistů, perfektní načasování a neobejde se bez použití technických pomůcek. Pravidelně provádíme výcviky, které jsou mimo jiné zaměřeny na zvýšení bezpečnosti policistů i osob uvnitř vagonů, vozidel nebo autobusů. Řešení modelových situací v dopravních prostředcích je nám umožněno díky dobré spolupráci s mimoresortními subjekty.“

V neposlední řadě nesmíme opomenout **speciální přípravu**.

Speciální příprava rozšiřuje základní oblast výcviku a po jejím absolvování umožňuje policistům používání různých technických prostředků. Může se jednat o použití vybraných donucovacích prostředků, využití vrtulníků pro přepravu do místa zákroku, nebo při práci ve výškách a mnohé další. Do speciální přípravy patří i vodní záchranné práce, které vyžadují maximální soustředění nasazených policistů. Příprava na tyto práce probíhá zpravidla v součinnosti s ostatními složkami Integrovaného záchranného systému ČR. Policisté SPJ trénují i topografii. Dobrou orientaci a pohyb v terénu vyžadují především akce zaměřené na pátrání po pohřešovaných osobách a hledání věcí.

Útoky zápalnými lahviemi na zasahující policisty vedly k zařazení této problematiky do náplně služební přípravy policistů pořádkových jednotek. Policisté získávají informace o účincích různých druhů hořlavin a zdokonalují se v používání osobních hasicích prostředků. Potřebný výcvik absolvují také specialisté hasiči.

DOKUMENTAČNÍ SKUPINA

V souladu s platnými interními akty řízení jsou zákroky prováděné speciální pořádkovou jednotkou důkladně monitorovány a je pořizován obrazový i zvukový záznam. Tento úkol plní policisté z dokumentační skupiny SPJ. Mimo trestní nebo přestupkové řízení najdou pořízené záznamy uplatnění i při vyhodnocování služebních zákroků nebo modelových situací. Všechny záznamy dokumentační skupina odborně zpracuje a archivuje.

KRIZOVÉ VYJEDNÁVÁNÍ

„Krizové vyjednávání je jedním z možných způsobů řešení krizových stavů bez použití násilí. Přípravu vyjednávačů pro potřeby krizového vyjednávání v působnosti krajských ředitelství policie zajišťuje a metodicky řídí

Modelová situace – nácvik záchrany cestujících ve vlaku

Policisté SPJ ve vozidle volkswagen u metra Strašnická vyčkávají další pokyny

Útvar rychlého nasazení Policie ČR. Vyjednávači naší jednotky tvoří jeden z pilířů krizového vyjednávání v České republice a jsou nasazováni zejména u případů demonstrování úmyslu sebevražd, barikádových situací a zadržování rukojmí.“ zhodnotil další úkol jednotky zástupce vedoucího SPJ a vedoucí Týmu krizového vyjednávání KRP hl. m. Prahy, mjr. Mgr. Jiří Stejskal.

OPERAČNÍ STŘEDISKO

Operační středisko jednotky je centrem sběru a distribuce informací o činnosti celé jednotky. Poskytuje podporu policistům v terénu, ve vybraných situacích řídí jejich činnost a zprostředkovává provedení potřebných úkonů pro zakročující jednotku.

ČESTNÁ JEDNOTKA

Speciální pořádková jednotka má „Čestnou jednotku“, jejímž úkolem je důstojná reprezentace Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy a zajišťování účasti Policie ČR na důležitých společenských akcích. Nově je čestná jednotka pravidelně přítomna na slavnostní přísaze nových pražských policistů.

„Těžkoooděnci“ rádi navštěvují i malé děti ve školce, kde je zájem o jejich ukázky opravdu velký

Fanoušci Slavie zaplňují metro Strašnická

nádraží. Přijelo jich asi čtyřicet, rozptýlili se po Václavském náměstí a v okolních uličkách. Žádné problémy tady nevznikly.“

Policisté nezaregistrovali žádné problémy ani během přesunu metrem, ani cestou fanoušků na stadion. Problém měl pouze fotograf časopisu Policista. Cestoval s fanoušky podzemkou a když vystoupil, zjistil, že nemá mobilní telefon. O telefon přišel ve vagonu metra, kde se snažil náladu fanoušků Slavie fotoaparátem zachytit, a mezitím mobil z rozepnuté kapsy zmizel.

Počasí ten den nebylo zrovna příjemné, ale fanouškům ve vyprodané aréně dešť nevadil, nevadilo jim ani chladné počasí a všichni hlasitě fandili právě tomu svému týmu. Atmosféra byla výborná. Čtyři fanoušci se ale na stadion vůbec nedostali, pořadatelé jim odepřeli vstup, neboť už ke stadionu přišli v podnapilém stavu. Dva diváci zase derby neviděli až do konce. Jednoho, rovněž podnapilého příznivce fotbalu, vykázal pořadatel a druhého fandu vykázal jiný pořadatel proto, že si v průběhu zápasu v aréně pohrával se zakázanou pyrotechnikou. Oba proto museli stadion opustit trochu dříve. Jinak se na tribunách arény nic závažného nestalo.

O závěrečné slovo jsme po ukončení zápasu požádali šefa speciální pořádkové jednotky

BEZPEČNOSTNÍ OPATŘENÍ V RÁMCI FOTBALOVÉHO DERBY

Koncem měsíce dubna jsme měli možnost sledovat bezpečnostní opatření speciální pořádkové jednotky. Na Letné se připravoval zápas mezi týmy AC Sparta Praha a SK Slavie Praha. Hrál dvě pražská „S“ a i když zápas začínal až v podvečer, policisté měli pohotovost už od desíti hodin dopoledne. První vozidla se dle plnění úkolů v rámci zajištění veřejného pořádku vydala na předem určená místa před čtrnáctou hodinou. Další volkswageny opouštěly základnu SPJ na základě pokynů šefa jednotky.

S mjr. Mgr. Jiřím Stejskalem jsme už odpoledne pozorovali příchozí fanoušky Slavie u metra Strašnická v Praze 10. Kolem patnácté hodiny se u vchodu do stanice metra tísnilo asi 150 „slávistů“ se šálami červeno-bílé barvy kolem krku. Komunikaci s fanoušky zahájilo několik přítomných členů AK týmu. Vysvětlovali mladým i starším zástupcům červenobílých, že se metrem za přítomnosti policistů z SPJ přesunou do stanice metra Hradčanská. Protože tato stanice je ale rozkopaná, dostali fanouškové Slavie od zástupců AK

týmu další instrukce. Policisté v černých kombinézách zajistí fanouškům cestu do arény Sparty a doprovodí je až ke vstupu na stadion. Mezi tím, co policisté z AK týmu hovořili s fanoušky, postupně se do stanice Strašnická přesunulo několik desítek policistů speciální pořádkové jednotky. Za několik minut už policisté nasměrovali desítky „slávistů“ do středních vagonů soupravy, informace předali vedoucímu jednotky a vyjeli směr Hradčanská.

„Policisté naší jednotky tímto způsobem zajišťují klid a veřejný pořádek po celou dobu jejich cesty až na stadion, kde za pořádek zodpovídá pořadatelská služba.“ vysvětluje mjr. Jiří Stejskal a pokračuje. „Jedno vozidlo našich policistů odpoledne zajišťovalo příjezd mimopražských fanoušků na vlakové Hlavní

Čestná jednotka nesmí chybět na přísaze nových policistů

Ludka Procházku. „Po ukončení zápasu stadion opouštějí nejprve příznivci domácího týmu a teprve potom odcházejí hosté, tentokrát slávisté. Přesto k drobným potyčkám v ulici Milady Horákové dnes došlo. Jednotlivé problémy mezi fanoušky z obou týmů museli policisté z naší jednotky uklidňovat, ale nic závažného se nestalo a nikoho policisté nepředváděli. Všichni nakonec mohli pokračovat v cestě domů.“

Vedoucí speciální pořádkové jednotky mjr. Bc. Luděk Procházka byl v policejním štábu bezpečnostního opatření a dle potřeby úkoloval jednotlivé vedoucí skupin SPJ a můžeme říci, že opravdu na „jedničku“.

*Cesta fanoušků na stadion byla
bouřlivá, ale bezproblémová*

Eva BROŽOVÁ
Foto Archiv SPJ
a Václav ŠEBEK

...npor. Mgr. Blanku NOVOTNOU, vedoucí 5. oddělení obecné kriminality Obvodního ředitelství policie Praha I

Občany v centru metropole nejvíce trápí prodej drog přímo na ulici. Trestnou činností, související s distribucí omamných a psychotropních látek, tj. drogovou problematikou, se na Obvodním ředitelství policie Praha I zabývá 5. oddělení obecné kriminality. Několik otázek týkajících se drog, jejich distribuce a prodeje jsme položili přímo vedoucí tohoto oddělení npor. Mgr. Blance Novotné.

První naše otázka směřuje na pouliční distribuci drog v centru metropole.

V případě pouliční distribuce drog se jedná o drobné dealerství přímo toxikomany. Ti buď prodejem přebytků omamných nebo psychotropních látek (OPL) získávají finanční hotovost na uspokojení svých dalších potřeb (nájem, strava) nebo na nákup či výměnu za jiný druh drogy. Dále se této formy prodeje dopouštějí dealeri na nejnižším stupni distributorského žebříčku. Většinou jde o osoby ze slabších sociálních vrstev, bez pracovního poměru. K pouličním prodejm drog dochází především na místech dopravně dobře dostupných a s větší kumulací osob. Dealery drog je tedy možné zahlédnout například na dopravních uzlech MHD, nejsou jim cizí budovy a okolí železničních nádraží, nechybí ani na stanovištích streetworkerů, kteří vyměňují toxikomanům zdravotní pomůcky apod. Pouliční drogová scéna se různě přesouvá, v minulosti byla jako problematická místa v centru Prahy vnímána např. ulice Kaprova, Uhelný trh, okolí Hlavního nádraží nebo vestibulu stanice metra Národní třída. V současné době je takovým místem Václavské náměstí a jeho nejbližší okolí.

Takzvané na ulici se pak dají koupit v jednotlivých dávkách za sto až pět set korun pouze drogy horší kvality. Navíc je pravidlem, že množství, a tím pádem i cena, neodpovídá skutečnému množství drogy deklarované dealerem. Toxikoman přesto drogu koupí, protože ví, že při případné diskusi by přiště drogu nezískal. Pro ilustraci mohu uvést případ dealerky heroinu, kterou jsme zadrželi vzápětí po jejím prvním prodeji po příchodu „na pracoviště“ u budovy Masarykova nádraží. Tato žena měla připraveno v jednotlivých dávkách 40 ks tzv. psaníček, kdy celková hmotnost zajištěného heroinu byla 3 g, což odpovídá 0,075 g na jedno psaníčko. Dealerka ale nakupujícím tvrdila, že její psaníčko obsahuje 0,2 g heroinu v ceně 200 Kč.

Zejména z tohoto důvodu došlo na pouliční drogové scéně v centru Prahy k velkému rozmachu distribuce léku Subutex. Jedná se o lék, který je předepisován lékaři jako substituce za opiáty. Toxikomané jsou

si vědomi, že při koupi Subutexu nemohou být dealerem ošizeni.

V lékárně je Subutex prodejní pouze po předložení lékařského receptu s modrým pruhem (jednoznačně identifikovatelný číslem). Léčivo Subutex je v ČR dostupné ve třech variantách, a to podle obsahu účinné látky buprenorfinu. V jednom balení je sedm tablet.

Nejoblíbenější u toxikomanů je 8 mg, doplatek pacientem v lékárně činí 1 385 Kč, cena na ulici za jednu tabletu je pak 300 – 400 Kč, ve svátek a o víkend se zdvojnásobí. Přebytky k prodeji distributoři získá-

HLOUČKY ČEKAJÍCÍCH TOXIKOMANŮ VADÍ VEŘEJNOSTI

vají buď návštěvou více lékařů, nebo tak, že si pod smyšlenou legendou nechají u jednoho lékaře předepsat větší množství Subutexu. Padělání receptu s modrým pruhem jsme dosud nezaznamenali.

Občanům i turistům nejvíce vadí hloučky toxikomanů přímo na ulici. Jak postupuje policie v těchto případech?

Než vám odpovím na otázku, je myslím podstatné říci, kdo jsou to toxikomané, kteří si drogy kupují na ulici. Zhruba u 20 % se jedná o osoby, které mají zaměstnání nebo studují, pečují o svůj zevnějšek, mají další zájmy. Rozhodně nikoho z jejich kolegů či spolužáků by nenapadlo, že mají nějaký problém s drogou, pozornost veřejnosti při shánění drogy neupoutají. Zbýlých asi 80 % jsou bohužel existence bez zaměstnání,

mnohdy bez sociálního zázemí, jsou to osoby bez adresy. Jejich jedinou motivací k nějaké činnosti je pouze získat prostředky na drogu a tu pak někde sehnat. Typický je pro ně zanedbaný zevnějšek a na první pohled nezdravé vzezření. Při shánění drogy se tyto lidé shlukují, informují se o osobě, která momentálně drogu na prodej má, a jsou schopni na místě vyčkat i několik hodin, než se prodejce objeví. To je skupina, která pozornost veřejnosti upoutává a kterou se veřejnost cítí být obtěžována.

Občané pak ve svých podáních a oznámeních žádají policii, aby shlukující se toxikomany z určitého místa „vyhnala“. To ale není bohužel jednoduché, pokud se tyto osoby nedopouštějí přestupku či trestného činu, nejsou osobami v pátrání a mají dokla-

Nášivka 5. OOK OŘP Praha I

dy v pořádku, policisté ani strážníci Městské policie nemají zákonný důvod tak učinit.

Jsem přesvědčená, že policisté Obvodního ředitelství policie Praha I, v rámci zákonem daných možností a s ohledem na tabulkové stavy policistů, reagují na problematiku toxikomanů v centru města více než adekvátním způsobem. K potírání pouličního prodeje OPL pravidelně provádíme dílčí akce, při nichž se nám daří realizovat drobné dealery pracující v terénu. V loňském roce jich bylo jen v oblasti Václavského náměstí zadrženo 70, za první tři měsíce roku 2010 pak 30. Nemohu opomenout i výbornou práci ze strany uniformované policie, kolegů z oddělení hlídkové služby OŘP Praha I (OHS). Přestože se vesměs jedná o kolegy na startu profesní kariéry u Policie ČR, při své služební činnosti nezházejí. V roce 2009 jen na Václavském náměstí a pouze v souvislosti s aplikací drogy řešili celkem 107 přístupků. Kromě realizací trestné činnosti jednotlivých dealerů a služební činnosti pořádkové policie provádíme opatření ve formě bezpečnostních akcí v součinnosti kriminální policie, OHS, SPJ, cizinecké policie a strážníků Městské policie.

Jaké máte na vašem teritoriu zkušenosti s většími prodejci a distributory pervitinu a heroinu, nebo marihuany atd.?

Náš služební obvod pokrývá území tří městských částí. Zatímco v centru dominuje pouliční distribuce drog, na Praze 6 a Praze 7 se převážně jedná o skrytou distribuci.

Skrytá distribuce je organizovaná a vysoce kvalifikovaná trestná činnost spočívající v dovozu nebo výrobě OPL a její následné distribuci mezi další dealery nebo samotné toxikomany-konzumenty, ale v uzavřené komunitě osob. Noví zákazníci musí být doporučení. V posledních letech větší prodejci pervitinu a heroinu distribuují své produkty skrytější formou, drogy prodávají tzv. na telefon a pouze osobám, které dobře znají. Poučení sdělovacími prostředky při dojednávání transakce používají krycích názvů a svá telefonní čísla a telefonní přístroje často mění. Rekordmanem byl v loňském roce dealer pervitinu v akci TÚRBAN, který postupně použil 17 telefonních čísel.

Jedničkou na trhu je v našem služebním obvodu droga pervitin. Důvod spatřuji ve snadné legální dostupnosti léčiv obsahujících pseudoefedrin, která se při výrobě pervitinu zneužívají. Jedná se především o léčiva Modafen, Nurofen stopgrip, Panadol plusgrip, Paralen plus a aktuálně i obdobná

léčiva dovážena z okolních států. Také předměty a předměty k výrobě jsou lehce dostupné. V rámci ztížení svého odhalení pak k výrobě pervitinu dochází na více místech, tzv. varny se na místa varu dováží až v okamžiku výroby drogy, a to navíc osobou, která mnohdy není totožná s vařičem. Prostředky k výrobě nakupuje vícero různých osob.

U distribuce marihuany a hašiše nelze v rámci našeho služebního obvodu hovořit o jejich masivním pouličním prodeji. Objevují se však zařízení restauračního typu, kde k prodeji těchto drog dochází, a to za účasti, či alespoň s vědomím obsluhy a provozovatele. Bez spolupráce personálu je značně obtížné takovou trestnou činnost řádně zadokumentovat. Mnohdy jsou u těchto podniků instalována zabezpečení vstupních dveří na tzv. buzučák, kdy před vpuštěním zákazníka obsluha v podniku na monitoru vidí vcházející osobu. Infiltrace policistů je dále ztížena věkovou kategorií a typickým oděvem a úpravou zevnějšku uživatelů tohoto typu drog. Přes výše zmíněné skutečnosti se daří policistům pronikat i do tohoto prostředí. Pochlubit se můžeme např. úspěšnou akcí na Praze 7 v podniku Bongo Bongo, kde bylo mimo jiné zajištěno kolem 300 g marihuany a 180 g hašiše, nebo případem podniku Tulip Café na Praze 1, kde jsme zajištěli 37 g marihuany ve 34 dávkách, kdy se číšník doznal, že během každé své směny takto prodal kolem 100 g marihuany.

Ani našemu obvodu se nevyhnuly případy, kdy pachatelé ve velkém pěstovali marihuanu. V roce 2009 jsme měli tři takové kauzy, vždy se jednalo o indoorovou hydroponní pěstířnu marihuany. V prvním případě bylo mimo jiné zajištěno 415 rostlin a 437 rostlinných řízků (po sklizni), ve druhém případě 219 rostlin a 2 231 g nasušené marihuany a v posledním případě 48 rostlin, 332 g nasušené marihuany a 32 g sušených houbiček lysohlávků.

Můžete prozradit, zda při své práci spolupracujete také s uniformovanou policií či jinými složkami?

Jak už jsem zmínila, velmi si cením činnosti kolegů z OHS. Domnívám se, že cílem naší společné práce není jen represe, ale i snaha kultivovat osoby toxí ve smyslu připomenutí norem akceptovatelného chování společnosti, ve které žijí.

Jednou z cest získávání poznatků k možné distribuci drog je pro nás bezpochyby spolupráce s kolegy z pořádkových útvarů. Zásilají nám informace, o kterých se domnívají, že by pro nás byly využitelné, ale také naopak, my je kontaktujeme v případech, kdy se snažíme ustanovit podezřelé osoby, anebo kdy nelze na doručovacích adresách dostihnout svědky u námi řešených trestních věcí. Obdobně je tomu i u spolupráce s Městskou policií. Obě složky se pak účastní při bezpečnostních opatřeních, jak jsem již zmínila.

O zlepšení situace na drogové scéně se pak samozřejmě snaží veškeré policejní útvary v Praze. Rozkazem ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (KŘP) byla v prosinci 2009 zřízena pracovní skupina „DROGY“. V této skupině jsou zástupci policejních složek, které se zabývají protiprávním jednáním souvisejícím s drogovou kriminalitou. Cílem skupiny „DROGY“ je

vzájemnou spolupráci co nejefektivněji snižovat dostupnost drog na území Prahy. Vyměňujeme si informace, spolupracujeme a provádíme bezpečnostní akce.

Co se týče civilních institucí, tak vedení Obvodního ředitelství policie Praha I je v pravidelném kontaktu s představiteli jednotlivých městských částí našeho služebního obvodu. Jakékoliv podněty z drogové oblasti jsou pak přenášeny na naše oddělení a já jsem jako vedoucí protidrogového oddělení zvana přímo na tato jednání. Účastnila jsem se také několika schůzek se zástupci neziskových organizací Drop In, Sananim a Progressive, kde se projednával problém zvolení vhodného stanoviště pro poskytování jejich služeb toxikomanům. Přestože tato jednání byla kultivovaná, máme na věc rozdílný pohled. Policie má snahu snižovat dostupnost drog, a tedy i výskyt toxikomanů v ulicích, protože to v konkrétním místě přináší i zvýšení nápadu trestné činnosti. Tyto organizace se naopak snaží o rozšíření servisu pro závislé osoby, jako své požadavky uvádějí vyhrazení prostoru v centru Prahy, kde by policie shlukování toxikomanů bez kontrol a zásahů tolerovala.

Měla byste pro naše čtenáře nějakou zajímavost?

Často se stává, že veřejnost upozorňuje policii na prodej drog v centru Prahy, přitom ve skutečnosti o distribuci nejde. Jedná se o případy výdeje nebo výměny zdravotnického materiálu ze strany terénních pracovníků neziskových organizací toxikomanům. Tento problém je v současné době v řešení, Městská část Praha 1 přislíbila uvolnit finance na zhotovení na první pohled viditelného označení, kterým vybaví streetworkery.

Část romského etnika, vesměs se jedná o toxikomany, si našla zdroj své obživy v pouličním prodeji tzv. „šmáček“. Turistům v centru Prahy nabízejí ke koupi bylinné čaje a balíčky asfaltu, které vydávají za marihuanu a hašiš. Dále jsme zaznamenali nabízení naškrábané bílé omítky jako pervitinu a nabídku sádry a rozdrceného acylpyrinu místo kokainu.

Určitě víte, jak je vaše oddělení hodnoceno v rámci celé republiky, uvedete nám na závěr několik čísel?

Podle pravidelných statistických výstupů Národní protidrogové centrály, které sledují počet realizovaných případů po linii toxí a počet zadržených pachatelů, patří právě naše oddělení dlouhodobě mezi nejlepší policejní útvary v celé České republice. Ve vyhodnocení za rok 2008 jsme se umístili na 3. místě z 88 policejních útvarů. V loňském roce jsme se 110 realizacemi, při nichž bylo zadrženo 133 pachatelů, dosáhli prvenství. Závěrem bych uvedla, že u trestné činnosti na úseku toxí se jedná o latentní kriminalitu, kdy případy nejsou policii hlášeny případným poškozeným. Jsme tedy nuceni trestnou činnost sami vyhledávat, zadokumentovat a realizovat. Je skutečností, že kromě případů úmrtí po předávkování, se málokdy najde spolupracující poškozený – svědek.

Eva BROŽOVÁ
Foto Policie ČR

Policejní prezident
genmjr. Mgr. Oldřich Martinů

MEZINÁRODNÍ WORKSHOP K ČINNOSTI ANTI KONFLIKTNÍCH TÝMŮ

„Low profile policing – využívání anti-konfliktních týmů“. To je oficiální název mezinárodního workshopu, který se ve dnech 12. až 14. dubna uskutečnil v Praze pod záštitou ministra vnitra Martina Peciny. Cílem setkání, které pořádalo ředitelství Služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR ve spolupráci s odborem bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra ČR a Úřadem služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia ČR, byla výměna informací a zkušeností z praktického využívání modelu „Low profile policing“ v podmínkách evropských států.

Kromě policejních odborníků z celé České republiky přijeli problematiku využívání antikonfliktních týmů řešit také představitelé bezpečnostních sborů sedmi evropských států (Francie, Maďarsko, Německo, Polsko Rakousko, Slovensko a Španělsko). Setkání se zúčastnil také 1. náměstek ministra vnitra plk. JUDr. Jiří Komorous, policejní prezident genmjr. Mgr. Oldřich Martinů a náměstek policejního prezidenta pro vnější službu plk. Mgr. Ing. Ivan Bílek. Pozvání přijal také veřejný ochránce práv JUDr. Otakar Motejl.

Model „Low profile policing“ je v evropských podmínkách v různých modifikacích více či méně využíván řadou bezpečnostních sborů. Využívání specifického institutu antikonfliktních týmů je však spíše ojedinělé. V České republice je využívání

týmů zaváděno od roku 2006, kdy byly převzaty zkušenosti německých kolegů, a dnes již tvoří nedílnou součást policejních opatření zaměřených na zvládnutí akcí za účasti většího počtu osob. Aplikaci tohoto konceptu do českých podmínek ocenil ve svém úvodním slovu plk. Jiří Komorous, který řekl: „Ministerstvo vnitra velmi pozitivně hodnotí kvalitní práci antikonfliktních týmů. Jejich využívání je mimo jiné velmi účinné v preventivním postupu proti projevům extremismu.“

Za vynikající označil působení antikonfliktních týmů také veřejný ochránce práv JUDr. Otakar Motejl. (Bohužel, ombudsman už není mezi námi – bylo to zřejmě jeho poslední setkání s policisty. – pozn. red.)

Účastníci měli v průběhu workshopu možnost seznámit se s českým, ale i německým modelem antikonfliktních týmů a podělit se zároveň o své zkušenosti s využíváním „Low profile policing“ v praxi. Na příkladech konkrétních bezpečnostních opatření byla názorně prezentována podstata a vývoj situací, kdy se policisté zařazení v antikonfliktních týmech snaží předcházet protiprávnímu jednání prostřednictvím komunikace. Popisovány byly ale i situace, za kterých již není možné metodu vstřícnosti a podané ruky využít. V rámci workshopu měli účastníci možnost seznámit se s prostředím české fotbalové scény. Navštívili totiž pondělní fotbalové utkání pražských „S“ a měli mož-

Veřejný ochránce práv
JUDr. Otakar Motejl

nost v reálném prostředí sledovat chování českých fanoušků a související bezpečnostní opatření. V českých podmínkách je totiž problematika sportovních (zejména fotbalových) utkání a souvisejícího diváckého násilí, vedle pochodů, demonstrací, shromáždění, technopárty a dalších akcí koncentrujících vyšší počet osob, jednou z oblastí, kam se pozornost antikonfliktních týmů pravidelně zaměřuje.

Setkání jednoznačně naplnilo své cíle. Vzájemná výměna informací a zkušeností proběhla na vysoké úrovni, kterou zejména zahraniční účastníci velmi ocenili. Zároveň se podařilo navázat řadu důležitých kontaktů pro další mezinárodní spolupráci mezi policejními sbory v oblasti aplikace „Low profile policing“.

kpt. Mgr. Veronika BENEDIKTOVÁ
tisková mluvčí
Policejního prezidia ČR

Na důchod ani pomyšlení

Zaplňený Španělský sál Pražského hradu první květnové úterý večer bouřlivě – i vřele a srdečně – aplaudoval koncertu Hudby Hradní stráže a Policie ČR (v úvodní části spolu s americkými hosty). Hudební těleso, které doprovází všechny státní ceremoniály s prezidentem republiky v hradním prostředí a zároveň je kulturním reprezentantem Policie ČR, slavilo 65. výročí existence.

Přestože se v předsálí žertovalo o důchodcovském věku „big bandu“ a vzpomínalo se na výrazné hudební osobnosti v „dějinách souboru“ (Jan Tausinger, Stanislav Horák, Miroslav Hanzal...), je zřejmé, že jedinečné muzikantské těleso mříí zaujaté do dalších desetiletí života a umělecké práce. Závazné termíny zaplňují kalendář Hudby na dlouhé měsíce dopředu (každoročně absolvuje zhruba 250 nejrůznějších vystoupení na tuzemských i prestižních zahraničních pódii).

„Narozeninový galakonzert“ se nesl v duchu vážné i jazzové hudby stejně jako populárnějších melodii. Zazněly mj. české, ale též světové premiéry (např. The View from Orohema s klavíristou a autorem v jedné osobě, fenomenálním Danem Tepferem, USA), dále skladby George Gershwina, Andrewa L. Webbera. Necht' vám to ještě hodně dlouho – k naší opakované potěše – pořád tak dobře ladí, milá naše Hudbo! přidává se k nesčetným gratulantům redakce časopisu Policista. /ki/

Foto Dana KUTÁLKOVÁ

U pálení čarodějnic nesmí „opravdové čarodějnice“ chybět

zkoušeli, byli nadšeni. Ovšem hlavním tématem byl „vzduchovkový souboj“. V této hlavní disciplíně nakonec po zásluze zvítězilo družstvo pořádající základní školy Šalounova. Na druhém místě se umístili střelci ze „základky“ Škrobálkova, bronzovou medaili získali žáci ze Základní školy kpt. Vajdy a čtvrté místo obsadilo družstvo Základní školy Halasova. Nutno dodat, že všichni střelci se překonávali a obdržené ceny si bezesporu zasloužili.

Druhou akcí, již se účastnili policisté preventivně informační skupiny, pohotovostního a eskortního oddělení a skupiny služební kynologie, byl každoroční „Slet čarodějnic“ ve Staré Bělé. Policisté nabídli zhruba třem stovkám dětí ověření znalostí v preventivním stánku, zhlédnutí výstroje a výzbroje policistů zařazených v pořádkové jednotce, prohlídku vodního stříkače CAS 32. Zlatým hřebem byla dynamická ukázka práce služebních psů. Počasí akci přálo, a tak všechny zúčastněné strany opouštěly akci se spokojenými úsměvy na tvářích.

por. Mgr. Petr SVOBODA
Foto archiv Policie ČR

KONEC DUBNA VE ZNAMENÍ DĚTÍ

Dne 29. a 30. dubna letošního roku se ostravští policisté účastnili dvou zajímavých prezentačních akcí pro děti.

Tou první byl střelecký turnaj dětí čtyř ostravských základních škol. Děti urputně soutěžily ve střelbě ze vzduchovek, a to z pozic vleže a vestoje. Policisté preventivně informační skupiny a obvodního oddělení ve Vítkovicích na této akci také přispěli svou troškou do mlýna. Soutěžícím, ale i jejich pedagogickému doprovodu, nabídli atraktivní střelbu na laserové střelnici. Všichni, kteří si tuto netradiční formu střelby z krátké zbraně vy-

ké ukázky z výkonu služebních i sportovních psů. Ty vyvolaly největší ohlas, neboť soustředěnost, razance, ale i plná ovladatelnost zasahujících psů byly vynikající. Zvlášť soustředěné dohlídkání figuranta s hlavou psa v rozkroku přesvědčilo všechny přítomné, že v tomto případě by se pachatel zcela jistě nepokusil o odpor.

Po ukončení semináře pak pokračovalo setkání kynologů neformální výměnou zkušeností z praktického použití služebních psů ve službě i sportu.

plpk. MVDr. Ivo SRB
Foto autor článku a Ing. Josef RŮŽIČKA

Zdeněk Volný demonstruje návleky na nohy (foto vlevo)
Dole ukázka výcviku

KYNOLOGICKÝ SEMINÁŘ V NOVÉM JIČÍNĚ

Dne 29. 3. 2010 se v policejním klubu v Novém Jičíně konal kynologický seminář na téma celotělové kousání v kynologické praxi ozbrojených složek. Tohoto semináře se zúčastnili zástupci Policie České republiky, Armády České republiky, Vězeňské služby, Městské policie Hradec Králové i členové Českého kynologického svazu.

Přednášejícím lektorem byl pan Zdeněk Volný. V průběhu dopoledne účastníky seznámil s výhodami celotělového kousání u ozbrojených složek, zásadami figurování i posuzování. Dále nastínil metodiku výcviku od štěněte po dospělé psy. Ukázal jaké výcvikové pomůcky se používají, jak jsou rozdílné. Poukázal též na jejich rozdílnou kvalitu.

Po obědě následovaly praktic-

ZÁKON PROTI HUDEBNÍM A FILMOVÝM PIRÁTŮM

Jeden z nejtvrdších zákonů světa pro potírání pirátského sdílení chráněných multimediálních děl nepřivedl Francouze do obchodů. Jen změnil jejich zvyky. Alespoň to ukazuje studie mezi dvěma tisícovkami uživatelů.

Autoři této nejnovější lokální studie podle BBC zjistili, že od schválení zákona se míra tohoto nelegálního chování celkově zvýšila o tři procenta.

Loni v říjnu Francie schválila zákon,

podle kterého mohou být nenapravitelní piráti odstřiženi od internetu. Samotné schvalování provázely obtíže a zákon se podařilo prosadit až napodruhé. Původní verze se musela z rozhodnutí ústavní rady přepracovat. Zákondárci proto zařadili do textu ustanovení, že trestat pachatele může jen soud, a ne speciálně k tomu vytvořený úřad.

Studie ukázala, že jenom někteří Francouzi změnili své zvyky a začali stahovat hudbu a filmy z legálních zdrojů.

Francouzi, kteří soubory stažené z internetu sdílejí protiprávně, jsou teď varováni, aby s tím přestali. Pokud tak neučiní a výzvy ignorují, operátor je má na základě rozhodnutí poroty odstříhnout od sítě až na rok. Možností je i pokuta nebo vězení, ale úřady zákon ještě nevyvíjejí.

Studie sledovala přes 2 000 internetových uživatelů v Bretani, pod záštitou univerzity v Rennes. Autoři studie došli k závěru, že mnozí lidé po schválení zákona chování změnili.

Zákon se ale vztahuje pouze na piráty navázané na systémy pro sdílení souborů. Studie ukázala, že se piráti přeorientovali na jiné hudební služby a možnosti stahování dat, na které se zákon nevztahuje.

Využívání služeb pro sdílení souborů z uživatele na jiného mezi dotázanými kleslo z říjnových 17,1 % na 14,6 %.

Proti tomu ale využití stránek a služeb, na které se zákon nevztahuje, vzrostlo za stejnou dobu o 27 %.

Studie také ukázala, že velká většina uživatelů, 70 %, se do pirátských praktik vůbec nepouští. Polovina těch, kteří si kupují materiál legálně, ale přiznává, že se jako piráti chovali také, píše BBC.

KRÁDEŽÍ AUT V NĚMECKU PŘIBÝVÁ

Ve východních regionech Německa v minulém roce prudce vzrostl počet krádeží aut, například v Sasku o 32 % a v Berlíně o 38,2 %. Německá policie připouští, že by nárůst krádeží mohl přímo souviset se zrušením kontrol na hranicích s Českou republikou a Polskem.

Podle listu *Die Welt*, který má k dispozici nejnovější statistiky, poklesl součet všech trestných činů v Německu o 1,2 %. Výrazné zhoršení však proti tomu loni zaznamenaly statistiky krádeží aut.

V Sasku loni narostl počet krádeží automobilů o 32 %. V samotných Drážďanech, které jsou pokládány za východoněmecké hlavní město zlodějí aut, bylo v loňském roce odcizeno 893 vozů, což je o 338 více než v předchozím roce. V příhraničních městech Zhořelec a Žita-

DOČASNÝ ŘIDIČSKÝ PRŮKAZ

Až do nedávné doby mohl řidič-začátečník po absolvování autoškoly řídit kdekoli a kdykoliv chtěl, a to i přesto, že jeho úkony spojené s řízením, nebyly ještě dostatečně zautomatizované a neměl vypěstovanou zpětnou vazbu, která by ho upozornila na chyby. Začínající řidiči navíc často přeceňují své schopnosti. Mnohdy se proto ocitají v dopravních situacích, které nedovedou zvládnout.

Například v Nizozemsku byl tento problém vyřešen zavedením dočasného řidičského průkazu. Díky němu jsou motoristé seznamováni s dopravním provozem v postupných krocích. Množství úkonů, které je začínající řidič nucen zvládat, je omezeno, jeho schopnosti a návyky jsou rozvíjeny postupně a plánovitě.

V rámci výchovy začínajícího řidiče jsou uplatňována některá další opatření, jako je odstupňovaný řidičský průkaz, povolená hladina alkoholu 0 promile, druhá zkouška a školení při přistizení při jízdě pod vlivem alkoholu. Součástí pravidel dočasného řidičského průkazu je to, že je řidičský průkaz odebrán, pokud se během pěti let od jeho obdržení dopustí tří závažných přestupků. Pokud dojde ke třem závažným přestupkům, je zahájeno vyšetřování a dojde k odebrání řidičského průkazu. K jeho opětovnému získání musí řidič absolvovat test řízení a složit teoretickou zkoušku. Pokud jedno nebo druhé nezvládne, jeho řidičský průkaz je prohlášen za neplatný a adept musí znovu absolvovat celou výuku řízení vozidla od začátku.

Mezi „závažné“ přestupky patří:

- ohrožování nebo omezování dopravy;
- způsobení smrtelné nehody nebo nehody s důsledkem vážného zranění;
- nedodržování dostatečného odstupu při vysokých rychlostech;
- ostatní přestupky, které vedou k materiálním nebo tělesným škodám, např. jízda na červenou či nedání přednosti v jízdě.

Pokud jsou řidiči-začátečníci přistizeni s alkoholem v krvi, jsou povinni absolvovat důkladné školení o vlivu alkoholu na řízení. Opatření se vztahuje na všechny začínající řidiče (osobních a nákladních vozidel, motocyklů), a tedy nejen na mladistvé. Teprve v případě „správného chování“ mohou řidiči po pěti letech obdržet „klasický“ řidičský průkaz.

osmdvacetiletého Alberta Gonzalese nejvyšší možnou sazbu, tedy 25 let vězení, soud jí ale nakonec nevyhověl. Podle právníků je ale i takto vysoký trest potvrzením nového, tvrdšího přístupu americké justice proti zločinům na internetu.

Gonzales u soudu přiznal, že se podílel na krádeži údajů o 130 milionech kreditních karet z jednoho z největších amerických center pro zpracování

elektronických plateb. Organizace předpokládá nové zabezpečení dat a jenom odškodnění poškozených klientů ji bude stát zhruba 170 milionů dolarů

Podle vyšetřovatelů zneužili Gonzales a jeho společníci ukradené údaje k neoprávněným výběrům peněz z účtů majitelů kreditních karet. U samotného Gon-

zalese policie zabavila 1,5 milionu dolarů, které vybral z cizích účtů.

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART
Foto internet**

va bylo ukradeno dohromady 366 automobilů, což také představuje výrazné zvýšení.

Nárůst krádeží aut o 4,9 %, údajně první po řadě desetiletí, potvrdil bavorský ministr vnitra Joachim Herrmann. V příhraniční oblasti podél bavorsko-českých hranic bylo loni ukradeno 285 automobilů, zatímco ještě v roce 2008 to bylo „pouhých“ 154.

Když byly koncem roku 2007 zrušeny hraniční kontroly v důsledku rozšíření schengenského prostoru, politici odmítali všechna varování před hrozcím nárůstem kriminality. Što dnů po otevření hranic s Polskem a Českem označil dokonce tehdejší ministr vnitra Wolfgang Schäuble obavy obyvatel v pohraničí za nepodložené. Statistiky trestných činů za loňský rok ze spolkových zemí sousedících s Českem nebo Polskem však vypovídají o tom, že Schäubleho optimismus byl předčasný.

Jen v Berlíně bylo v roce 2009 odcizeno 7262 automobilů. Nejčastěji jsou podle policejních statistik středem zájmu zlodějů značky Audi, BMW, Mercedes, Porsche a Volkswagen, které bezprostředně po krádeži končí ve „východoevropském“ prostoru.

Berlínská kriminální statistika otevřeně konstatuje, že existuje „velmi pravděpodobná příčinná souvislost mezi nárůstem množství případů“ a rozšířením schengenského prostoru. Stoupající trend v krádežích aut se údajně přesunul z Braniborska a Saska až do německé metropole.

VYSOKÝ TREST HACKEROVI

Soud v americkém Bostonu poslal na 20 let do vězení hackera, který na internetu ukradl údaje z milionů kreditních karet. Zároveň mu vyměřil pokutu 25 tisíc dolarů.

Podle deníku *The Boston Globe* je to jeden z nejvyšších trestů, jaké kdy byly v USA vyneseny za internetovou kriminalitu. Obžaloba dokonce žádala pro

NEPRŮSTŘELNÉ PODPRSENKY PRO NĚMECKÉ POLICISTKY

Ještě lepší ochranu dostanou členky policejního sboru našich sousedů. Neprůstřelnou podprsenku si nechalo německé velitelství vyrobit kvůli tomu, že normální spodní prádlo způsobovalo policistkám zranění.

Běžná neprůstřelná vesta mužské části německé policie zachraňuje životy. Ženy však po zásahu kulkou měly často problémy.

Během služby mnohdy docházelo k nebezpečným zraněním, když náraz vystřelené kulky zatlačil kovové a plastické části podprsenky do těla policistek.

Carmen Kibatová, strážnice z Hamburku, která neprůstřelnou součást spodního prádla osobně testovala, podle listu *The Telegraph* říká: „Tyhle košíčky můžou někomu doslo-

va zachránit život, takže opravdu se není čemu smát.“ Kibatová organizuje „Akci podprsenka“ po celém Německu a dává svým kolegyním příležitost vyzkoušet si odolné prádlo v terénu.

Všechny podprsenky jsou označeny velkým nápisem „policie“. Vyrábí se z bavlny, polyesteru, latexu a dalších syntetických materiálů. Na celém výrobku není nic, co by mohlo policistky zranit. Žádné zapínání nebo kovové či plastové díly.

Policejní ředitelství povolilo každé ženě tři kusy speciálních podprsenek, které se stanou povinnou součástí služební výstroje každé z nich.

Tisková mluvčí hamburské policie prohlásila: „Byla to průkopnická práce. Bezpečnost našich lidí je ale prvořadá.“

MLADÍ EXREMISTÉ A OCHRANA SVĚDKŮ V RUSKU

Těch devět mladých lidí sledovali kriminalisté z Hlavní správy vyšetřování v Nižněgorodské oblasti víc než rok. Šesti z nich bylo sděleno obvinění podle § 282 trestního zákona Ruské federace – podněcování národnostní, rasové a náboženské nesnášenlivosti – již v průběhu vyšetřování. Kromě tzv. boje za „rasovou čistotu“ bylo náplní činnosti skupiny výrostků vydírání, výtržnictví a výroba zbraní a střeliva. V dokumentaci k případu je i popis úspěšně použité doma vyrobené bomby, jakož i doma smontovaného granátu, kterého bylo použito ke zničení vozidla KIA, o němž se mladíci mylně domnívali, že patří Ázerbájdžánci.

Později napadli příslušníci skupiny, vyzbrojeni noži a v maskách, dům, v němž bydleli Vietnamci. Jeden z Vietnamců vylezl oknem na střechu a odtamtud mobilem zavola hlídku. Přímo na místě činu se podařilo zadržet dva členy skupiny, kteří poté na policejním oddělení tvrdili, že chtěli „gastarbeitery“ jen postrašit. Vyšetřovatelé v průběhu krátké doby, kdy se rozběhlo pátrání po eventuálních dalších podobných případech a jejich souvislostech, zjistili, že se mládež „bavila“ tímto způsobem i na mnoha jiných místech.

Policie odhalovala další a další zajímavá fakta. Vůdcem skupiny byl 19letý mladík, který si nechal říkat Fritz. Jeho konečným cílem nebylo nic menšího než založení Národně socialistické dělnické strany Ruska, jejímž úkolem mělo být vyhnání všech „Nerusů“ ze země.

V průběhu vyšetřování vyšlo také najevo, že byla splněna další „politická“ zadání, a to sepsání stranických stanov, návrh praporu a také vnitřní funkcionářská hierarchie, kde pod „firerem“ byli rudí „fireři“. Byly rozpracovány návrhy na členské legitimace a také rozšiřovány propagandistické a agitační tiskoviny, jakož i příručky pro začínající teroristy. Oddaného sympatizanta povolal vůdce nově vznikající strany do čela „Ruského elitního oddílu“. Náborové akce měly úspěch. Pro účast na dalších akcích bylo získáno sedm nových členů. V blízkém lese trénovali střelbu z automatických zbraní a odpalovali vlastnoručně vyrobené bomby.

Před soudem byla skupina obviněna z porušení 12 paragrafů trestního zákona. Obhájci se pokoušeli usmlouvat co nejměkčí tresty, odvolávající se na nízký věk pachatelů, vesměs mladistvých. Soud po důkladném zvážení vynesl tři nepodmíněné tresty, z toho pro vůdce skupiny 8,5 roku. Zbytek vyvázl s podmínkami.

Před půldruhým rokem dostal v Rusku zelenou program na ochranu svědků, který měl navázat na úspěchy amerického a italského programu ze 70. let minulého století, v jejichž důsledku byla významně omezena akceschopnost mafie. O tom, jak postupují v Ruské federaci, poskytl informace ředitel správy zajištění bezpečnosti osob podléhajících ochraně státu MV RF Oleg Zimin. O tom, zda má svědek trestné činnosti právo na státní ochranu a jaká budou přijata opatření pro zajištění jeho bezpečnosti, se rozhoduje do tří dnů od podání oznámení, kdy se prověřuje reálnost a závažnost svědkova ohrožení.

V případě, že je svědek ohrožen již v průběhu soudního procesu, k přelíčení je převážen obrněným autem a přestěhován do jiného bytu, mimo město. V případě potřeby je jeho majetek stržen a dům nebo byt napojen na pult centrální ochrany. Právě jméno svědka bude na soudním jednání znát jen soudce. Ten také, když to bude shledáno nezbytným, uvidí webkamerou snímanou tvář svědka na monitoru, umístěném v tajné místnosti soudu. Existuje i speciální akustický program, který pozmění svědkův hlas a odstraní z jeho projevu často používaná a jen pro něho typická slova, která by jeho totožnost mohla prozradit.

Pokud se to ukáže nezbytné a sám „klient“ si to také přeje, pak je možné mu kromě osobních údajů změnit plastickou operací vzhled, ale třeba i pohlaví. Podle Zimina zatím tento požadavek nikdo nevznášel. V případě, že klient sám spáchal nějaký trestný čin a je odsouzen, tak samozřejmě jde do vězení, ale může dostat jen třetinu trestu a ještě po plastické operaci nastoupí výkon trestu pod jiným jménem, takže mu nehrozí, že by jej bývalí kumpáni

ubili k smrti. A do třetice, i při výkonu trestu je pod dohledem Federální služby pro výkon trestu, jejíž pracovníci jsou o totožnosti odsouzeného zpraveni. V minulém roce byl v rámci změn v trestním zákoníku přijat doplněk, který spolupachatelé, jehož svědecká výpověď podstatným způsobem napomohla k vyřešení případu, zajišťuje buď nejnižší trestní sazbu, nebo i jen podmíněný trest.

Paleta opatření ve prospěch „klienta“ je podle Zimina velmi bohatá, zahrnuje mimo jiné i zinscenování smrti a následně pohřbu klienta. Klient může pod jiným jménem žít na opačném konci země, ale pokud si to bude výslovně přát, pak se může po nějaké době znovu objevit a vstoupit do života své rodiny, která, pokud to bylo součástí klientova přání, měla kdysi možnost jej v márnici identifikovat a pak již rozjet dědické řízení. O skutečném osudu těla a jeho majitele nevěděla nic.

Za bezpečnost klienta nese plnou zodpovědnost jeho osobní „kurátor“, říká dále Zimin, „ten jediný zná skutečnou jeho totožnost, ostatní členové vyšetřovacího týmu jej znají jen pod pseudonymem“.

**Z ruského tisku a materiálů MVRP
přeložila a zpracovala Mgr. Dana SLOŽILOVÁ**

ELEKTRONICKÉ PROUTKAŘENÍ

Podél obrovského parkoviště u nákupního střediska prochází muž v uniformě s půlmetrovou teleskopickou anténou v napřažené ruce. Zpovzdálí ho zajišťují další ozbrojenci. Najednou anténa vykřivne a špičkou zamíří kamsi do středu parkoviště. Muž se pár kroků vrátí a zkusí to ještě jednou, zase se stejným výsledkem. Přesunuje se na další okraj parkoviště – kolmý k předchozímu směru chůze – a opět s napřaženou anténou kráčí podle něj. Výsledek se po chvíli zopakuje. Muži v uniformách se shromáždí kolem tří nebo čtyř automobilů zaparkovaných zhruba v průsečíku směrů, které ukázala anténa. Přivádějí služebního psa, který zakrátko signalizuje přítomnost drog v jednom z automobilů...

Jeden z prodejců tohoto – prý revolučního – zařízení, kterému se také říká e-K9 (anglicky elektronický pes), mně tvrdil, že s ním zjistí, zda některá z osob přítomných v místnosti nemá v kapse vystřelenou nábojnici. Inu, zkusili jsme, a nepovedlo se. Prodejce se omluvil, že prý sám nemá s obsluhou mnoho zkušeností. „Remote Substance Detection System“ GT 200 ostatně není určen pro takovouto jemnou práci. Nejmenší definovatelný prostor, v němž by se měl nacházet podezřelý objekt, má velikost zhruba čtyř krychlových metrů.

Podle tvrzení výrobce má GT 200 usnadnit prohledávání velkých prostor ve městech i v otevřeném terénu. Na vzdálenosti až přes 700 metrů prý umí signalizovat přítomnost výbušnin, zaparkovaných zbraní, mrtvoly, úkrytu drog nebo třeba systému podzemních tunelů. Takovéto anomálie s dostatečnou přesností lokalizuje, ale jím vymezený prostor se potom musí prohledat jinými technikami, například s pomocí služebního psa. GT 200 tedy má vyhledávání pouze urychlit, šetřit čas a lidi, ale vlastně také práci psů, kteří by pro únavu nezvládli prohledávání tak velkých prostorů. Přitom prý ale GT 200 reaguje už na nepatrné množství některých materiálů a substancí v řádu pikogramů (10⁻¹² g), takže se doslova jedná o „molekulární detektor fungující v rozsahu 360°“.

Dosah detekce se údajně zvyšuje při použití přístroje ze vzduchu (až 4000 metrů) nebo na vodní hladině (850 m). Pod vodou je to 500 metrů a pod zemí 60 metrů. V uvedených mezích se prý detekce nedá nijak odstínit. Funguje nejen v zemi a ve sladké i slané vodě, ale také ve stavebních materiálech, uvnitř kovových obalů včetně olověných, o plastech nemluvě, nedá se překrýt čerstvými ani mraženými potravinami, kořením, palivou, vakuem a vůbec žádnou jinou známou metodou.

Detekce zájmových substancí prý probíhá úspěšně i uvnitř lidského těla, ať už v dutinách, nebo v krvi, moči nebo tkáních. Například uživatelé kokainu či heroínu mohou být detekováni ještě dva týdny po aplikaci poslední dávky.

Global Technical GT 200

Výrobce nevelkého, 450 gramů vážícího přístroje GT 200 je britská firma Global Technical Ltd., která se specializuje na pokročilou elektroniku pro potřeby ozbrojených složek včetně speciálních sil. Nabízí systémy pro rušení mobilních telefonů aj., systémy utajeného průzkumu a utajeného spojení a řadu jiných, včetně například dálkové

detekce výbušnin na principu laserové fluorescence. Všechny tyto systémy a metody ovšem mají jasný a dobře vysvětlitelný fyzikální základ, což se o GT 200 říct nedá. Principem činnosti GT 200 jsou „obtížně vysvětlitelné diamagnetické a paramagnetické jevy“. Jedná se tedy o jakousi zdokonalenou formu proutkaření, které, aniž by jeho funkce byla rozumně vysvětlena, někteří lidé (snad) dokážou používat k vyhledávání vodních zdrojů.

GT 200 prý funguje selektivně, což znamená, že umí vždy detekovat jen jeden druh nebo omezenou skupinu předmětů či anomálií. Nastavení GT 200 na ten či onen druh předmětů se provádí výměnnými „kartami“, které se vkládají do rukojeti v kombinaci odpovídající vyhledávaným látkám. Najednou prý je možno detekovat až 86 druhů substancí.

Takových karet se k základnímu přístroji dodávají na tři desítky. Jsou rozděleny do tří skupin. První tvoří všechny prakticky myslitelné přírodní i syntetické drogy včetně tabáku, druhou nejrozličnější typy výbušnin a povýbuchových zplodin. Patří sem i bezdymné a černé prachy včetně reziduí po jejich hoření. GT 200 sice může vyhledávat palné zbraně, ale nikoliv z jejich podstaty, nýbrž právě na základě přítomnosti střelného prachu nebo jeho zbytků. Do třetí skupiny patří karty citlivé na deriváty uranu a jiné radioaktivní materiály, hliníkový prášek, lidská těla (živá i mrtvá), některé jedy, zlato, platidla a slonovinu. Životnost karty má být 15 let.

Global Technical Ltd. si tohle všechno nechá náležitě zaplatit: zvenčí i zevnitř prostorem vyhlížející přístroj se základním balíčkem karet stojí v Anglii kolem 22 000 liber a na americkém kontinentu se prodává zhruba za 36 000 dolarů. Ačkoliv obsluha GT 200 není složitá a má ji zvládnout kdokoli, součástí dodávky je třídní výcvikový program, který má obsluhu poskytnout základní praktické zkušenosti a napomoci jí v optimálním využití schopností přístroje v různých situacích. Zkušený operátor pak prý dokáže eliminovat drtivou většinu „chybných hlášení“ přístroje.

Přes svou skutečně nezanedbatelnou cenu se GT 200 dobře prodávají, i když oficiální čísla nebyla zveřejněna. Výrobce uvádí, že se používají ve 27 zemích. Téměř 1000 kusů GT 200 se používá v Mexiku, kde prý je s jejich pomocí odhalována zhruba polovina případů pašování drog. Irácká vláda jich nakoupila za 85 000 000 dolarů. Snad víc než 700 přístrojů je v provozu

Operátor s GT 200 skenuje prostor. V případě detekce předprogramované (očekávané) anomálie se anténa natočí ve směru této anomálie, přičemž prý reaguje i na stopová (molekulová) množství hledané látky.

GT 200 se dodává v napohled solidním kufříku. Uvnitř se nachází nevelký přístroj, ještě mnohem menší balíček „karet“ a jinak už jen molitan.

Do spodní části přístroje se vkládají karty v kombinaci zvolené podle toho, na jaké typy látek nebo objektů má GT 200 reagovat

na Filipínách, velké počty prý zakoupily Čína a Thajsko, další GT 200 jsou v Singapuru a Keni.

V Evropě se – pokud vůbec – používají v malých počtech například v Itálii nebo v Řecku. Údajně je nakupovalo také US Navy pro své týmy EOD (Explosive Ordnance Disposal).

Tento obrovský obchodní úspěch ale nepřekryl hlasy skeptiků, kteří pochybují o racionálním základu detekční metody (jako proutkařství vůbec) a o reál-

ných výsledcích detekce s GT 200. Někteří dokonce hovoří o lidské hlouposti a korupci... Na druhé straně zřejmě existují zprávy o testech a výsledcích praktického nasazení GT 200 jednak od britských Royal Engineers (Severní Irsko), jednak od nizozemského ministerstva obrany (nasazení v námořních a vzdušných protidrogových operacích ve východním Karibiku). Obě zprávy mají potvrzovat reálnou efektivitu metody a existenci deklarovaných vlastností přístrojů.

Není lehké rozhodnout, kdo má pravdu. Snad napomůže oficiální prohlášení vlády Velké Británie z 1. února 2010. Říká se v něm, že GT 200 (a podobné fungující přístroje) „jsou naprosto neefektivní při vyhledávání bomb a výbušnin“.

Existuje nemálo náznaků, že s drogami a dalšími předměty tomu nebude jinak. Ale kdo ví?

„ESKORT“ znamenal SMRT

Zmizela mladá žena, matka dítěte. Jedná se jen o pohřešování, snad nedorozumění, které se už brzy k dobrému vysvětlí? Nebo stojí kriminalisté na počátku vyšetřování surového zločinu?

„Objasnování násilné trestné činnosti, především vražd, patří mezi naše nejsložitější profesní disciplíny už proto, že policie se v takových případech nachází pod drobnohledem veřejnosti stejně jako sdělovacích prostředků. Veřejnost citlivě vnímá, jak si policie a soudy vedou, zda v objasnění případu, dopadení pachatele a jeho spravedlivém potrestání nedošlo ke zbytečným průtahům, nebo dokonce chybám,“ říká úvodem plukovník JUDr. Luboš Valerián, Ph. D., z Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, z odboru obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování.

Do kauzy samotné se promítlo několik prvků ryze moderní doby, sporných aspektů našeho přetechizovaného, někdy až podivně odlidštěného světa. Kladnou roli sehrál – paradoxně, nebo zaslouženě? – systém, kterému pejorativně přezdívkujeme „Velký bratr“ a podezíráme ho, že nám krade soukromí.

U zrodu zločinu stálo zas v našem případě vylepšování služeb. Neboť prostitute, „nejstarší řemeslo světa“, neznamená už jen setkání zákazníka a prodejné holky na ulici nebo v bordýlku. Stejně jako pizzu si můžete domů objednat i sex, postará se o to dodávková, resp. eskortní služba.

Cítíte se pohoršení? Nebo snad znechucení? Pak ocitujme velikána našich dějin Járu C., jehož moudrou repliku lze používat čím dál častěji: „Můžete s tím nesouhlasit. Ale to je tak všechno, co s tím můžete dělat.“

SVĚTLO SE ROZSVÍTILO

Od 26. června 2008 pohřešovali příbuzní 23letou Ilonu. Žila spolu s nezletilým synem, večer odjížděla za prací do Ostravy. Stalo se tak i zmíněného 26. 6., jenže Ilona se už domů nevrátila – a jakoby se po ní slehla zem... Matka několikrát volala marně dceru na mobil, ale ten zůstával nekontaktní. *Neexistoval.* A co Ilona?

Jen postupně si znepokojená matka dávala dohromady pro ni překvapující informace: Ilona kvůli nedostatku financí dojížděla do ostravského erotického podniku Club Eskort, umožňujícího vstřícné dámské návštěvy v bytech zákazníků. Šokující? Pro matku

V úložném prostoru postele zjistili kriminalisté věci, které patřily pohřešované, resp. zavražděné ženě

Pracovní strana jednoho z kladiv odpovídala rozměry a tvarem ranám v hlavě oběti

Balík s tělem našla policie pohozený v lese podle pachatelových instrukcí

nepochybně ano, nicméně vysvětlení Ilonina zmizení to nepřiblížilo ani o píď...

Policie, která se do případu vložila 29. června, byla tou dobou už o několik kroků dál. Znala Iloninu údajně přechodnou profesi, dokonce vyslechla majitele klubu a současně muže, který dívky zákazníkům rozvážel – což platilo též o datu 26. 6.

„Ten večer jsem kolem 22. hodiny přijal telefonickou objednávku muže, který chtěl blondýnu s větším poprsím. Takovému popisu odpovídala Ilona, dohodli jsme se s mužem na rozsahu služeb a na ceně. Měl jsem přesnou

zákaznickou adresu, už ve 22.30 jsme stáli před jeho bydlíštěm. Uvědomil jsem pana Zárubu, že jsme na místě. Krátce na to se na chodbě domu rozsvítilo světlo.

Přišel otevřít mladý muž ve věku asi 25 let a vpustil Ilonu do domu. Vrátil jsem se pro ni ve 23.45, už předtím jsem jí marně volal na mobil. Když stále nešla, volání jsem opakoval, nakonec jsem zavolaal na Zárubovo číslo. Muž mi klidným tónem, bez sebemenších známek vzrušení sdělil, že Ilona už odešla, cca 10 minut poté, co jí někdo zavolaal na mobil.

S tím jsem se spokojil, mohlo se totiž stát, že si Ilona sama našla dalšího klienta. Nicméně jsem jí ještě v průběhu noci zavolaal a taky

jsem jí poslal esemesku, ta se mi ale vrátila jako nedoručitelná. Od té chvíle přestal její mobil vyzvánět.“

MUŽ S VELKÝM RANCEM

Uvedený zákazník odpovídajícího jména a popisu, 29letý, ženatý a bezdětný Bedřich Záruba skutečně na uvedené adrese bydlel, konkrétně ve 4. patře. Kriminalisté, v souladu se zákony a předpisy, zjišťovali údaje o telefonním čísle, pohřešované Ilony Kopecké.

Zajímal je ale samozřejmě taky rozsah volání ze Zárubova mobilu, stejně jako prověrka mužova tvrzení, že Ilona odešla z jeho bytu už před půlnocí z 26. na 27. června.

Kudy by mladá žena mohla vůbec odejít? Do domu a z něj byl možný vstup jen zmíněnou chodbou, bleskosvod, sklepní okna nebo chodbová okna nepřipadaly v úvahu. Připomínalo by to málem poněkud už staromódní, ale pořád oblíbenou detektivní „záhadu zamčeného pokoje“.

Jenže moderní doba kráčí vpřed milovými kroky! Vstupní chodba do domu byla vybavena systémem dvou kamer se záznamem, instalovalo je sem společenství vlastníků domu. Existence kamer nebyla nijak pokoutní, upozorňovaly na ně viditelné nápisy. Správce systému se jmenoval – Záruba, tedy sám podezřelý...

Takže lichá naděje? Když ale kriminalisté shlédli záznamy, mohli tiše jásat. Za pozornost stály především tyto momenty:

- 26. 6., 22.29 hod. Záruba pouští Ilonu do domu. Naopak její odchod není kamerami zaznamenán, přestože kamery fungovaly, resp. spolehlivě reagovaly na pohyb lidí v chodbě.
- 29. 6., 04.11 hod. Zárubova manželka odchází na 12hodinovou směnu do práce.
- 29. 6., 10.29 hod. Záruba odchází z domu,

přesně řečeno vynáší velký černý pytel. Na záznamu je vidět, jak se jmenovaný s pytlem potácí, jak ho opakovaně pokládá na zem. Z toho lze soudit, že je pytel značné hmotnosti.

- 29. 6., 12.49 hod. Záruba se vrací domů, žádný černý pytel nebo jiné objemné zavazadlo nenese.

DVA DNY ČEKÁNÍ

Pátého července, při nočním venčení psa, byl Bedřich Záruba zadržen jako podezřelý ze spáchání vraždy. Vzápětí kriminalisté prohlédli jeho byt: v úložném prostoru manželské postele našli světlý froté ručník se stopami

omotána svetrem a zabalena do další igelitové tašky. Už při ohledání hlavy znalci se Zárubovo tvrzení o jediné facce vůči oběti ukázalo jako krajně nepravdivé, soudní lékaři totiž ve vlasaté části našli 6 tržně zhmožděných ran, z toho 3 byly lokalizovány vysoko na temeni hlavy, v tu chvíli se Ilona Kopecká musela nacházet ve vzpřímené nebo aspoň polovzpřímené poloze.

Bylo tak spolehlivě vyvráceno Zárubovo dodatečné tvrzení, že se mu mrtvola při manipulaci několikrát vysmekla z rukou a udeřila hlavou o vanu. Profil DNA zavražděné ženy se nacházel na zajištěném ručníku, kalhotkách a špercích, ale především na kladivu, zajištěném ve skříní v předsíni Zárubova bytu – genetická stopa se nacházela na pracovní části nástroje, tvarem odpovídajícímu uvedeným tržně zhmožděným ranám.

Naopak Zárubovo DNA se nacházelo v rektu oběti, z čehož se dalo usuzovat, že obviněný realizoval anální styk s Kopeckou až po jejím usmrcení nebo znehybnění...

NULOVÁ DEVIACE

Určité překvapení přineslo zkoumání duševního stavu obviněného.

Znalci z odvětví psychiatrie, sexuologie a klinické psychologie konstatovali, že Záruba v době činu netrpěl a netrpí duševní chorobou nebo poruchou. Byl schopen nebezpečnost svého jednání rozpoznat a mohl je ovládnout.

Experti neobjevili u obviněného žádnou sexuální deviaci včetně sadismu, jeho sociosexuální vývoj proběhl bez významných anomálií. Sexuálně deviantní motivaci vražedného jednání nelze prokázat, podle znalců ovšem vyjadřování zkoumaného muže provázela zvýšená tendence k neupřímnosti a k účelovému blokování údajů.

Na svých tvrzeních setrval Záruba i před soudem. Nicméně důkazy proti němu, jako proti pachateli brutální vraždy, byly nezvratné. Státní zástupkyně ve své žalobě konstatovala, že u obžalovaného neproběhla morální reflexe skutku, stejně jako neproběhlo uvědomění si hrůznosti a fatálního následku vražedného jednání i faktu, že po oběti zůstalo malé osiřelé dítě. Pro obžalovaného byla poškozená pouze zbožím, které nedosahovalo potřebné kvality.

„Co považuji na případu za nejzajímavější aspekt?“ uzavírá spis kauzy, která znamenala pro Zárubu 20 let odnětí svobody, plukovník Luboš Valerián. „Zaráží mě pachatelova bezstarostnost až naivita. Stejně jako všichni nájemníci v domě o kamerách věděl, dokonce byl správcem systému... Přesto nám díky záznamu kamer poskytl takové důkazy, které ho společně s věcmi zajištěnými v bytě a u oběti nekompromisně usvědčily.“

Viktorín ŠULC

Foto archiv Policie ČR

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvr.cz

PROGRAM červen 2010

Středeční odpoledne pro děti – od 14.00 do 15.00 hod.

- * 2. 6. Rozhlédni se !
- * 16. 6. Semafor ti poradí
- * 9. 6. Znáš dopravní značky?
- * 23. 6. Než odjedeme na prázdniny

Vstupné na dětské pořady 5 Kč

Výstavy a jiné akce

- * do 20. 6. Prostituce staré Prahy
- * do 27. 6. Kriminalistika proti zločinu – výstava k padesátému výročí KÚP
- * do 27. 6. Kriminalistický kabinet 1954–1970 – výstava ze sbírek muzea
- * 4. 6.–31. 8. Barevný vodní svět – výtvarné práce dětí z E-dílny manželů Elšíkových
- * 9. 6. – 4. 7. Obrazy z cest – akad. malíře Fr. Letáka
- * Ochrana obyvatelstva – expozice Hasičského záchranného sboru
- * Ochrana osob a majetku – stálá výstava

- * 2. 6. 10.00–16.00 hod. ROZHLÉDNI SE! (vstup zdarma)
- * 12. 6. 19.00 – 01.00 hod. PRAŽSKÁ MUZEJNÍ NOC (vstup zdarma, více na www.muzeumpolicie.cz www.muzejninoc.cz)

Filmový čtvrtek – od 17.00 hod.

- * 17. 6. Pamětnice – český film o životě dnešních seniorů a vzájemných vztazích mezi generacemi
- * NA OBJEDNÁVKU: Dopravní výchova pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol
- * Mládež a kriminalita – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol
- * Dětské dopravní hřiště pro veřejnost čtvrtek 13.00–15.00 hod., sobota a neděle 10.00–12.00 hod. a 14.00–16.00 hod. Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.).
- * Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862 Internetová adresa – <http://www.muzeumpolicie.cz>
- * Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Zabalené tělo bylo v původním stavu převezeno na pitevni stůl Ústavu soudního lékařství v Ostravě

krve, dále Ilonin mobil, doklady a šperky, stejně jako spodní kalhotky, které nepatřily paní Zárubové. Za pozornost jistě stály smrtčovací páska a černé igelitové pytle, tedy věci, které mohl Záruba použít k odstranění těla.

Podezřelý muž se doznal po svém: Potvrdil, že si eskortní službou objednal přítomnost Ilony Kopecké ve svém bytě. Po orálním a klasickém sexu se ještě dožadoval análního uspokojení, to už bylo ve chvíli, kdy se žena chtěla v koupelně osprchovat. Ilona jeho žádost odmítla, Záruba jí vrazil otevřenou rukou facku, až žena spadla do vany...

„Uhodila se hlavou o okraj a zůstala bezvládně ležet. Tekla jí krev, nemohl jsem jí nahmatat puls, nevěděl jsem, co mám dělat.“ Chvilí zmatkoval, pak tělo vytáhl z vany, navlékl na ně základní oblečení, svázal tělo do tzv. transportní polohy – kozelce, a umístil je do sklepa. Zde nechal ležet mrtvolu dva dny, musel čekat, protože manželka měla volno. Teprve v neděli 29. června odešla žena znovu do zaměstnání.

„Požádal jsem kamaráda, aby mi zapůjčil na pár hodin auto, že potřebuju něco odvézt. Tělo jsem ve sklepe zabalil do dalších pytlů a vynesl je do kamarádova vozu. Zajel jsem do jednoho lesa na Karvinsku, znám to tam z dětství. Mrtvolu jsem odhodil do křoví, jsem ochoten vám to místo ukázat.“

ŠEST RAN KLADIVEM

Prověrka výpovědi dopadla dobře, v označeném prostoru našli policisté podle Zárubových instrukcí objemný předmět, zabalený do několika vrstev igelitových pytlů. K jejich odstranění došlo až na pitevním sálu Ústavu soudního lékařství.

Ilonino tělo bylo svázáno do kozelce, hlava

ZEBRA

SE ZA TEBE NEROZHLEDNE

Každoročně na našich silnicích umírá několik desítek chodců. Proto je bezpečnost chodců v silničním provozu jednou z našich priorit.

Ve dnech 26. až 30. dubna 2010 se uskutečnilo další, již šesté, pokračování celorepublikového preventivního projektu „Zebra se za Tebe nerozhledne“, za přispění partnerů projektu Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra a České rady dětí a mládeže.

Po celý týden policisté ve více než 90 městech a obcích České republiky na vytipovaných přechodech pro chodce upozorňovali na dodržování pravidel bezpečného pohybu na pozemních komunikacích. Svou pozornost policisté zaměřili zejména do lokalit v blízkosti školských zařízení, kde dětem a jejich rodičům připomínali tolik potřebné rady a informace pro zvýšení jejich vlastní bezpečnosti při pohybu na pozemních komunikacích.

Cílem tohoto projektu je preventivní působení na chodce při kontrole dodržování pravidel pro přecházení pozemních komunikací a odbourávání mýtu o absolutní přednosti chodců na přechodech pro chodce.

Počet usmrcených chodců při dopravních nehodách (bez ohledu na zavinění):

počet usmrcených chodců	v roce 2007	v roce 2008	v roce 2009
celkem	198	210	157
z toho na přechodech	33	34	33

A jak akce probíhala přímo v některých městech? Z Ostravy máme informace od por. Martiny Hudcové.

ZEBRA V OSTRAVĚ JE U KONCE

„Zebra se za Tebe nerozhledne“ to je název celorepublikového dopravně preventivního projektu, který je Ostravanům dobře znám. Policisté nejen z preventivně informační skupiny, ale i z dopravního inspektorátu poslední dubnový týden dohlíželi u přechodů v blízkosti základních škol na bezpečnost, zejména dětí. Policisté chodcům vysvětlovali zásady

správného přecházení vozovky. Upozorňovali je na riziko spojené s mylným tvrzením o absolutní přednosti chodců. Rodičům i dětem se aktivita velice líbila. Radost jim udělaly i upomínkové předměty (omalovánky, šňůrky na krk a kartičky), které darovala Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra. Oblíbená kartička se zebrou přináší mimo jiné tyto rady:

- Vozovku přecházej na přehledném místě, pokud je v blízkosti přechod pro chodce, použij ho!
- Do vozovky smíš vstoupit po bezpečném rozhlédnutí. Pravidlo zní: 3x se rozhlédni: vlevo, vpravo, vlevo a rychle přejdi!
- Vždy si počínej tak, aby řidič měl šanci zastavit vozidlo před přechodem pro chodce!
- Do vozovky vstupuj, až když vozidla bezpečně zastaví, nikdy nevbíhej před jedoucí vozidla.

Hlídky, které rozdávaly upomínkové předměty, zajišťovaly celkem 5 vybraných přechodů pro chodce. Policisté letos v Ostravě oslovili a obdarovali 180 chodců, zejména žáků prvního stupně základních škol.

PŘECHODY SE ZEBROU

V hlavním městě se v posledním dubnovém týdnu policisté z Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy také zaměřili na přechody pro chodce.

Na několika vybraných přechodech v blízkosti základních škol policisté z preventivně

informačního oddělení společně s dopravními policisty oslovili více než dvě stovky chodců, kterým předávali informace týkající se správného přecházení vozovky.

Akce se týkala zejména dětí, které jsou nejvíce ohrožené při pohybu v silničním provozu. Policisté je upozorňovali na neustálou pozornost při pohybu kolem silnice, nutnost rozhlédnout se před přecházením silnice i v případě, že na semaforu svítí zelený signál, a na používání reflexních prvků. Různé odrazky a reflexní předměty vždy zvýší viditelnost chodce z pohledu řidiče.

Všichni oslovení chodci projevíli souhlas s takovou aktivitou v rámci dopravní výchovy, obdrželi i drobný dárek, který věnovala Zdravotní pojišťovna MV ČR a Česká rada dětí a mládeže (například reflexní pásek, dopravní omalovánku či vystřihávanou policejního vozidla), jak nás v Praze informovala kpt. Mgr. Kamila Styblíková.

ZEBRA SE ZA TEBE NEROZHLEDNE

Celorepubliková dopravně bezpečnostní akce proběhla koncem měsíce dubna také na Domažličku, napsala nám nrap. Vladislava Čejková.

V Kdyni na náměstí byli u přechodu pro chodce policisté z dopravního inspektorátu a policistka z preventivně informační skupiny. Seznamovali procházející chodce se zásadami bezpečného přecházení vozovky a upozorňovali je na to, jak je důležité respektovat pravidla silničního provozu. Osloveno bylo několik desítek chodců, převážně dětí. Všichni oslovení od policistů dostali malé upomínkové předměty, děti i kartičku s radami pro správné přecházení vozovky.

ZEBRA V KARLOVARSKÉM KRAJI

O tom, že poslední dubnový týden probíhala preventivní akce „Zebra se za Tebe nerozhledne“ také na Karlovarsku, nás informoval por. Bc. Pavel Valenta. Cílem tohoto projektu je oslovit chodce a předat jim informace o správném přecházení přes přechody pro chodce. Záměrně policisté vybrali frekventované přechody a přechody před základními školami. Policisté oslovili všechny věkové kategorie, nejvíce se ale zaměřili na školáky 1. stupně základních škol. Do akce se zapojily i děti ze školních družin. Společně s policisty poukazovaly na špatné přecházení chodců a vysvětlovaly, jak by to mělo být správně. Za výborné znalosti obdržely od policistů drobné dárky a přísliby, že budou dodržovat pravidla pro pohyb v silničním provozu.

Eva BROŽOVÁ
Foto Policie ČR

VÝPOČET

www.vypocet.cz

Kalkulátor

Jednoduchá online kalkulačka pro základní výpočty.

Výpočet čisté mzdy

Vypočtete si čistou mzdu z vaší hrubé mzdy. Porovnání výpočtů čisté mzdy v letech 2009 a 2008.

Alkoholmetr

Výpočet aktuální hladiny alkoholu po zadání vypitých alkoholických nápojů.

Body Mass Index, BMI

Jednoduchý výpočet jak jste na tom s vaší váhou.

Kalorické tabulky

Energetické hodnoty potravin v kJ, výpočet energetického výdeje a bazálního metabolismu.

Výpočet nemocenské

Spočítejte dostatečnou nemocenskou zady pro

30

Našli jsme pro vás na internetu

Dovolte, abych se s vámi na úvod podělil o následující zkušenost. Svě dokumenty – i příspěvky do časopisu POLICISTA – píšu ve starším textovém editoru WORD 2003 a nemám potřebu nahradit jej novější verzí. Nedávno se mi však stala nepříjemná věc: v mailu jsem měl jako přílohu dokument, napsaný v textovém editoru WORD 2007. A tato nová „wordovská“ verze místo dosud běžné přípony .doc používá příponu .docx, kterou však starší verze Wordu nepřetou. Co teď?

Naštěstí je na internetu k dispozici on-line převodník mezi různými formáty www.zamzar.com.

Postup při převodu např. z nového formátu .docx do staršího formátu .doc je rozdělen do čtyř kroků:

1. Kliknutím na tlačítko „Procházet“ vyberete na svém disku nebo flešce soubor s příponou .docx, jehož formát potřebujete změnit.
2. Zvolíte formát, do kterého chcete převádět kliknutím na šipku u políčka „Convert file(s) to“. V našem případě z nabídky vyberete formát doc.
3. Do třetího políčka zapíšete svou kompletní e-mailovou adresu, na kterou vám převodník zašle zprávu o hotovém převodu.
4. Kliknete na tlačítko „Convert“ a v otevřeném okénku na tlačítko „OK“.

Za několik minut se ve vaší mailové schránce objeví zpráva s adresou, na níž je váš konvertovaný soubor uložen. Kliknete-li na její odkaz, otevře se znovu Zamzar a pak už stačí jen soubor převést na svůj disk tlačítkem „Download Now“.

Na internetu můžeme najít kdesi, například i bezpočet různých on-line kalkulaček. Na adrese www.vypocet.cz je soustředěno deset kalkulaček, které se mohou hodit prakticky každému. Svědčí o tom už jen jejich pouhý výčet:

- Index tělesné hmotnosti BMI – ten vás před nastávající „plavkovou“ sezónou informuje o tom, v jakém váhovém pásmu se aktuálně nacházíte.
- Kalorické tabulky vám usnadní sestavit si redukční jídelníček, pokud výsledek předchozího výpočtu ukazuje na nadváhu či dokonce obezitu.
- Výpočet nemocenské poskytuje přesnou informaci o náhradách mzdy a nemocenské při různé dlouhém marodění.
- Výpočet naspořené částky za různých podmínek, výpočty měsíčních splátek hypotečního úvěru nebo měsíčních leasingových splátek.
- Další dvě kalkulačky se týkají budoucích důchodců (důchodový věk a výška starobního důchodu).
- Alkoholmetr je kalkulačka pro orientační výpočet aktuální výše hladiny alkoholu v krvi. Zadává se v ní tělesná hmotnost, doba, druh a množství zkonsumovaného alkoholu.
- Poslední kalkulačka je velmi užitečná při nákupu bot, prádla či konfekčních oděvů. Nechybí ani převodníky dámských a pánských

velikostí mezi velikostními systémy různých zemí.

Opět se přiblížila doba tuzemských i zahraničních dovolených. Při nich hraje důležitou roli počasí a spolehlivá předpověď jeho vývoje. Jednou z obsáhlých meteorologických stránek s celosvětovou působností je www.wunderground.com. Její struktura je sice poněkud komplikovaná, ale není se čemu divit. Budete-li dostatečně trpěliví, získáte zde nesmírně obsáhlé informace (nejen o počasí) z libovolného koutu světa. Jeho konkrétní polohu určíte buď kliknutím na mapu, nebo vyberete z roletových nabídek. Chcete-li zůstat v naší domovině, zadejte přímo www.wunderground.com/global/CZ.html. Volbou nejbližší meteorologické stanice pak získáte aktuální stav počasí, předpověď na nejbližších 5 dní, satelitní či radarovou mapu aj.

Občas máme dojem, že současné technické „zázraky“ jsou výhradně dílem současných vědců, vynálezců a techniků. A přitom mnohé z nich pocházejí z dávných let, jejich objevitelé či vynálezci však předběhli svou dobu a uspěli teprve jejich následovníci. Takový osud potkal i originální vynález barevné fotografie (přesněji řečeno barevných diapozitivů) z roku 1907, jehož autorem byl ruský fotograf Sergej Michajlovič Prokudin – Gorskij. Dva roky poté pověřil car Mikuláš II. Prokudinova, aby s využitím své metody všestranně a systematicky zdokumentoval život carské říše. Prostřednictvím tohoto ambiciózního projektu se měla především ruská školní mládež seznámit s bohatou kulturní historií a životem obyvatelstva ve všech oblastech říše. Prokudinova mravenčí práce trvala až do roku 1915. Po bolševické revoluci emigroval z Ruska a usadil se v Paříži. Naštěstí se mu podařilo zachránit i rozsáhlý fotografický archiv.

Knihovna amerického Kongresu nechala z Prokudinových skleněných negativů zhotovit digitální barevné fotografie, které jsou zveřejněny na stránce www.loc.gov/exhibits/empire/gorskii.html. V šesti sekcích jsou představeny sto let staré fotografie výstavných pravoslavných chrámů i zapadlých sibiřských vesnic, portréty ruských venkovanů i dagestánských válečníků. Prokudin zdokumentoval také celou právě dokončenou Transsibiřskou magistrálu, na jeho snímcích uvidíte interiér textilní továrny i práci na čajové plantáži. Poslední oddíl podrobně vysvětluje postup při digitalizaci a sestavení dílčích barevných výtažků do výsledného barevného obrazu.

Podstata Prokudinovy sto let staré metody barevných fotografií byla vlastně velmi moderní: objekty fotografoval současně na tři černobílé negativy přes červený, modrý a zelený filtr. Z těchto trojic snímků vytvořil diapozitivy a ty pak promítal přes barevné filtry na plátno. Výsledkem byly docela kvalitní barevné „světelné obrazy“. Že vám tento postup něco připomíná? Samozřejmě, na prakticky stejném principu dnes pracují digitální fotoaparáty, dataprojektory, barevné monitory a televizní obrazovky. Prohlédněte si např. lupou obrazovku a uvidíte na ní spousty červených, modrých a zelených bodů (pixelů), ze kterých si naše oko vytvoří výsledný pestrobarevný obraz.

Jaroslav KUSALA

POLICIE ČR a KORUPČNÍ PROSTŘEDÍ

Chceme – li hovořit o korupci, musíme nejdříve uvést, co slovo korupce znamená.

„Korupce je zneužití veřejného úřadu, politického mandátu nebo funkce v hospodářské sféře ku prospěchu někoho jiného, spáchané z jeho podnětu nebo z vlastní iniciativy k dosažení nějaké výhody pro sebe nebo pro někoho jiného, anebo předpokládá vznik škody, či nějaké výhody“.

Korupce je jedním z nejzávažnějších problémů současnosti a zcela ovlivňuje chod naší společnosti. Je to problém, který se nedotýká pouze naší republiky, je to problém celosvětový. Korupce je možná díky charakteru dnešní společnosti s jejím deformovaným žebříčkem hodnot a zájmů. Korupce s sebou přináší zdánlivé výhody jak jednotlivcům, tak i společnostem a firmám, které jí užívají zejména ke svým ziskům. Tyto výhody jsou ale odbourávány negativními důsledky, které s sebou korupce zpětně nese.

Mezinárodní organizace Transparency International vystupující proti korupci a uplácení definuje korupci jako zneužití moci k osobnímu obohacení. Z knihy podkladových materiálů této organizace lze vyčíst následující definice korupce: znamená takové jednání představitelů veřejného sektoru, ať už jde o politiky či státní úředníky, jímž se nedovoleně a nezákonně obohacují prostřednictvím zneužíváním pravomocí, které jim byly svěřeny. I když naprostá většina těch, kteří korupci zkoumají (z teoretického nebo i praktického úhlu pohledu), ji definují jako deviantní chování, nikdo z nich vlastně nepochybuje o tom, že korupce je zvláštním fenoménem sama o sobě. Funguje jako sociální systém, má svá vlastní pravidla hry, vnitřní mechanismy svého vývoje podmiňující její sílu, pronikavost a rychlost šíření ve společnosti. Šíří kolem sebe tzv. korupční klima, které dokáže měnit postoje jednotlivců i ovlivňovat chování mas.

Touha po světských statcích a statkových uznáních je do jisté míry vlastní každému člověku – proto lze říci, že v každém z nás dřímá jistý potenciál korupčního chování. Jenže aby se uplatnil, musí tady být i něco navíc. Proto je třeba klást si znovu otázku? Kdo vlastně selhává, jednatel, nebo společenský systém?

Korupce kvete především v totalitních, autoritářských a diktátorských režimech, kde se moc soustřeďuje do rukou jednotlivce, nebo několika jednotlivců. Ale není to pravidlem, korupce existuje i v demokratických společnostech. Ty však, na rozdíl od režimů totalitářských, umožňují korupci řešit, neboť zaručují

bezpečnost jednotlivců, toleranci a svobody a oproti jiným politickým režimům dokážou lépe zabránit korupci prostřednictvím celé řady pojmů. Česká republika není totalitní, diktátorská ani autoritářská a přesto korupce sehrává v mnoha směrech prvořadou úlohu. Je nutné uvést i skandály v politicko-ekonomické sféře, které téměř nikdy nebyly vyšetřeny, přestože naše politické garnitury zřizovaly parlamentní vyšetřovací komise. Hodně humbuku, žádný výsledek. Zejména moderní fenomén naší společnosti tzv. lobbying a jeho hráči – lobbisti ovlivňují v mnoha směrech naši společnost a pochybnosti části veřejnosti byly i o spravedlnosti voleb. Peníze, získání dobře placeného místa a zastrašování, ovlivňovaly dle tiskových zpráv i naši politickou a veřejnou scénu. Dosud zde nejsou jasná pravidla lobbyingu. Korupce je systém a má svůj systém, a proto ji lze také potírat jen systémem. Tato protikorupční opatření musí být centrálně koordinována a je vhodné převzít i zkušenosti ze zahraničí. Nebránit se nastaveným a vyzkoušeným systémům vyspělých států.

Potlačování korupce je třeba vést v rámci mezinárodní spolupráce, aplikací celé řady opatření a preventivních principů, které mimo jiné dokazují neefektivnost korupčního jednání, osvětou, která zvyšuje význam etických hodnot, principů kontroly apod. Základním předpokladem je přitom kladný vztah co nejširšího spektra společnosti, čímž lze míru korupce postupem času snižovat. Toho se dosáhne především veřejnou výchovou k respektování etických hodnot. Zde je třeba především, aby vedení státu bylo v protikorupčních aktivitách příkladem, zákony musí platit pro všechny stejně, jinak ztrácí důvěru a společnost nemá tendenci se jimi řídit. Zejména politici musí veřejnosti ukazovat, jak se lidé mají chovat. Oni jsou totiž zrcadlem celé společnosti, a ne aby veřejnosti ukazovali jen ty negativní věci.

JAK VIDÍ A VNÍMÁ POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY VEŘEJNOST

Policie České republiky je v očích veřejnosti řazena mezi instituce v České republice, které jsou korupci zasaženy. Jednou z příčin je dle autorů fakt, že veřejnost cestou sdělovacích prostředků a televize vidí převážně negativní věci týkající se policie. Přestože Policie České republiky denně řeší a odhalí velké množství věcí týkajících se trestné činnosti, či pomáhá občanům, nejsou tyto skutky sdělovány uváděny. Proto veřejné mínění vychází z negativních jevů, které jsou však ojedinělé a vyskytují se v každé instituci. Policie České republiky na základě ojedinělých pochybení však ztrácí kredit a je negativně hodnocena.

Naproti tomu příslušníci hasičských záchranných sborů v převážné míře veřejnosti pomáhají a jejich kredit je v hodnocení veřejnosti na vysoké úrovni. Je nutné podotknout, že Policie České republiky v boji s trestnou činností, tím že osobám dokazuje jejich neoprávněné přístupové či trestní jednání, bude v očích veřejnosti nepopulární. Málokdo z těchto osob bude policii chválit. Je to běh na dlouhou trať, než práce policie bude lépe hodnocena sdělovacími prostředky. Renomé Policie České republiky je odvislé od každého jednotlivce-profesionála a hlavní úlohu zde musí sehrát vyšší i nižší management.

S ohledem na aktuálnost a význam policejních zásahů, oprávnění výkonných policistů zasahovat, rozhodovat a mít přístup k choulativním datům a informacím, lze očekávat korupční ohrožení v celé řadě oblastí společenského života. Korupci nám pomáhají odhalovat její indikátory. Indikátory nejsou důkazy, nemají žádnou, nebo jen malou vypovídající sílu, pokud je posuzujeme samy o sobě. Teprve tehdy, když se opakují nebo množí, jsou vhodné k zesílení podezření. Na tomto základě je pak nutné začít shromažďovat důkazy. Zde je prostor pro činnost příslušných speciálních složek a Služby kriminální policie a vyšetřování Policie ČR.

ZÁKLADNÍ KORUPČNÍ INDIKÁTORY

- získání neobvyklých výhod při nákupu;
- nákladný a příjmem neodpovídající způsob života;
- náhle se měnící styl života, vychloubání novými známostmi;
- nabídky výhodných či bezplatných služeb;

- vedlejší činnost s kritickou blízkostí ke služební činnosti;
- účast na podnikatelských akcích;
- získat svým blízkým dobře placené zaměstnání, dětem studium na společensky preferovaných školách a jejich vhodné a lukrativní umístění;
- přijímání pozvánek při realizaci vnějších kontaktů;
- obchodování se získanými informacemi během výkonu služby;
- snažit se ovlivnit své spolupracovníky v rámci trestního řízení ve prospěch osob, které se přestupku, či trestného činu dopustily.

Efektivita policejní práce bezprostředně závisí na podpoře veřejnosti. Veřejnost musí policii důvěřovat, aby jí mohla svěřit ochranu svého majetku a života. Přece jde o naplnění Listiny základních lidských práv a svobod. Důvěra veřejnosti v policii je podmíněna postojem a chováním policistů vůči občanům zejména tím, jak policisté respektují lidskou důstojnost, jak dodržují základní práva a svobody občanů, a jak vůči nim uplatňují principy rovnosti a spravedlnosti. Naprostá většina občanů je bezúhonná a využívá služeb policie pouze několikrát za život, a právě toto setkání má rozhodující význam o jejich utváření si představy o policii. Jednání policisty nemůže vybočovat ze zákonných norem a mělo by být v souladu s mravními principy etického kodexu policisty. V souladu s Deklarací o policii přijatou rezolucí Rady Evropy pod č. 690/1979 musí policista mimo jiné dbát své pověsti a bezúhonnosti, jeho postavení ve společnosti mu nesmí přinést žádné neoprávněné výhody, musí se zdržet jednání, které zároveň směřuje k jeho majetkovému nebo jinému prospěchu, nebo by tak mohlo být kvalifikováno. Policisté se musí pohybovat v mezích zákona, ale v praxi jim často nestačí pouhá znalost jejich práv a povinností tak, jak jsou vymezeny v právních normách, protože existuje situace, kde je třeba zapojit i vlastní úsudek a intuici. Tento úsudek je ovlivněn vztahem policistů k etickým normám a zásadám, které předurčují úlohu policie ve společnosti. Ve výše zmíněné Deklaraci o policii se také uvádí, že policista má mít vytvořeny takové profesionální, psychologické a materiální podmínky, které

zaručí jeho bezúhonnost, nestrannost a důstojnost. Policista má nárok na spravedlivou a přiměřenou odměnu, která musí zohledňovat všechny aspekty policejní služby, jako např. bezpečnost, vysokou míru odpovědnosti a nepravdivost pracovní doby.

Ale zde je na místě otázka. Je tomu tak i u nás? Nároky kladené na policisty jsou velmi vysoké, práce policisty je fyzicky a psychicky náročná a vyčerpávající. Policista by měl být inteligentní, fyzicky zdatný, morálně vyspělý, schopný sebeovládání apod. Může však naše policie s nedostatkem finančních prostředků, nedostatečným materiálním vybavením, malou důvěrou občanů a nízkou společenskou prestiží policejní profese nabídnout něco, čím by občany skutečně přitahovala a udržela ve svých řadách?

Na druhé straně by si měl ale každý policista být vědom toho, že povolání, které si vybral, mu nikdo nevnutil a že se pro ně rozhodl dobrovolně, pouze on sám a on nese odpovědnost za jeho výkon. Nedílnou součástí této profese je i dodržování etického kodexu policie jako určitého typu morálky, která se podstatně odlišuje od běžného postoje velké části spoluobčanů. Je nutné si zodpovědět otázku motivace k volbě policejní profese. Pokud se někdo stal policistou pouze proto, aby nebyl nezaměstnaným a měl jistý zdroj příjmů, jistě se dříve či později dostane do situace, kdy bude muset volit mezi morálním a amorálním jednáním, možná i mezi zákonným a nezákonným jednáním. Zde je nutné si položit otázku, zda masivní náborová kampaň Policie České republiky je tou správnou iniciativou získat do svých řad nové policisty.

To, co policisty stejně jako všechny veřejné činitele opravňuje vykonávat moc nad spoluobčany, není jejich uniforma nebo stranická příslušnost, ale jejich mravní postoj, který musí převyšovat nároky kladené na běžného spoluobčana. Jestliže např. podnikatel použije korupci pro získání osobní výhody, bude možná stíhán podle platných zákonů a možná poškodí jméno své soukromé firmy. Jestliže ale korupci podlehe policista, vrhne to stín na celou policii. A policie je instituce, která reprezentuje stát. Samozřejmě, tak jako v každé profesi se najdou jednotlivci, kteří vybočují a porušují morální a mravní zásady, tak ani policie není výjimkou. Snahou společnosti a odpovědných institucí musí být na jedné straně odstranění nebo alespoň minimalizová-

ní korupce, na druhé straně se musí snažit vytvořit takové materiální a morální podmínky, aby policista neměl důvod ke korupčnímu jednání.

Když denně pohlédneme na denní tisk nebo relace sdělovacích prostředků, je patrné, že i mezi policisty jsou jak ti, kteří se pokoušejí získat vlastní prospěch, tak i ti, pro které se policejní profese stala skutečným posláním, čili koníčkem, a jednají v souladu s právními předpisy a dodržují zákony České republiky. Pravdou je, že o těch poctivých, kteří denně plní svědomitě své úkoly, se nepíše, ale o selhání jednoho policisty se napíše mnoho stran v různých periodikách. Toto je jeden z důvodů, proč se mluví o korupci v Policii České republiky.

Na závěr je nutné uvést, že i ve vyspělých zemích korupce a policie existuje, ale v mnohem menší míře a dle zahraničních stáží lze konstatovat, že mají nastavené větší množství indikátorů. Například ve Spojených státech a v Británii se nyní praktikují speciálně zaměřené etické pokusy – předem připravené scénáře. Jde o charakterové laboratoře NYPD/New York Police Department. Transparency International, antikorupční zájmová skupina s úřadovny v 85 státech po celém světě ohlásila, že zavedení zmíněných testů vedlo k prudkému vzestupu případů, kdy policisté hlásili pokusy o jejich uplácení. Kde se dříve policisté jen zasmáli nad nabídkou úplatku, dnes takovou nabídku ohlašují. Nikdo z nich totiž neví, zdali se jedná o skutečný úplatek, nebo o jeden z dalších tajných testů jejich postoje. Tyto testy jsou skvělým nástrojem, jak zabránit policejní korupci. Pan Wes Cragg z Transparency International poznamenal, že má policie u lidí tak velkou autoritu jako málokterá jiná organizace. Obnovit důvěru lidí v policii současně znamená obnovit důvěru v existující politický systém. Je nutné si položit otázku, proč u nás něco vymýšlet, když ve světě jsou indikátory vymyšlené, nastavené. Je potřeba je převzít a realizovat v našich podmínkách České republiky.

LITERATURA:

- HERZOGOVÁ, Z.: *Základy filosofie a profesní etiky*. 1. vydání, Praha: PAČR, 1999, s. 154. ISBN 86-7251-013-4.
- HERZOGOVÁ, Z.: *Závěrečná zpráva institucionálního vědeckovýzkumného úkolu č. 413 Policejní etika*. Praha: PA ČR, 2003.
- FRIČ, P. a kol. *Korupce na český způsob, korupční klima*. Praha: Globus G, 1999.
- Internet – některé informace vyhledány fulltextovými vyhledávači
- Vyhledávač Google, zadaná slova korupce, korupce v ČR, korupce v PČR
- Vláda ČR. Usnesení vlády ČR ze dne 25. 10. 2006 č. 1199. *Zpráva o korupci v České republice a plnění harmonogramu opatření aktualizovaného vládního programu boje proti korupci*. <http://www.stopkorupci.cz/index.php?dok=0108>, ze dne 1. 3. 2010
- <http://www.stopkorupci.cz/index.php?dok=0111>, ze dne 10. 12. 2009
- <http://www.transparency.cz> ze dne 29. 11. 2009

Mgr. et. Bc. Jan DALECKÝ
Policejní akademie ČR, FBP, KBS
Mgr. Zdeněk CHMELA
Policejní prezidium ČR

Město Řevnice a jeho okolní policejní „revír“ je půvabné místo, kde člověk míjí zámky a kláštery, ale taky elegantní vily z první republiky. Rapidně se též rozrůstají honosné obytné budovy naší doby. K potěše oka jsou i plovárničky na březích Berounky, chaty, chalupy, lesy – není proto divu, že každý víkend praskají zdejší nádraží pod nápořem lidí toužících po rekreaci. Tady snad zleniví i sám zločin... Nebo ne?

DVAKRÁT DO STEJNÉ ŘEKY

Dvakrát prý nevstoupíš do stejné řeky. Jenomže my se pokusíme tuto jinak skálopevnou a neoddiskutovatelnou pravdu trochu rozdrobit. Časopis Policista už totiž reportáž z „malého oddělení“ v Řevnicích v minulosti otiskl.

Jmenovala se *S velkoměstem za humny*, vyšla v čísle 7, tedy v červenci, roku 1997, téměř nachlup před třinácti lety. Co stále platí? Co zůstalo a co už dávno odvál čas?

„Policejní oddělení v Řevnicích už nesídlí na náměstí v domě městského úřadu, ale ve vlastním, kousek od nádraží. Barák je to moderní, ale nepohledný...“

Na dohled od nádraží stojí policejní budova stále. Jistě, vila *MARENKA* to není, ale jinak nevypadá vůbec špatně. Jejím exteriéru i interiéru nepochybně prospěly peníze z nadačních fondů EU.

Momentálně prázdná místnost pro styk s veřejností je už vlastně typická, žádný originál, něco podobného najdete ve většině našich policejních služeben... Však taky díky Bohu, že zmizely (mizí) ony tísněné, nesympatické prostory, kde si i nevinný člověk musel snad připadat jako za katrem!

JMÉNA VONÍCÍ VODOU A LESY

Dvě patra schodů, chodba, řada dveří... Vstupujeme do kanceláře zdejšího velitele, nadporučíka Bc. Jiřího Dlaska. Právě končí hovor s nějakým na první pohled zkroutěným pánem, hledícím upřeně na desku stolu a možná ještě hloub... Policista Dlask kategoricky vlídným tónem rady Vacátka muži domlouvá: „To že kolem nějakého pozemku není plot, ještě neznamená, že tam můžete jen tak vstoupit.“

Za pár minut už ale pijeme uvítací kávu a posloucháme pomyslnou vizitku kraje:

Obvodní oddělení Řevnice spadá pod územní odbor vnější služby Praha-venkov – ZÁPAD, tedy pod Krajské ředitelství policie Středočeského kraje. Území má 55 kilometrů čtverečních poměrně členitého terénu, cca 17 000 obyvatel trvale přihlášených, trvale nebo aspoň prázdninově či víkendově tu ovšem pobývají i další tři tisícovky lidíček, co mají trvalé bydliště v Praze.

Jména zdejších obcí mají specifickou vůni a letitou přitažlivost pro chataře, trampy, vodáky, houbaře, bikery, jakož i sportovce a rekreanty všeho druhu. Však poslyšte: Řevnice, Dobřichovice, Černošice, Všenory, Lety, Kala, Solopysky, Vonoklasy, Roblín, Třebotov, Kotoř.

ALCHYMIE PLÁNOVÁNÍ

(„Řevnické obvodní policejní oddělení má čtrnáct tabulkových míst, z toho dvanáct naplněných, jenomže jedna policistka je dlouhodobě odvezená a tři další kolegyně dálkově studují Policejní akademii, taky zdejší šéf, nadporučík Dlask patří mezi studentské trio a zrovna doma šprtá na semestrální zkoušky...“)

„To je pravda, studium jsem skončil v roce 1998,“ směje se npor. Dlask, ale vzápětí vyhodí nečekaný verbální trumf: „Ale o rok později jsem odešel od policie do civilu!“

Fakt? Tak jak to, že tu sedíme? Dvakrát (ne)vstoupíš do stejné řeky? Leč popořádku...

„Tabulkově máme nyní dvacet míst, všechna jsou naplněna, částečně si to vyžádal i nárůst trestné činnosti. Ale tabulky, to je zase jen teorie, praxe vypadá jinak, mimo jiné dva kolegové studují při zaměstnání, další dva byli ke studiu odvezeni. Samozřejmě, že mám pro ně pochopení, když jsem to sám na vlastní kůži zažil.“

Stejně tak musím například zohlednit, ve kterých dnech mají rozvedení kolegové na

Npor. Bc. Jiří Dlask projednává s prap. Bc. Janou Doležalovou poslední nápad trestné činnosti.

Krásné a pohledné vilky, někdy spíš záměčky, uvidíte v Řevnicích a okolí velmi často

starost dětí, v tu dobu jim můžu jen těžko dávat službu... Řeknu vám, že vypracování takového měsíčního plánu služeb je náročné dílo!" říká npor. Dlask o nelehké alchymii vyvážit povinnosti s požadavky normálního lidského života. Neboť i policista je člověk, že...

HISTORIE DVOU KLÁŠTERŮ

Při kávě máme též čas na malé historické okénko. Zdrojem informací je nám publikace ŘEVNICE 750 LET, tedy almanach vydaný k výročí klenoucímu se mezi letopočty 1253 až 2003.

„Nuž, projdi a bedlivě prohleďni jak město, tak i krajinu a dáš mi plně za pravdu, že málo jest míst v Českém kraji, jež by se Řevnicím po bok postaviti mohly.“ Takto vzletně nepromlouvá náš hostitel nadporučík Dlask, to je jen motto pocházející

cí ze zmíněné publikace od Stanislava Reiniše z Průvodce po Řevnicích a na Skalku, vydaného již v roce 1905.

Veršotepec Reiniš nepochybně věděl, že už na středověkých listinách z let 1292, 1324 a 1340 jsou Řevnice uváděny s přídomkem „civitas“ nebo též „oppidum“, což lze chápat jako menší venkovské město, městečko. Na listině z roku 1304 už dokonce nacházíme zmínku, že se zde provozují trhy.

Řevnice – chtělo by se říct odjakživa – patřily díky královské laskavosti dvěma církevním pánům, část věnoval roku 1253 král Václav I. řádu křižovníků, o půl století později, roku 1304, jeho syn Václav II. obdaril zbytkem právě založený zbraslavský klášter cisterciáků.

Řevnice tak mívaly dva kostely, románský sv. Mauritia (křížovníci) a gotický Panny Marie Nanebevzaté (cisterciáci). Stávaly poměrně svorně, poznamenány třicetiletou válkou, až do poloviny 18. století, kdy jim hrozilo zřícení a byly odsouzeny k demolicí. Dne 9. dubna 1749 byl položen základní kámen nového kostela, slavnostně vysvěceného o tři roky později, jakož

Budova, kde sídlí řevničtí policisté, je o poznání prostší

Koleje, vlaky, nádraží – neodmyslitelné místo víkendových náporů rekreantů

Trio „dosti zajímavých“ turistů neniklo policejnímu drobnohledu

i zasvěceného oběma patronům Řevnic, tedy Panně Marii i sv. Mauritiovi.

Prudký skok do moderní historie: Na vlastní městský znak si Řevnice počkaly až do roku 1968. Mezi jeho čestné občany patří prezident Tomáš Garrigue Masaryk (uděleno r. 1935), Edvard Beneš (uděleno r. 1945), spisovatel a novinář Ignát Herrmann (autor kdysi velice oblíbených a zfilmovaných knih *Otec Kondelík* a *ženich Vejvara*, *Vdávky Nanyňky Kulichové* nebo *U snědeného krámu*, čestné občanství uděleno r. 1924) a někdejší tenisová hvězda světové velikosti Martina Navrátilová (uděleno r. 1994).

PŘESUN ZLODĚJSKÝCH ZÁJMŮ

A teď je zas chvíle plnit poznámkový blok údaji o životě a práci řevničtích policistů.

(„Víceméně denně nacházejí řevničtí policisté násilně otevřené rekreační objekty

nebo sami majitelé chat přicházejí oznámit, že byli vykradeni. Darebáci objekt zcela dokonale vykradou a odnesou všechno cenné, ale taky poničí, co se jim do batohů už nevejde. Čiší z toho zloba a závist k mohovitějším, mnohdy snad až patologická.“)

Vloupání do chat šla podle npor. Dlaska rapidně dolů. „Moc dobře se pamatuju na ty časy, taky jsme někde ve vytypovaných lokalitách byli schováni dlouhé dny, třeba ve sněhu a v mrazu, čekali jsme, až uslyšíme nějaký podezřelý zvuk nebo se ozve poplašné zařízení.“

Ale to už prý odvál čas. Zatímco dřív řešili policisté za víkend patnáct vyloupených objektů, dnes jsou tak čtyři do měsíce. Pesimista by řekl, že už není co ukrást, že se majitelé objektů poučili a žádné „poklady“ v době své nepřítomnosti už uvnitř nenechávají. Odborník Jiří Dlask zná i další příčinu: „Zloději mají problém s prodejem kradených věcí, policejní kontroly bazarů se výrazně zlepšily.“

Naopak narostl počet vloupání do osobních automobilů a jejich následné odcizení nebo vykradení interiéru. „Zločincům nahrává vývoj techniky, například mobily, dneska už běžně dostupné, samozřejmějma věc.“

Vypadá to třeba následovně: Na každém konci ulice hlídá jeden maník, dělá to, čemu se odjakživa ve zlodějské hantýrce říkávalo *zed*. Pozorují okolí, snadno mohou informovat třetího kumpána, který se nenápadně pohybuje mezi vozy, o blížícím se nebezpečí. Díky technice tak zloději snižují možnost nepřijemného „vyrušení z práce“ na minimum.

Je známo, že nejčastěji se kradou autorádia, jejich vystopování po bazarech a zastavárnách je složitější. Podobné technické výrobky, naskládané ve výloze nebo v regále vedle sebe, se na první pohled moc neliší... Aspoň ne tak výrazně jako ukradený „porculán“ po babičce nebo zcizené starožitné pendlovky, které ještě před časem zkrášlovaly interiéry.

„Ale teď se nám zrovna vrátil mobil, který ukradla řidiči vozu jistá stopařka. Nebyl to její jediný trestný čin, naopak, šlo o její modus operandi – stopnout vozidlo, nasednout, zavést hovor s řidičem a a v nestřeženém okamžiku něco ukrást. Potřebovala peníze, aby si obstarala dávku drogy.“

ZTICHLÁ DISKOTÉKA

Probíhá to v určitých vlnách. „Třeba týden neregistrujeme žádný nápad – a najednou osm vloupaček!“ líčí nadporučík Dlask. „A pak se dozvídáme, že vlna se přelila do Mníšku, do Hostovic, prostě zloději projíždějí krajem... K nám jsou de facto vytlačováni z Prahy, kde dobře funguje spolupráce republikové a městské policie.“

Řevničtí policisté si už vytypovali, že k vloupáním do místních prodejen a restaurací dochází nejčastěji v noci ze čtvrtka na pátek a z neděle na pondělí. Co za tím může být. Má zloděj vidinu, že prodá kradené zboží a zaopatrí se na víkend? Nebo snad o víkendu hodně utrácel a chce vstoupit do nového týdne s vyrovnaným „rozpočtem“?

(„Hlouček čtyř ukrajinských mužů se zvolna klátí uličkou rodinných domků, těžko soudit, jestli jsou na zdravotní pro-

cházce, anebo si tipují vilku, do níž by rádi příště nahlédli...“)

Knedobrému v řevnickém obvodu patří neodmyslitelně výtržnosti, jež o víkendech stihne uspořádat mládež. Paradoxně nejsou potíže ani tak s trampy a čundráky, horší jsou milovníci diskoték, jimž na sklonku týdne náleží sál černošického hotelu Kazín.

Když zábava skončí, několik set rozdožděných a alkoholem posílených, někdy, žel, i zfetovaných, teenagerů vyrazí do okolních ulic.

Důsledkem pak bývají ulámaná zrcátka a antény aut, poničené dopravní značky, ale i horší věci – opilci za volanty, vloupání do vozidel, ukradená auta...“)

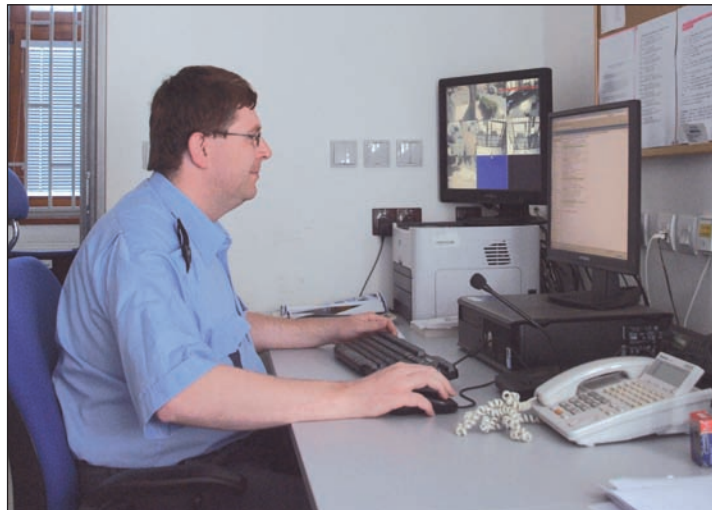
V Řevnicích a také v okolí se stále staví. K ukrajinským dělníkům přibyli mongolští, ani jedny ani druhé už nejspíš špacírovat v místních uličkách neuvidíte. Podle nadporučíka Dlaska jsou ubytováni v Praze, na stavby je zaměstnavatel nebo zprostředkovatel přiveze a zase odveze v autech. „Není to tak dlouho, co se dva Mongolové přímo na pracovišti pohádali, výsledkem bylo pobodání nožem.“

Diskotéky v Kazíně jsou už taky minulostí. Zůstala jen nonstop nálevna a herna, i ona je neuralgickým bodem různých nepravostí...

„Takových míst máme ale víc. Nestahují se sem žádní zločinci. Spíš jde o to, že se tu koncentrují pijáci, kteří odešli z restaurací, kde se už na noc zavřelo. Už něco vypili, konzumují dál, a pokaždé to nemusí skončit jen kocovinou,“ konstatuje npor. Dlask.

Velké výtržnosti se nedějí ani v hospůdkách těsně u řeky, populace trempů a vodáků lety zestárla, zklidnila se, chtějí se bavit, ne hádat a prát...“ Zájem o trempink a vodáctví trošičku upadá, pamatuju časy, kdy po řece plul vor, měli sud s pípou, dokonce si tam rozdělali oheň, to už teď nevidíte,“ usmívá se s nádechem lehké nostalgie náš hostitel.

Zvolna klesá i divácký zájem o rockovou akci *Řev Řevnice* nebo folkovou a trampskou *Portu*, kdy zdejší velmi pěkný přírodní amfiteátr, chcete-li lesní divadlo, hostil i patnáct stovek návštěvníků. Dnes se jich sejde tak třetina.

Nprap. Petr Dvořák provádí mj. dokumentaci trestných činů známých pachatelů

Npor. Dlask a jeho zástupce npor. Rudolf Štis v pracovním hovoru s řevnickým starostou p. Cvacigerem

SOUSEDSKÁ NEVŠÍMAVOST

Jak už bylo řečeno, nadporučík Dlask odešel v roce 1999 do civilu, po sedmnácti letech v uniformě. „Zdaleka ne se vším jsem byl tehdy u policie spokojen, chtělo to změnu.“ Ta byla výrazná, Jiří Dlask pobyl sedm let v Rumunsku, kde pracoval v manažerské funkci pro zahraniční evropskou firmu, zabývající se rozvojem osobnosti v oblasti marketingu a obchodu. „Vždycky mě bavilo dělat s lidmi.“

V cizině vydělal slušné peníze: „To byl taky jeden z cílů, chtěl jsem si v Čechách postavit dům.“ Znovu se oženil, vrátil se do rodné vlasti, postavil vysněný domeček... A co dál? Návrat do policejních řad znamenal nové přijímací řízení, v květnu 2008 se Jiří Dlask octl opět v Řevnicích, od října téhož roku ušedl opět do velitelské židle. Mohl pozorovat kdysi tak důvěrně známý svět „novýma“ očima. Ne vždy to byl povzbuzující pohled.

„Spolupráce s veřejností se zhoršila, hlavně mladší lidi jako by se vymezovali sami pro sebe. To nebyvalo. Vzpomínám si, že jsme tu měli bezdomovkyni, vlastně ona bydlela, ale ta její chatička byla ruina.

Dotyčná dáma měla nenechávat ruce, co šlo, to ukradla a vzápětí zas prodávala...

Hledal jsem některé z těch věcí, poptával jsem se mezi lidmi, taky v hospodě. Oni si mě ještě z minula pamatovali, hlásili se ke mně: *Dáš si s náma pivo? Ty máš rád Krušovice, vid'?* Říkám, chlapi, já si to pivo s váma rád vypiju, ale musíte mi říct, co víte... Takže od hostů jsme se dozvěděli potřebné informace, na jejichž základě bylo sděleno podezření ze spáchání trestného činu, nedávno nám přišel i odsuzující rozsudek. Kolegové mě tenkrát v té hospodě s mírným úžasem pozorovali, jenomže takhle to dřív chodilo!

Teď jsme měli vyloupenou chatu, soused odvedle slyšel otevřeným oknem divné zvuky, dokonce i hlasy, domlouvající se, že nikdo není doma... Ale neobtěžoval se jít k oknu! Měl proto i rádoby vysvětlení: *Víte, my se sousedy moc dobře nevycházíme.*

Co dodat?

DROGY A ALKOHOL

V roce 2008 řešili řevničtí policisté 571 případů trestné činnosti, o rok později byl nápad 577, ke konci dubna 2010 je zaregistrováno 195 skutků. Zhruba třetinu případů představují vloupání do aut nebo jejich odcizení, početná jsou taky vloupání do rodinných domků, někdy do jejich sklepů, kde se cílem pobertů stávají sportovní bicykly.

K naší debatě se přidal nadporučík Rudolf Štis. Dá se říct, že velkým a společným jmenovatelem nápadu trestné činnosti jsou alkohol a drogy nebo snaha si na ně vydělat. Vyprávíme si o hospodské hádce kvůli stokoruně, která skončila útokem nožem a bodnou ranou do ledvin.

Nebo o útěkářích z dobřichovického dětského domova, resp. diagnostického ústavu - v létě uteče za měsíc i deset dětí, ročně kolem padesátky. Jeden z vychovatelů měl upřímnou snahu zpestřit dětem nucený pobyt, opatřil kola a se skupinkou svěřenců vyrazil na výlet. *„Kdo bude dřív nahoře?“* vyzval děti ke spurtu. Závodníci se činili, šlapali do pedálů i na kopci a pak ještě dál, prostě pár dětí využilo šance a svému vychovateli ujelo nadobro...

„Máme tu dívku, konzumentku drog, která svou agresi zaměřuje na policejní vozy. Ráda do nich kope, ulamuje zrcátka nebo aspoň poškrábe lak. *Nemám ráda popsání auta*, podala nám vysvětlení, když jsme ji zadrželi. Trest obecně prospěšných prací ji, zdá se, zklidnil, v poslední době se chová slušně.“ Líčí jednu ze zajímavých událostí npor. Štis.

RODIČOVSKÝ ZÁHLAVEC

Společně s pány Dlaskem a Štisem, jakož i praporčicí Petrou Slobodovou vyrazíme služebním autem projet Řevnicemi a okolím. První zastávka patří zmiňovanému lesnímu divadlu, krátce potom pohovoří policisté s panem starostou Miroslavem Cvancigerem. Dál míříme k řece, je čas na další vzpomínky.

„Loni došlo k vloupání do řevnické školy, odkud zloději odnesli pár kousků elektroniky, například videoprojektor. K události došlo na závěr školního roku. V jedné z místností stála křesla, seřazená do kruhu, vypadalo to na nějaké sezení, proto nás napadlo, jestli se takhle nechtěli rozloučit se školní docházkou nějaký deváťáci,“ vypráví npor. Dlask.

„Celkem jsme museli prověřit 67 dětí. Taky jsem zažil humornou příhodu, kdy se po výsledku obořil přítomný rodič na svou ratolest: *Jestli se ukáže, žeš to byl ty, tak si mě nepřej!* a vzápětí padl slušný záhlavec. Já se kluka zastal, že podle všeho on nic špatného neudělal, ale ten pohavek už odpárat nešlo... Během téhle série výsledků jsme dostali poznatek ze severu Čech, že vloupání mají na svědomí tři dospělí, dva muži a jedna žena – k Řevnicím, natož ke škole, žádný vztah neměli.“

Taky u řeky je klid. Naše další trasa zamíří mezi nové, někdy ještě nedostavěné domy – některé budou krásné, jiné jen honosné. Dále projíždíme zdejšími průmyslovým centrem, výrobní haly střídají obchodní, zdejší parkoviště je vždy v hledáčku policejního zájmu. Ovšem nejhorší z možností a četností vloupání do vozidel je parkoviště vedle dobřichovického nádraží, místo naší další zastávky.

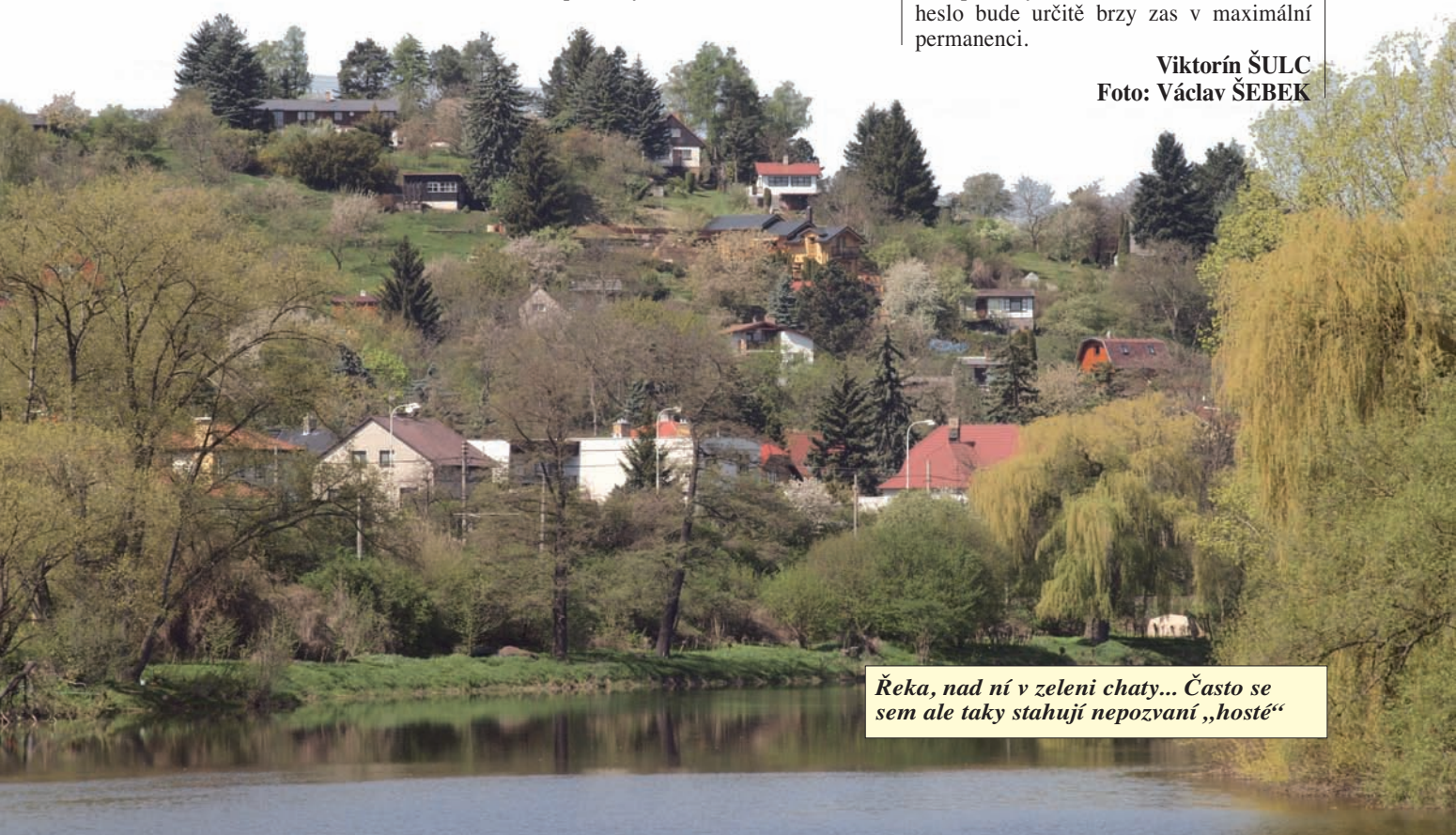
„Lidé tady vůz nebo bicykl odstaví, vlakem odjedou do Prahy do zaměstnání, pozdě odpoledne se vrací,“ vysvětluje nadporučík Jirí Dlask. Poměrně velká a časově dlouhá koncentrace aut na prostanství neplaceného, a tudíž nehlídaného parkoviště svádí přestupníky zákona. Ale právě teď je klid, nikdo podezřelý se tu nepohybuje ani náhodou.

Zákon schválnosti, tak typický ve dnech novinářských návštěv. Ale ne, rádi popřejeme řevnickým policistům klidnější den. Však už se taky blíží ona zmiňovaná noc ze čtvrtka na pátek se svými pobertovskými specifiky... Pomáhat a chránit, tohle heslo bude určitě brzy zas v maximální permanenci.

Viktorín ŠULC
Foto: Václav ŠEBEK

Praporčíce Petra Slobodová kontroluje uzamčení kol ponechaných u dobřichovického nádraží

Řeka, nad ní v zeleni chaty... Často se sem ale taky stahují nepozvaní „hosté“

Znaky evropských měst

Předminule, v čísle 4/2010 jsme vypluli – jak řada z vás správně určila – z hornoněmeckého přístavu Sassnitz na ryby vzhůru k severu. Dnes jeden z nejčastěji využívaných trajektů, možná i pro nejedno jiné výletování ze staré kontinentální Evropy do skandinávských končin optimální přeplavbu, zakončíme v zajímavém švédském přístavu.

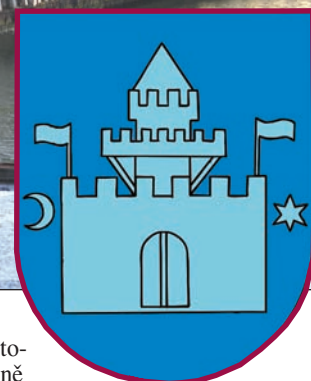
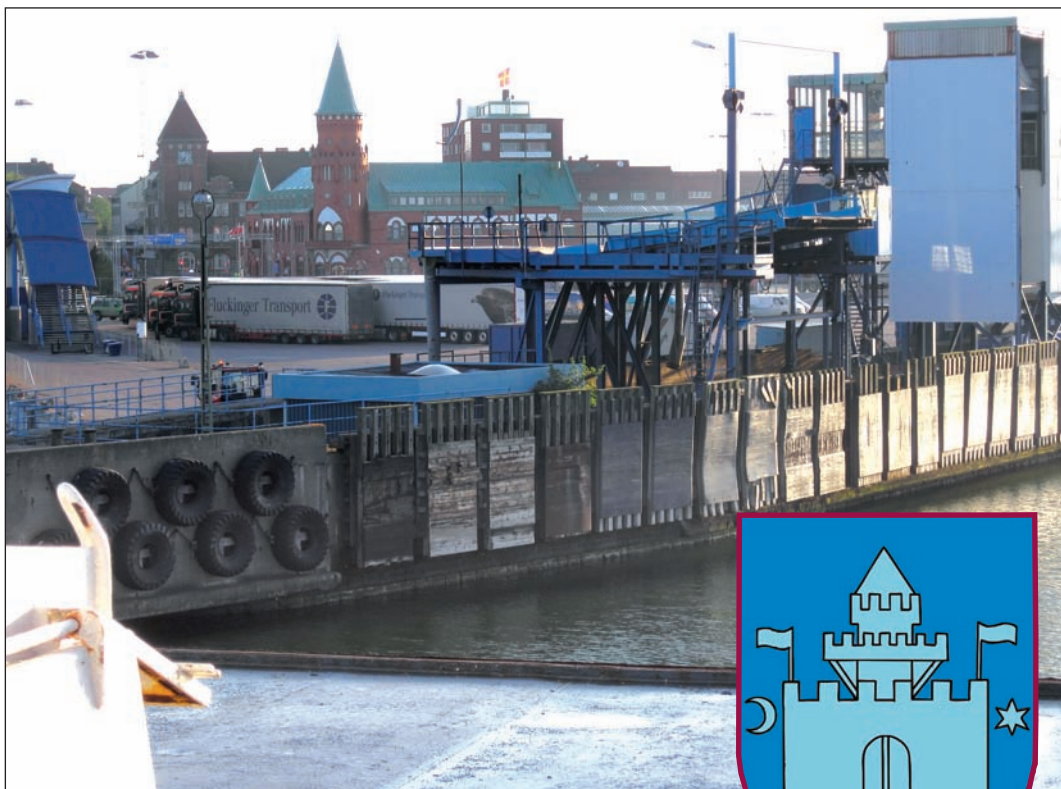
NA ÚPATÍ PSA

Nejstarší písemné zmínky o místě jsou z roku 1257 (přímo jméno města, které máte určit, se objevuje v roce 1291). Pobřeží kolem dlouho (do roku 1658) patřilo Dánsku. Sídlivali tu slavní divocí bojovníci, ale též stateční mořeplavci – Vikingové. Dokládá to jedna ze šesti nejlépe zachovalých, či zrekonstruovaných vikingských tvrzí, tzv. kruhových pevností, nebo též dřevěných hradů. Většina staveb se nachází v Dánsku, dvě leží na švédské půdě.

Ta švédská, stejnojmenná s městem a přístavem, byla postavena někdy koncem 10. století, nejspíš na podnět (dle stavebních „návrhů“) stejného panovníka. Průměr ohrazení je 125 metrů. Využití volného prostoru uvnitř hradeb bylo poutavé – v období míru,

válečného klidu, popřípadě sucha, vtažovali Vikingové své lodě, zbavené dračích hlav, branami do pevnosti. Poté je otočili dnem vzhůru, podepřeli kůly a žili pod nimi jako v dočasných obydlích. Za středověku bylo město důležitým obchodním centrem. Disponovalo nesmírným bohatstvím ryb, hejna sledů (herinky) bylo údajně možné tahat z moře sítěmi vrhanými rovnou ze břehu. Přístavem proučila mezi Německem a Skandinávií rovněž kvanta dalších potravin, obilí. Všeobecný rozmach zastavil ovšem roku 1619 katastrofální požár, tehdy se dánský král od města odvrátil (ve prospěch sotva třicet kilometrů vzdáleného Malmö).

Městská práva se do přístavu vrátila až roku 1867. Vzápětí se tady „rozjela“ trajektová přeprava – do Sassnitzu od roku 1898, ze Stralsundu sem natáhli podmořský kabel, z vnitřního Švédska

od Lundu přivedla průmyslová revoluce železnici. V minulém století se město, zdá se, nezadržitelně rozrostlo.

Zvuk mu po současnost dodává průmysl gumárenský, chemický, cukrovnický, potravinářský. V roce 1900 mělo městečko 3 037 obyvatel, k roku 2005 se uvádí 25 643 hrdých „měšťanů“. Z původně rybářského přístavu vyrostl postupně – k dnešku – druhý (po Göteborgu) největší švédský přístav námořní! S roční přepravou více než 10 milionů tun nákladu/zboží...

Při pohledu do mapy zjistíte, že soutěžní město je nejjižnějším sídlem Švédska – v kraji Skane při Baltickém moři – a tudíž představuje výrazný bod na tlapě skandinávského medvěda, chcete-li severského maxipsiska.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. 6. 2010

Řešení z č. 4/2010 zní: město SASSNITZ

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Věra Pojmanová, Havlíčkův Brod; Magdalena Němcová,
Libochovice nad Labem; Dana Kopáčková, Praha.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

/ki/
Foto Dana
KUTÁLKOVÁ
Kresba František
DOUBEK

Znaky evropských měst

Policista č. 6/2010

KUPON č. 6

TACTICAL RESCUE ACADEMY

Znalosti moderních armádních postupů a prostředků neodkladné zdravotní pomoci mohou potřebovat jak policisté...

Moderní prostředky armádní zdravotní pomoci v kombinaci s přelomovým systémem ošetření v extrémních podmínkách TCCC (Tactical Combat Casualty Care) výrazně omezují v současných střetech kdysi tak nemilosrdné ztráty. V poslední době se tento trend zavádění jednoduchých funkčních pomůcek a vysoce efektivních postupů nedotýká už jen příslušníků armád NATO.

Na základě studií vojenských konfliktů z minulého století, jakož i podle statistik současných armádních operací se dospělo k jednomu zásadnímu zjištění: množství úmrtí vojáků v poli by nepochybně šlo výrazně omezit, pokud by se jim věnovalo alespoň trochu sofistikovanější ošetření a byla po ruce novější zdravotnická výbava. Až příliš velké množství těch, kteří nebyli hned na místě mrtví, se totiž vůbec nedožilo přesunu do armádních nemocnic. Tam pak už docházelo jen k minimu ztrát – kolem 10 procent. To znamená, že 90 procent obětí z řad vojáků umíralo na bojišti, ještě než se jim dostalo odborné lékařské péče.

Postupně tak na zakázku nejvyššího amerického velení vznikl nový systém výcviku ošetření v bojové situaci. Cílem bylo co nejkvalitnější zdravotní ošetření za extrémních podmínek, dosažené s omezenými materiálními i personálními zdroji. Současně byl iniciován vývoj adekvátních medicínských prostředků a pomůcek, se kterými by i medicínský laik dokázal po nějakou, byť omezenou dobu udržet zraněné při životě. Všechny tyto kroky s sebou v poslední době nesou významná omezení počtu padlých na současných bojištích: podle posledních průzkumů o takřka neuvěřitelných 70 až 90 procent.

Moderní poznatky se jak v USA, tak ve

světě také stále častěji zavádějí jak do civilního záchranářství, tak i do policejních a bezpečnostních složek. Výcvik nové koncepce a moderní prostředky mohou významně omezit počet těch, kteří v boji se zločinem položí svůj život, nebo pomohou tam, kde potřebuje neodkladné ošetření některá z dalších osob. Stranou nezůstávají ani případy včasných zásahů při autonehodách, nebo asistence při rozličných katastrofách a hromadných neštěstích, kam právě policisté dorážejí zpravidla mezi prvními.

Jaká byla u nás cesta k projektu, zmiňovanému v titulku – Tactical Rescue Academy? První impulzy přišly kdysi z řad instruktorů speciální přípravy Policie ČR. Kolébkou se stala oblast tzv. integrovaného výcviku budoucích policistů, tedy koncipování a realizace speciálních modelových situací. Ty byly cíleny především na nejkritičtější a nejrizikovější situace, které mohou policistu v průběhu jeho služby potkat. Doslova jako na zavolanou k nám začaly pronikat první kusé informace o novém americkém systému neodkladné armádní první pomoci. Základem pro tvorbu systému výuky, která se nakonec mohla zúročit v projektu Tactical Rescue Academy (TRA), se staly také zkušenosti a praktické grify mnohých z těch, kteří museli v minulých letech vykonávat zdravotní asistenci v dalekém zahraničí – tedy jak příslušníků misí naší i jiných armád, tak i tzv. kontraktorů.

Jedním z dalších zdrojů pro koncipování systému poskytování neodkladné pomoci v bojových a extrémních podmínkách TRA se stal specializovaný kurz BARTS for CLS (Battlefield Advanced Resuscitation Techniques and Skills for Combat Lifesaver), který u nás zajišťuje na velmi vysoké úrovni Fakulta vojenského zdravotnictví Univerzity obrany AČR.

V případě TRA jde o nebyvalý mezinárodní projekt, vycházející z amerického armádního programu TCCC. Samotné vědomosti a schopnosti by ale mohly být k ničemu bez

...tak i hasiči

příslušné výbavy TCCC. Současně se tak má Akademie zabývat i zpřístupněním nejmodernějších pomůcek od americké firmy NAR (North American Rescue), tedy toho nejlepšího, co lze vůbec v této oblasti sehnat. Její speciální pomůcky pro tzv. medicare jsou v současnosti standardně zavedeny u naprosté většiny armádních a zvláštních bezpečnostních složek nejen v USA, ale už i v dalších vyspělých zemích.

**Více informací na
www.tacticalrescue.eu**

**Mgr. Pavel ČERNÝ
Foto autor**

POLICISTA jako kvalifikovaný ZÁCHRANÁŘ?

V minulém čísle jsme psali o novinkách, které byly letos představeny na nejvýznamnějších světových veletrzích civilních zbraní a příslušenství, Shot Show a IWA. Kromě naznačení nejnovějších trendů v konstrukci a výrobě civilních zbraní oba veletrhy reprezentují také marketingové záměry výrobců a obchodníků a v neposlední řadě i nálady panující v tomto hospodářském odvětví a vlastně v celé světové střelecké obci.

Shooting, Hunting, Outdoor Trade (SHOT) Show & Conference se odedávna stěhuje po amerických velkoměstech, nicméně v posledních deseti letech ji až na tři výjimky hostilo Las Vegas. Letos se v nevadském zábavním centru od 18. do 21. ledna uskutečnil 32. ročník Shot Show. Vystavovalo 1633 firem a podívat se přišlo téměř 60 000 odborných návštěvníků, respektive obchodníků ze 75 zemí. Připomeňme jenom, že Shot Show stejně jako IWA není otevřena pro veřejnost.

Na začátku tohoto tisíciletí se podle vývojových trendů zdálo, že IWA svým rozsahem, počtem návštěvníků, a tudíž i významem předstihne Shot Show, ale toto očekávání se nepotvrdilo. Letošní 37. ročník veletrhu nyní nazývaného IWA (Internationale Waffenausstellung) & Outdoor Classics se uskutečnil jako vždy v Norimberku, v sedmi halách tamního výstaviště, tentokrát od 12. do 15. března. Vystavovalo 1 141 firem z 55

zemí, což je sice o 16 vystavovatelů víc než loni, avšak v posledních letech se přírůstky stále zmenšují nebo spíš počet firem téměř stagnuje. Také návštěvnícká účast je víceméně stabilní, letos si zakoupilo vstupenky 32 214 lidí, z toho asi třetina z Německa a dvě třetiny ze zahraničí, zhruba ze stovky zemí.

Jak už bylo řečeno, Shot Show a IWA jsou také ukazatelem nálad panujících ve střeleckém „průmyslu“ (industry, jak říkají Američané, v tomto případě zahrnuje nejen výrobce, ale i obchodníky a vlastně všechny uživatele či milovníky zbraní). Pokud jde o tyto nálady, letos evidentně nejsou nejružovější.

První příčinou je skutečný, ale zejména očekávaný vývoj v legislativní oblasti. Snahy a záměry OSN a americké Obamovy administrativy o „zprůsňení“ jsou celkem známé. Ačkoliv jsou namířeny proti vyzbrojování geril, v prvním případě zejména v Africe a Asii a v druhém případě na pomezí Mexika a USA, ve skutečnosti mají a budou mít dopad pouze na sportovní střelce a lovce. Podobně je tomu s již provedenými dílčími změnami zbrojní legislativy v Německu a ve Finsku; také je zřejmé, že neřeší základní problém, a sice zamezit střeleckým amokům ve školách. Pokud vývoj legislativy půjde tímto směrem, dotkne se to – samozřejmě v negativním smyslu – života stamilionů lidí (nejen uvedených lovců a sportovních střelců, ale i výrobců, obchodníků a jejich zaměstnanců) po celém světě, aniž by se komukoliv prospělo.

Druhou skupinu příčin všelijakých nálad lze samozřejmě hledat přímo v ekonomické oblasti. Světová hospodář-

Stále větší pozornost se věnuje zdokonalování ochranných pomůcek a prostředků pro výkon různých typů služby, a to jak z hlediska účinnosti, tak i co do pohodlí při jejich nošení

ská krize nejspíš ještě neodezněla. V globálních ekonomických trendech snad existují nepatrné náznaky oživení, někteří experti však varují před optimismem.

Vývoj v civilním zbrojním průmyslu a v prodeji zbraní jim dává za pravdu. Ještě loni byl hnacím motorem boom prodeje zbraní v USA, vyplývající z obav obyvatel před chystanými restriktivními kroky Obamovy vlády. Každý chtěl nakoupit, dokud to ještě jde. Teď už si ale asi většina lidí obstarala to, co potřebovali, a prodej na největším, nejvýznamnějším a fakticky rozhodujícím světovém trhu s civilními zbraněmi jeví známky stagnace.

Prezident německého Svazu výrobců loveckých a sportovních zbraní a munice Olaf Sauer a prezident Svazu německých puškařů a obchodníků se zbraněmi Jürgen Triebel si v Norimberku notovali, že „navzdory těžkým časům“ se světovému obchodu s civilními zbraněmi ještě daří, ale oba upozornili, že nadále tomu tak nemusí být. Přitom nejde o zcela zane-

Americká firma Baker Ballistics vyrábí rozkládací balistický štít z polyetylenového kompozitu. S balistickou odolností IIIA podle NIJ Std 0108.01 váží 4,8 kg. Není určen k trvalému nošení, ale spíš jako lehká přenosná ochrana či „barikáda“. S volnými popruhy se však dá nosit na prsou a policista může střílet přes něj v přirozené pozici a s oporou zbraně.

dbatelný sektor ekonomiky: jenom v Německu se tohoto zboží (včetně střeliva a příslušenství) prodává ročně zhruba za 250 milionů eur, 275 milionů eur pak představuje hodnota německého exportu. A nebudeme si zastírat, že pokud se civilní zbrojní sektor dostane do ekonomických problémů v Německu, Česká republika jej bude vzápětí následovat.

V celosvětovém měřítku už ostatně zanikají některé ekonomicky slabší subjekty (letos nevystavovala třeba švýcarská výrobce SAN, ale i další firmy) nebo se spojují se subjekty silnějšími (například Remington a spol.). Nějaké náznaky jsou i u nás. Výrobci na tuto skutečnost reagují tak, jak mohou, tedy především rozšiřováním nabídky o atraktivní novinky. Druhá cesta spočívá v přesunu pozornosti a rozšiřování nabídky do sektoru, kterého se nedotknou legislativní restrikce a možná ani - alespoň ne v nějaké drastické míře - projevy hospodářské krize.

Zejména „evropský“ veletrh IWA,

Policejní pracovní stejnokroj nemusí nutně být černý, ale především musí mít možnost přizpůsobení aktuálnímu poča-

původně určený především lovcům a sportovním střelcům, tak klade čím dál větší důraz na zbraň, střelivo a další techniku pro vybavení policejních a bezpečnostních sborů. Letos byla tomuto sortimentu věnována větší část výstavní haly č. 6 pod názvem LawEnforcement & IWA a heslem Protecting People. Cílenější zaměření na služební sektor však bylo zjevné i u spousty dalších firem, které z těch či oněch důvodů nešly „do houfu“. Celkově tak bylo k vidění dost zajímavých policejních a bezpečnostních prostředků, z nichž některé představujeme na fotografiích.

Norimberský veletrh je už také několik let spojen se dvěma odbornými „policejními“ konferencemi. Konferenci „Zbraň a vybavení“, spojenou s ukázkami a prezentací výrobků různých firem, organizuje Akademie policejního managementu v Münsteru. Letos byla hlavní pozornost zaměřena na moderní výcvikové pomůcky (trenažery) a prostředky pro ochranu samotných policistů při výkonu různých typů služby.

Evropskou konferenci policejních výcvikářů, jejíž pátý ročník proběhl 11. a 12. března, pořádá nezisková organizace Polizeitrainer in Deutschland e. V. Přednášeli experti z Německa, USA, Kanady, Velké Británie a Maďarska. Protože konference byla stejně jako ta první nevěřejná, uvedme si zde jenom názvy přednášek a v souvislosti s nimi diskuto-

Mezi poslední novinky české firmy ESP patří například pestrá paleta příslušenství, jež ze standardního výsuvného obušku dělá komplexní multifunkční systém

Zábleskový světlo a zábleskový „granát“ s vysokou intenzitou a vhodnou frekvencí záblesků mohou být účinnými nesmrtícími zbraněmi

vaných témat: Přežití v přestřelce, Bombaj - dny teroru, Výbušné nástrahy a ruční granáty, Boj v chemicky nebo biologicky kontaminovaném prostředí, Rychlý vstup do opevněných budov, Balistický štít v pátrací službě, Dokumentace zákroku – osobní video, Záchrané operace a konečně Příprava policistů a speciálních jednotek jako kvalifikovaných poskytovatelů první pomoci.

Právě toto poslední téma letos bylo jakýmsi leitmotivem konference – a vzbudilo prý také největší kontroverze. Myšlenka je samozřejmě správná: policisté jsou často u zraněného dřív, než dorazí odborná lékařská pomoc, a opatření k záchraně života a zdraví jsou v tom případě na nich. Eventuálně přítomná veřejnost od nich očekává, že si nějak poradí. Je ale otázka, zda policisté skutečně potřebují vyšší míru zdravotnických znalostí, než jaká se například (někde) vyžaduje ode všech řidičů, zda skutečně mají dostat potřebné speciální záchranářské vybavení a naučit se s ním zacházet, jak si to představovali někteří účastníci konference. Klady a záporny těchto idejí si určitě ještě vyžádají důkladnou diskusi.

Přemysl LIŠKA
Foto autor, M. LUCKÁ (1)
a QK(1)

Michelle Kautová s vydařeně zadrženým nelegálním „zbožím“

SMETANA

DO HOŘKÉ KÁVY

Michelle se narodila před více než třiceti lety českým rodičům, kteří koncem šedesátých let minulého století odešli do Severní Ameriky. Dnes pracuje v policejním sboru města Sacramento v americkém státě Kalifornie.

Lenka je rovněž více než třicetiletou mladou ženou a policistkou, původně ze severu Moravy. V současnosti působí v Praze na Policejním prezidiu na úseku právních analýz, legislativních rámců práce Policie České republiky.

Od malička jsem chtěla být detektiv, vypráví pobaveně Michelle (ona v tom pořád vidí dobrodružství, dodává maminka Olina). Mám ráda řešení problémů a zločin jsem vždycky brala jako hádanku, kterou musí policie vyřešit. Kdykoliv jsme se cestou autem někde nachomýtlí k nějakému incidentu: k zapáskovanému prostoru, večer k místu nasvícenému světlomety, s uniformovanými policisty i s inspektory v civilu všude kolem, hned bych u toho chtěla být. Koukat se, co se tam asi děje, co musejí vyšetřovatelé dělat, a pomáhat jim při tom.

Tehdy to vypadalo jako jenom dobrá věc, asi dětsky romantická záležitost, ale teď, když u něčeho takového asistuju, tak to jsou často hodně ošklivé věci a souvisí s tím hodně psaní, úřadování, usměje se Michelle náhle skoro až s posmutnělým výrazem.

Jako malá jsem četla detektivky a hrála si

Většina lidí pracuje, protože musí z něčeho žít. Většina vyšších manažerů, bankovních úředníků při tom třeba jenom generuje měsíc co měsíc peníze pro osobní luxus, ostatně, proč by někomu – klientům nebo malým akcionářům – pomáhali/vydělávali. To snad provozují jedině blázni.

Přesto se mi podařilo najít dvě osobnosti, které chtějí svou práci něco užitečného vytvářet. Přispívat svým dílem – možná dokonce zásadně a systematicky – ku prospěchu druhých.

Jsou to policistky, které sice – obrazně vysloveno – působí na hodně vzdálených, opačných stranách Velké louže, ale přesto mají – jedna ve Spojených státech amerických, druhá v České republice – mnoho společného...

na pátrače nebo špiónky (věčně jsem jí musel z knihovny půjčovat nebo kupovat knížky, dívčí romány, ze série Nancy Drew Mystery s hlavní hrdinkou, osmnáctiletou protagonistkou, doplňuje táta Pavel). A odhadovala jsem předem, jak to dopadne, kudy se bude ubírat to které řešení (je přesvědčená, že má v sobě ty správné, potřebné intuice, zasáhne do výpovědi opět Olga).

No, stávalo se mi, nebo i dneska se mi občas stává, nejen nad knížkou, že mám o něčem představu, jak se to bude odvíjet, jak něco proběhlo, nebo jaké okolnosti budou následovat, a ono se to pak dost podobně opravdu stane, nebo se to v obdobném smyslu objasní. Americká plavovláska už má zase veselejší jiskřičky v očích.

Být vyloženě policistkou odmala, to ne, to mě nenapadlo, přibližuje hostům vlastní „zaháčkování“ s policejní profesí Lenka (pod titulkem Za voláním tajemného podzemí jsme o ní psali v loňském únorovém vydání Policisty). O práci policistky jsem začala uvažovat až v posledním ročníku vysoké školy, v Brně na právech.

Slyšela jsem o nabídce, že policie přijímá nové lidi a že bych mohla hned vyšetřovat. To mě začalo zajímat: možnost dostat se k věcem, které jsou pro běžné lidi skryté, setkávat se s tím, co takzvané obyčejný občan neví, nemůže vědět – jak to ti policajti vlastně dělají, jak postupují při odhalo-

vání kriminálního skutku. I česká policejní tmavovláska je sympatická a nešetří usměvavým naladěním ve tváři.

K tomu je i pravdou, připustí Lenka vážnějším tónem, že mi ta práce od první chvíle poskytovala určité sociální zázemí, perspektivu. Finančně jsem na tom byla – oproti kolegům, kteří třeba museli začínat v advokacii – bez debaty dobře.

Takže jsem po právnické fakultě nastoupila v Brně na kriminálku a zpočátku dělala hospodářskou kriminalitu. Sledovala podnikatele, poznávala taje operativní techniky, odposlechy, tajné kamery, mikrofony. Trochu to byla romantika, ale i drama. Ukradený milion v bance a kdo a jak ho nejspíš vybral, zajímavé pracovní zážitky.

Pak jsem se přestěhovala do Jeseníku a přešla k vyšetřovatelným, vysvětluje Lenka. Úřad vyšetřování, to je u nás takové malé FBI. Tam jsem už dělala i jinou, obecnou kriminalitu. Měla jsem k sobě – k jednotlivým případům všechna fyzická napá-

vení, útoky na život, na zdraví, krádeže – vždy tím kriminalistů. Zůstala mi i ta hospodářská delikvence, podnikatelé, úniky daní, podvody.

To všechno jsi dělala vlastně hned od začátku? diví se Michelle.

Díky vysoké škole a titulu magistry, řekne Lenka. U nás za určitých okolností mohou lidé z vysoké školy jít k policii rovnou. A zvláště ve druhé polovině devadesátých let to šlo, policejní řady byly přírdlé.

Rovněž Michelle má za sebou college (kolidž), vysokou školu. Po pětiletém studiu získala business degree, akademickou hodnost se zaměřením na „business organisation“ (organizaci práce). Pak vysedávala několik let v lobistické kanceláři kalifornské obchodní komory, než ji to definitivně přestalo bavit.

Nahlédla do patřičných webových stránek a vytiskla si formulář žádosti o zaměstnání u policie, líčí policejní start pěkná a zřejmě dávno už velice samostatná žena (v e-mailu o ní otec Paul něžně – i hrdě zároveň – někdy říká naše Ramba).

Na odpověď se může čekat až rok, u mě přišla do čtyř měsíců, zrovna taky potřebovali nové lidi. Přihlásilo se přes dvanáct set zájemců, vzali nás sto pět, z toho patnáct holek. Akademii později ukončilo 68 uchazečů.

Po panelových testech, po prověrce fyzických schopností, musela jsem odběhnout opičí dráhu pod tři minuty, po psychologickém testu, v němž je na osm set otázek, které se v různých podobách často dokola opakují, aby se prokázalo, jestli opravdu ráda vaříš, jestli o nějaké drobnosti nezalžeš. I tohle zabralo u přijímaček celý den.

Následovala policejní akademie (známá z komediálního filmového cyklu nebo i z nedávno v televizi reprizovaného vážnějšího krimisnímku Bod zlomu). Čtyřměsíční tvrdý, skoro drsně vojenský výcvik. Polovina lidí dostávala vždy po dvou týdnech výplatu, druhá půlka adeptů na policejní profesi musela nést veškeré náklady na náročnou školu sama. Michelle se naštěstí dostala do první části speciálních žáků, uchazečů o uniformu nebo post agenta v civilu.

Samé pochody, střelby, zaléhání do bláta i zpívání a furt kliky, povídá Michelle roztomilou češtinou. Špatná hláška, špatný pohled na instruktora, pět deset kliků, pořad na zemi. Prošla jsem tím. Ale první den – plný řevu, běhání – jsem si celá schvácená říkala, proboha, na co jsem se to dala, tohle

mnohé hodiny sebeobranu. K tomu desítky teoretických zkoušek, po únavě, po celonočních přípravách. Nad sebou neustále hrozbu vyloučení pro nesplněné kvóty, body, zápochty, známkový průměr. Stejná kritéria pro kluky jako děvčata.

A po úspěšných čtyřech měsících přípravy jsem se šla učit hlídkovou službu (máme městskou policii jenom pro město, vloží se s vysvětlivkou Pavel, šerifský department, to je jako v Čechách okres, venkov, potom dálniční policii, hájvej patrol, ta rozdává pokuty pro celou Kalifornii, a konečně FBI, federální policii pro všechny americké státy). Řešili jsme všecičko, co život přináší. Volání o pomoc, když se děje někde něco nepatřičného, když se někde doma perou, když někoho zastřelí, ale i dopravní nehody, drogovou kriminalitu. Měla jsem tři různé trenéry a dalších dvanáct měsíců jsem si zkoušela všední každodenní policejní práci, vzpomíná Michelle.

Už to nebyly simulované situace z akademie, skutečnost je vždycky těžší a vždycky jiná. Když byl čas, musela jsem třeba kontrolovat řidiče, předvádět, jak se dostanu do podezřelého auta. Přitom mně každý z těch

naučila jednat se závadovými osobami, s pachateli. Někteří kriminálníci jsou chytří, mají svůj humor, argumenty, svérázný životní filozofie, ale i krutější pojetí světa. Člověk se je v častějším kontaktu s nimi naučí rozpoznávat, odhadovat. Získá na ně „oko“, chcete-li „čuch“, i na běžné ulici. U soudu vám zase přejdou do krve všechny procesní souvislosti. Každá zkušenost se hodí.

• • •

A přináší nějakou výhodu u policie, že jste – navíc půvabné – ženy? padne poslední impuls do rozpravy.

Určitě ne pro kariérní postup. Ale v jednání s lidmi, v práci, ve službě možná ano, zamýšlí se nahlas Michelle. Když jednáš s našťavanými personami, co se třeba chtějí prát, tak zasahující ženská v uniformě má nejspíš výhodu, situace se častěji uklidní, druhá strana ustoupí s agresivitou. My se chceme víc domluvit, zkoušíme vyjednat, chlapi jdou častěji do střetu, jsou razantnější, chtějí prosadit vlastní autoritu. Mezi sebou nechceme – asi ani nadřizení – dělat rozdíly, přesto máme dost, zvláště starších policajtů, co zastávají názor, že ženská k policii nepatří. Že by měla být doma u dětí, a když v uniformě, tak akorát na přepážce na recepci nebo někde v účtárně.

U nás to myslím zase není tak vyhocené, naváže Lenka. V rámci uniform se mi zdálo, že byli chlapi vždycky docela rádi, když mezi ně přišla nějaká žena. Mně to obvykle připadá, jakoby ženský prvek policejní tým zjemňoval, i když třeba vyložené na noční hlídku do rušnějšího prostředí nebývá mužská důvěra ve fyzické schopnosti ženského partáka nejsilnější. Pak je na té ženě, aby věděla, kam až může zajít, na co si smí troufnout a v čem kolegu ve službě podpořit jinak.

Občas říkám, že jsme trošku jako smetana do hořké kávy...

• • •

V rámci „zeměkouližace“ také Kalifornii zasáhla krize. I guvernérovi, udělanému Arnoldu Schwarzeneggerovi (Mišelka s ním někde má fotku, říkají rodiče Kautovi) došly peníze, sto dvacet lidí ztratilo u policie džob. Z nějakých pětasedmdesáti okresních sacramentských detektivů odešlo padesát. Michelle zůstává u vězeňského útvaru, dokončí sedmý rok policejní kariéry. Na detektivní zařazení jí chybí k jednomu již „na chodníku“, jsme pod názvem Na vlnách naděje psali v čísle 11/2009), jak na začátku naznačeno, dnes zúročuje vlastní zkušenosti policistky spolu s klasickým právníkem vzděláním na Analyticko-legislativním odboru Policejního prezidia ČR.

Lenka je přece jenom dál, zavrhuje pomalu patnáctý rok působení u policie. Po několika letech v Jeseníku (o jednom z „jejích“ případů, o vychytralém podnikateli s falešnou „viagrou“, jsme pod názvem Na vlnách naděje psali v čísle 11/2009), jak na začátku naznačeno, dnes zúročuje vlastní zkušenosti policistky spolu s klasickým právníkem vzděláním na Analyticko-legislativním odboru Policejního prezidia ČR.

Setkání sheriff deputy Michelle KAUT (spolu s rodiči) a pplk. Mgr. Lenky HADERKOVÉ v Muzeu Policie ČR zorganizoval a zaznamenal Jaroslav KOPIC
Foto archivy obou policistek

Lenka Haderková nedávno mezi kolegy ve vznikajícím „policejním muzeu“ v Jeseníku

ty měsíce nepřežiju (předtím moc necvičila, nesportovala a na akademii toho bylo hodně, přidává Olina, pak zhubla, začala běhat i závody, dobře střílela, a taky, doplňuje Pavel, se naučila solidně řídit auto).

Tady rozhodně tak přísný nástupní režim nemáme, přiznává Lenka. Já jsem ani nemusela žádnou akademií procházet, dělala jsem – po jednotlivých týdnech – roční policejní kurz. Prošla jsem přijímacími testy, musela taky běhat, plavat a každý rok na přezkoušení. Neměla jsem ale uniformu, protože kriminálka pracuje v civilu.

• • •

Americká policistka si protřpěla dvanáctihodinové tělesné zátěže, lekce technik zadržení podezřelých lidí či pachatelů,

trenérských partáků dával zase známky. A musel mě pochválit, doporučit, přes to vlak jinak nejede.

Praxe člověka nepochybně naučí věci nejlíp, kývne uznale česká bruneta. Váš systém trenérů by se u nás určitě hodil, máte všechno víc vydržené a pak si taky policejní práce asi víc vážíte.

Z dvaapadesáti „akademiků“ po čtyřměsíčním „zkušebním“ hlídkování tři „čerství“ policajti u policie skončili. Jeden chlap ze druhé hlídky, když jsme se sešli u zákroku, nemluvil, jenom zkoprněle stál, v ničem mi nepomohl, zvládl výcvik, ale reálné okolnosti ho naprosto zaskočily, pousměje se Michelle.

Ona to ovšem zvládla, policejní práci získala. Po čase – sama si vybrala – šla na roční stáž k vězeňské službě, posléze odsloužila dva roky u soudu. V kriminále se

Jedním z hlavních úkolů Školních policejních středisek, zřízených při krajských ředitelstvích Policie ČR v rámci celé republiky, je spojení teoretických znalostí s praktickým výkonem služby. Školní policejní středisko Krajského ředitelství policie Královohradeckého kraje sídlí v objektu Hrad na Starém náměstí v Hradci Králové.

Policejní středisko ve východních Čechách zahájilo svoji činnost první zářijový den v roce 1994. Tehdy sídlilo v areálu vojenského útvaru Pardubice-Svítkov a noví policisté do Pardubic jezdili až do konce roku 1998. V prvních dvou letech se instruktoři ŠPS věnovali skutečně pouze výcviku policistů základní odborné přípravy.

VZHŮRU NA HRAD!

Nikoliv v Praze, ale zůstaneme v Hradci Králové. Stěhování ŠPS proběhlo koncem roku 1998. Vlastními silami se z Pardubic přesunuli do Hradce Králové a od prosince 1998 začalo středisko fungovat ve zrekonstruovaném objektu Hrad.

„Vnitřní prostory této budovy prošly poměrně rozsáhlou rekonstrukcí. Disponovali jsme 50 ubytovacími místy, dvěma učebnami vybavenými audiovizuální technikou, jednou počítačovou učebnou s 15

počítači a byla tady i společenská místnost, kterou jsme alternativně využívali jako třetí učebnu. V roce 2008 se nám podařilo v objektu vybudovat další prostory a kapacita se rozšířila na 75 míst. Dnes máme tři klasické učebny a dvě speciální počítačové učebny a kapacita pro ubytování policistů je devadesát lůžek,“ řekl nám na úvod našeho rozhovoru mjr. Mgr. Pavel Tomášek, vedoucí ŠPS.

NÁCVIK MODELOVÉ SITUACE

Na Staré náměstí v Hradci Králové, před hlavní vchod Školního policejního střediska jsme přijeli ráno před devátou hodinou. Ve vrátnici o nás už policista věděl a umožnil nám služební škodovku zaparkovat přímo na dvoře střediska. Než jsme se ale stačili s majorem Pavlem Tomáškem přivítat, vjžděl za námi na dvůr Hradu policejní vůz a zastavil u prvních dveří. Vystoupili čtyři policisté spěchající do vchodu a my za nimi. To právě druhá skupina policistů základní odborné přípravy plnila předem dané úkoly, procvičovala modelovou situaci na téma domácí násilí. Muži zákona nejprve klepali v přízemí na dveře, přes které komunikovali s ženou uvnitř. I když žena v malé kanceláři byla zdejší uklízečka, tentokrát si zahrála roli paní Dušánkové, bydlící na ubytovně, kterou její opilý přítel fyzicky napadl a vyhrožoval, že ji podřízne. Asi si chtěl dodat kuráž, každopádně odešel pro další alkohol. Žena mezi tím vpustila uniformo-

vané policisty na pokoj ubytovny a policisté okamžitě začali zjišťovat, co se vlastně stalo. Otázka následovala otázku, ale než se žena stačila rozpovídat, vrátil se její přítel a že si dal na kuráž trochu více, bylo zřejmé z jeho chování a komunikace. Přítel si pro změnu zahrál instruktor ŠPS a začal sprostě nadávat a chtěl, aby policisté odešli. Přítelkyni tituloval nejrůznějšími výrazy a čtveřice policistů měla co dělat, aby muže dostala z pokoje na chodbu. Potom se nováčci rozdělili, dva zůstali v pokoji a dál se paní Dušánkové ptali na chování přítele. Veseleji ale bylo na chodbě. Opilý muž se policistům představil jako Jan Knedlík, ale doklady žádné neměl. Uniformy se vůbec nezalekl, vesele, až drze s nimi diskutoval a občas se snažil zabouchat na dveře pokoje a přitom se z jeho úst vylétla na adresu přítelkyně sprška vulgárních a sprostých slov. Další dva policisté se snažili opilého muže uklidnit a i opilci kladli jednoduché otázky, aby zjistili, zda a proč přítelkyni napadl. Moc úspěšní ale nebyli, opilec je neustále přesvědčoval, že je to lehká žena a vše si vymyslela. Policistům opakoval, že je silák a sportovec, umí se prát a taky rychle utíkat. Větičku o tom, že rychle utíká, zopakoval vícekrát a než se muži v uniformách stačili vzpamatovat a něco udělat, vzal „nohy na ramena“ a byl pryč.

NATÁČENÍ NA VIDEOKAMERU

Už od příjezdu policistů na místo celou situaci natáčel na videokameru další instruktor zdejšího střediska. Jak jsme se dozvěděli, s videozáznamem budou dále pracovat. Po ne zrovna úspěšně zvládnuté modelové situaci práce policistů ze základní odborné přípravy neskončila. Nováčci přešli do počítačové učebny, aby napsali úřední záznam o celé události a další případnou dokumentaci k zjištěnému případu. Nesmí chybět ani číslo jednací, a to vše v rámci ETR. Mladí policisté si na této modelové situaci zkoušejí úplně

DOMÁCÍ NÁSILÍ jako „modelovka“

Policisté na počítačové učebně zpracovávají případ domácího násilí

Vedoucí ŠPS
mjr. Mgr. Pavel Tomášek

Opilého útočníka policisté zajistili a předvádějí
na policejní služebnu

vše, neboť podobné případy budou řešit například na místním oddělení policie, nebo u dopravní služby či na oddělení hlídkové služby. To jsou policejní útvary, kam se policisté po ukončení základní odborné přípravy dostanou.

DALŠÍ MODELOVÁ SITUACE

Mezitím se připravovala další skupinka policistů ze základní odborné přípravy. Čekal je podobný úkol a tentokrát jsme sledovali jejich práci od samého začátku. Jeden z policistů si v kanceláři vyzkoušel roli „dozorčího“ a od operačního důstojníka přijal informace, které zaznamenali na lince 158. Na policii telefonovala Jana Dušánková, že její jednatřicetiletý druh Petr Lokvenc jí držel u krku kuchyňský nůž a chtěl ji podříznout. Společně bydlí na ubytovně a pan Lokvenc si odešel koupit další alkohol. Toho žena využila a okamžitě informovala policii. Získané informace policista přes vysílačku předal kolegům do vozidla. Upozornil je, že druh paní Jany je recidivist a už byl trestně stíhán pro podezření z trestného činu ublížení na zdraví a výtržnictví. Právě proto „dozorčí“ policisty nepomněl upozornit, že muž je nebezpečný a není vyloučeno, že bude ozbrojen. Příjezd policistů na místo se opakoval. Tentokrát byl opilý druh mírnější, družku oslovoval jménem a i s policisty hovořil slušně, ale i v tomto případě padaly různé výmluvy. Podezřelého muže policisté ale nakonec zajistili a předvedli „jako“ na policejní služebnu na protější straně dvora ŠPS.

I tato skupinka studentů přešla do počítačové učebny, kde je čekal obdobný úkol, jako jejich kolegy. „Situace na místě, kde mělo dojít k domácímu násilí, byla pro každou skupinku tak trochu jiná. Je to proto, aby si policisté vyzkoušeli různé varianty, a taky proto, aby při sepisování úředních záznamů a zpracování spisového materiálu navzájem neopisovali,“ upřesnil nám vedoucí střediska.

CO JSME JEŠTĚ VE STŘEDISKU VIDĚLI

Školní policejní středisko prošlo opravdu rozsáhlou rekonstrukcí. Pokoje jsou po čtyřech, na chodbě policisté najdou sociální

zařízení, společenskou místnost s televizí a malou kuchyňku. Sklepní prostory jsou rozsáhlé a v jedné části jsme měli možnost vidět sál optické střelnice, který využívají i jako malou tělocvičnu. Tentokrát měl zdejší instruktor v optické střelnici skupinku hradeckých kriminalistů a opakovali základy manipulace se zbraní, odborně zdokonalovací zaměstnání. Pro zbývající podzemní prostory existuje několik variant využití směřujících především k nácviku služebních zákroků s případným použitím donucovacích prostředků nebo zbraně. Pro uskutečnění některé z variant prozatím chybí finanční prostředky. V přízemí objektu sídlí oděvní výdejna KŘP Královohradeckého i Pardubického kraje. Společně všem pak k celodennímu stravování slouží jídelna a ke zvýšení fyzické kondice zase posilovna. Dále ve sklepních prostorech přímo v budově mohou policisté využívat k odpočinku saunu s rehabilitací a do jednadvaceti hodin i policejní klub.

Než jsme s Pavlem Tomáškem usedli v jeho kanceláři, jenom krátce jsme nahlédli do počítačové učebny, kde policisté zpracovávali dnešní modelovou situaci. „Jsou to policisté, kteří tento týden u nás ve škole končí. Vyzkoušeli si několik modelových situací s různým námětem, také například řídit křižovatku, k tomu využíváme křižovatku „těčko“ ulic ČSA a Pospíšilova tady v Hradci Králové. Dále zastavují vozidla, komunikují s řidiči a zjišťují případné přestupky. Vše probíhá za dozoru instruktora a zjištěné přestupky předáváme policistům z DI nebo OHS, se kterými na nácviku nováčků v praxi spolupracujeme,“ upřesňuje další úkoly policistů vedoucí střediska.

A CO VEDENÍ?

Mjr. Mgr. Pavel Tomášek je u Policie ČR od roku 1998. Nastoupil na zdejší Školní policejní středisko jako instruktor služební a tělesné přípravy. Od loňského ledna je na postu vedoucího policejního střediska. Jeho zástupcem je mjr. Bc. Petr Sádovský, specialista přes pořádkovou službu, právo, počítače, ale i železnici. Policejní uniformu začal oblékat v roce 1991, a to jako příslušník železniční policie v Hradci Králové.

V roce 1998 železnici vyměnil za Školní policejní středisko. Mjr. Mgr. Milan Kulháněk, druhý zástupce vedoucího, nastoupil u policie na oddělení krizového řízení a služební přípravy v Hradci Králové v roce 1993. O devět let později i on zamířil do objektu Hrad přímo na Staré náměstí. Jeho specializací je služební příprava. Trojice vedoucích pracovníků ŠPS společně tvoří perfektní manažerský tým a mají radost z každé změny k lepšímu, s kterou se v prostorách střediska mohou pochlubit.

Ze zajímavostí na středisku si šéf vzpomněl na nácvik „modelovky“ v rámci pátrání po podezřelých osobě. Instruktor, který převzal roli podezřelého výtržníka, se dostal ze dvora až na ulici a když ho tady policisté dostihli a nasadili mu služební pouta, vzbudili přímo na ulici rozruch. Major Sádovský zase zavzpomínal na rekonstrukci sousedního kostela. Lešení bylo také ze strany ŠPS a když kluci nacvičovali modelové situace přímo na dvoře, měli na lešení hned několik diváků.

VYHODNOCENÍ NÁCVIKU MODELOVÉ SITUACE

Vyhodnocení modelové situace s tématem domácí násilí probíhalo odpoledne. Instruktoři promítli videozáznam a provedli rozbor zadaného úkolu. Záznam instruktor pouštěl po částech. Po zhlédnutí první části nejprve samotní policisté zopakovali, jaké informace získali a co konkrétně na místě případu dělali. Teprve potom se slova ujali jednotliví instruktoři a zhodnotili zaznamenanou konkrétní práci studentů. Nechybělo hodnocení policistů po právní stránce a bojaři se zase zaměřili na taktiku zákroku. Potom se videozáznam posouvá o kousek dál, vše se opakuje a samotní policisté vždy začínají popisovat svoji činnost na místě. Na závěr jasně zazní, že první skupina případ dokončila eskortou podezřelého muže služebním vozidlem. Druhá skupina si na místě nepočínala zrovna nejlépe, špatné bylo i jejich postavení na chodbě ubytovny, a není tedy ani žádným překvapením, že opilý muž policejní hlídce utekl. Poslední skupinku instruktoři hodnotili mnohem lépe, i tady zakončili nácvik modelové situace eskortou, tentokrát výtržníka doprovázeli pěšky až na modelovou policejní služebnu.

A CO DÁL?

Po dvouměsíční praxi, která probíhá za asistence instruktorů, se tito policisté vypraví na tři měsíce do hlavního města. Jak v ulicích Prahy využijí nacvičené modelové situace a jakými dalšími zkušenostmi doplní své znalosti, tak to se ukáže, až se vrátí zpět do Královohradeckého či Pardubického kraje. Hradecké středisko totiž zajišťuje „zopku“ i pro kolegy ze sousedního kraje. Redakce novým policistům přeje hodně dobrých zákroků a žádné problémy.

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

ZLATÉ ZÁCHRANÁŘSKÉ KŘÍŽE ZA ROK 2009 byly předány na audienci u prezidenta ČR

Soutěž Zlatý záchrannářský kříž za rok 2009 zná své vítěze. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhlo na audienci u prezidenta republiky Václava Klause na Pražském hradě. Plakety vítězům předával prezident ze svých rukou.

Zlaté záchrannářské kříže byly předány v následujících kategoriích:

1. Záchrannářský čin laiků
2. Záchrannářský čin profesionálů jednotlivců
3. Záchrannářský čin profesionálního týmu
4. Nejkurioznější záchrannářský čin
5. Humanitní čin mimo území ČR
6. Cena za výjimečný přínos pro záchrannářství

Ve spolupráci s dlouholetými partnery byly vyhlášeny také tyto speciální ceny:

- Cena mediálních partnerů
- Cena policejního prezidenta
- Cena primátora hlavního města Prahy

Záštitu nad letošním ročníkem převzali prezident republiky Václav Klaus, předseda vlády Ing. Jan Fischer, CSc., ministr vnitra Ing. Martin Pecina, MBA, ministryně zdravotnictví Mgr. Dana Jurásková, PhD., MBA, náměstek ministra vnitra pro vnitřní bezpečnost Ing. Jaroslav Salivar, generální ředitel HZS ČR genmjr. Ing. Miroslav Štěpán, policejní prezident genmjr. Mgr. Oldřich Martinů, primátor hl. m. Prahy MUDr. Pavel Bém.

Vyhlašovatelem projektu je časopis RESCUE report a hlavním mediálním partne-

rem je TV Nova. Mediálními partnery jsou pořad 112 – V ohrožení života, Český Rozhlas 1 – Radiožurnál, Zdravotnické noviny, časopis Sestra, časopis 112, časopis Policista, Hasičské noviny, Revue 112, tn.cz, katastrofy.com, policista.cz.

Posláním Zlatého záchrannářského kříže je ocenit výjimečné, profesionálně zvládnuté zásahy hasičů, zdravotníků, vojáků, policistů a jiných složek Integrovaného záchranného systému, dobrovolníků i profesionálů, neziskových organizací působících v oblasti záchrannářství, stejně jako obětavé činy první pomoci laiků – dětí i dospělých a podpořit význam záchrannářské profese i stavovskou čest záchrannářů všech oborů.

Projekt je časopisem každoročně vyhlašován již od roku 1999 na území České republiky, od roku 2007 také na Slovensku. V roce 2000 laureáty Zlatého záchrannářského kříže poprvé přivítal prezident České republiky na Pražském hradě, kde jim za jejich činy osobně poděkoval.

1. ZÁCHRANÁŘSKÝ ČIN LAIKŮ

Zlatý záchrannářský kříž Záchrana ženy visící z okna

Při cestě k přátelům si Matěj Novák všiml, že v pátém patře panelového domu se za okenní parapet drží mladá Vietnamka, která shodou nešťastné náhody vypadla z okna, když si

všimla svého dítěte, jak leze na okno. Při pádu se zachytila o okraj okna a visela několik minut ve výšce pátého patra panelového domu. Matěj Novák na ulici zaregistroval, že se jedná o mladou Vietnamku, spočítal si poschodí, do kterého hned vyběhl. Na dveřích viděl vietnamské příjmení. Následně vykopl dveře a utíkal k oknu, odkud ženu vytáhl. Ta bezprostředně upadla do bezvědomí. V bytě jí poskytl první pomoc a zavolal záchrannou službu. Jednoznačně této ženě zachránil život, neboť již byla na pokraji vyčerpání a následný pád by zřejmě nepřežila.

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Bezprostřední a obětavá záchrana osob po těžké havárii dodávky

Dne 5. 10. 2009 v ranních hodinách byli hasiči požádáni o pomoc po těžké havárii dodávky u obce Střílky. Na místo vyjela jednotka profesionálních hasičů z Morkovic-Slížan s jedním zásahovým vozem, posílila ji jednotka dobrovolných hasičů z Koryčan. Po příjezdu na místo bylo zjištěno, že mezi obcí Střílky a Lískovec došlo k velmi těžké havárii dodávky.

Řidič těžce havaroval mimo vozovku, kde se v poli převrátil na bok. Ve voze cestovalo celkem pět osob, přičemž tři se vážně zranily. Při havárii jeden z pasažérů vypadl a převrácená dodávka ho zavalila.

Mezi prvními na místě začal pomáhat řidič

nákladního auta **František Kovář**, který jel kolem nehody a zastavil. Pomocí popruhů byla dodávka převrácena jeho nákladním autem zpět na kola a zraněný muž byl vyproštěn. František Kovář muže nejen vyprostil, ale vytáhl mu zapadlý jazyk a začal s oživováním až do příjezdu záchranářů. Na místo vyletěli i vrtulník letecké záchranné služby z Brna. Obětavý a rozhodný čin pana Kováře vedl k přímé záchráně života.

2. ZÁCHRANÁŘSKÝ ČIN PROFESIONÁLŮ JEDNOTLIVCŮ

ZLATÝ ZÁCHRANÁŘSKÝ KŘÍŽ Záchrana sebevraha z ledové Jizery

Nprap. Jan Říha byl dne 8. 2. 02009 kolem 11.00 hod společně s kolegou prap. Pavlem Vojákem vyslán operačním důstojníkem k řece Jizeře, kde stálo odstavené osobní vozidlo Škoda Favorit. Provedeným šetřením na místě hlídka zjistila, že vozidlo zde odstavil Karel H.. Společným pátráním otce hledaného, ve spolupráci s HZS Benátky nad Jizerou, se nepodařilo Karla H. ml. najít. Po neúspěšném pátrání družstvo HZS Benátky nad Jizerou z místa odjelo. Hlídka dále pokračovala v pátrání a Karla H. ml. našla. Ten před hlídkou začal utíkat a po chvíli se zastavil u přemostění silnice přes řeku Jizeru.

Zatímco muži skok rozmloval jeho otec a jiný policista, Jan Říha se k němu přiblížil z druhé strany. V předtuše toho nejhoršího se svlékl do košile a trenýrek. Sebevrah křičel, že chce vidět svou manželku. Pak najednou klidně řekl, že to nebude prodlužovat a vrhl se do vody. Jan Říha skočil za ním. „Když jsem k němu uprostřed řeky doplaval, zjistil jsem, že nedosáhnou na dno. Hlavou mi běželo jen to, že ho musím dostat na břeh,“ vzpomíná zachránce. „Karel H. se snažil dostat zpátky do vody, pral se se mnou takovou silou, že jsem mu roztrhl džíny i opasek. Báł jsem se, abych mu něco neudělal. Byl drobnější než já, ale měl na sobě nasáklé oblečení, takže vážil dost,“ dodal policista. Protože ruce mu už tuhly mrazem a ztrácel v nich cit, dokázal muže jen povytáhnout na strmý břeh a zafixovat ho nohama pod sebou. Ještě 15 minut pak stál na kamenech v ledové vodě, než se k němu na pomoc z druhé strany dostali kolegové. Prap. Vonáček přivolal RZS, která zachráněného převezla do Oblastní nemocnice v Mladé Boleslavi na oddělení ARO, později byl převezen do Psychiatrické léčebny Kosmonosy. Svým odvážným přístupem nprap. Říha zmařil pokus o sebevraždu Karla H.

3. ZÁCHRANÁŘSKÝ ČIN PROFESIONÁLNÍHO TÝMU

ZLATÝ ZÁCHRANÁŘSKÝ KŘÍŽ Záchrana osob v bezprostředním ohrožení života uvězněných v domech zatopených bleskovou povodní

Směna „B“ požární stanice Česká Kamenice, směna „B“ centrální požární stanice územního odboru Děčín HZS Ústeckého kraje a členové SDH obce Horní Habartice zajišťovali evakuaci osob ze zatopených rodinných domů při povodňové vlně vzniklé z přívalových dešťů 4. 7. 2009, kdy hladina na zatopených pozemcích a komunikacích dosa-

hovala 1,5–1,6 m a hrozilo zřícení zatopených objektů vlivem přívalového proudu.

Povodňová vlna rozvodněné řeky zasáhla nebývale rychle všechna místa ležící v blízkosti původního koryta. Došlo nejen k uvěznění občanů v domech, ale i k odříznutí lidí, kteří se v té chvíli nacházeli na vozovce. Jedni z nich byli i cyklisté, kteří našli útočiště u plotu, který původně vymezoval hranice zahrady. Silný proud a zvyšující se hladina jim nedovolily dostat se vlastními silami na bezpečnější místo. Členové místní jednotky SDH vytvořili pomocí provizorních prostředků jednoduché jištění. S nasazením vlastního života na něm postupně převedli všech pět ohrožených osob do bezpečí. Svým rozhodným a duchapřítomným činem zachránili těmto lidem život.

Evakuace osob byla prováděna s nasazením života záchranářů v povodňovém proudu, kdy došlo k uvěznění obyvatel obcí (Veselé, Markvartice, Horní Habartice, Dolní Habartice) v horních patrech rodinných domů. V dané situaci nebylo možné nasazení plavidel a bylo nutné se probrat k ohroženým osobám pěšky. Zásahová technika byla používána v nouzovém režimu, kdy bylo nutné projíždět zatopené lokality po komunikacích a pozemcích poničených povodní, bez možnosti jednoznačné kontroly sjízdnosti v kalné rozprouděné vodě. Kontrola průjezdnosti byla zajištěna záchranáři přivázanými za zásahový automobil, kteří brodili před zásahovým automobilem mnohdy s vodou po krk. Povodňová vlna poničila komunikace, strhla mosty a proud unášel předměty, které ohrožovaly brodící záchranáře a techniku. Jednalo se o povodeň mimořádných rozměrů ve zcela neobvyklých lokalitách, kdy voda přicházela z polí a lesních pozemků. Záchranné práce probíhaly bez možnosti jakéhokoli odpočinku, kdy záchranáři byli mnoho hodin v promočené výstroji a sloužili bez ohledu na službu vymezený čas. Vlivem nepříznivého počasí a přetížení telefonů došlo k výpadku veškerých mobilních sítí a přestalo fungovat spojení pomocí vysílaček. V dané situaci po dobu několika nekritičtějších hodin se záchranáři museli spolehnout zcela sami na sebe. Hasiči prokazatelně zachránili 8 osob v přímém ohrožení života.

Při zásahu byli zachráněni všichni obyvatelé postižených obcí, mnoho psů, koček a dalších domácích zvířat. Domácí zvířata, která zůstala uzavřena, neměla šanci přežít.

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Záchrana života 15letého chlapce topícího se v řece

Dne 21.12.2009 v cca 15.30 hodin **Martin Svoboda** při chůzi po břehu řeky Moravy poblíž mostu ve Vnorovech zaslechl křik a následně volání o pomoc. Rozběhl se blíž k místu, odkud bylo slyšet volání, a uviděl 15letého chlapce, který byl v ledové vodě (venku byl desetistupňový mráz), držel se asi dva metry od břehu okraje ledu a marně se snažil dostat ven. Martin Svoboda okamžitě vstoupil na led a snažil se mu pomoci. Led byl ale slabý a začal praskat, chlapec se pustil a proud řeky ho odnesl o dvacet metrů dál, kde byl led od břehu široký asi čtyři metry. Martin Svoboda si svlékl bundu, na jejíž rukáv navázal ještě šálu, a po ledu se opatrně plazil k chlapci, který byl v ledové vodě již značně

podchlazený a dostával křeče. Po několika neúspěšných pokusech se mu podařilo konec šály hodit na dosah chlapce, a ten se jí chytil. Zachránce jednou rukou držel bundu s šálou a chlapcem a druhou rukou vytáhl mobilní telefon. Zavolał kamarádovi a zároveň veliteli jednotky SDH Vnorovy **Petru Tomečkovi**: „Vezmi lano a hned přijď na Moravní most!“ Bylo štěstí, že kamarád byl právě doma a jen několik set metrů od místa události. Tíha na led byla příliš velká a led začal hlasitě praskat. Martin Svoboda sice chlapce držel, ale led se mohl kdykoliv utrhout a ledová voda by je oba strhla do proudu. Petr Tomeček však bleskově přijel a hodil Martinovi lano. Ten chlapec uvázal na lano a oba ho společnými silami vytáhli z vody. Silně podchlazeného, promáčeného a vysíleného chlapce museli k autu nést. Zavolał sanitku a když zjistili, že chlapec bydlí nedaleko, zavezli ho domů. Tam ho před příjezdem zdravotníků v teple svlékli z mokrého oblečení a zabalili do deky.

Ocenění patřilo hrdinům a zachráncům právem

Patnáctiletého chlapce zdravotníci převezli do kyjovské nemocnice. Podle vyjádření lékařů ho oba dobrovolní hasiči zachránili v téměř poslední chvíli. Potěšující je, že zdravotníci ho po ošetření na jednotce intenzivní péče brzy přeložili na normální oddělení a školák pád do ledové vody odnesl jen škrábanci na rukou.

„Na ty nekonečné minuty nikdy nezapomenu. Měl jsem samozřejmě strach, že se led utrhne i se mnou a že tomu chlapci už nepomůžu. Dnes jsem rád, že jsem byl v pravý čas na pravém místě a také jsem se mohl spolehnout na nezištnou pomoc pohotového kamaráda,“ říká s odstupem času Martin Svoboda.

4. NEJKURIÓZNĚJŠÍ ČIN ROKU

ZLATÝ ZÁCHRANÁŘSKÝ KŘÍŽ Kardiopulmonární resuscitace 13letého chlapce

Nominovaný **Petr Tomáš** se zásadním způsobem zasloužil o úspěšnost 43 minut trvající úspěšné resuscitace 13letého chlapce, která byla jednou z nejkompikovanějších a nejnáročnějších. Prováděl resuscitaci, medikace, intraoseální inzerci, defibrilace. Zavedl improvizovanou hypotermii přírodním sněhem. Zpracováním záznamu z resuscitace, včetně křivek, zásadně ovlivnil následnou nemocniční péči (implantace defibrilátoru).

Třináctiletého chlapce postihla náhlá zásta-

va oběhu doma při vstávání do školy. Chlapec byl resuscitován otcem dle instrukcí operátorky linky 155 jedenáct minut do příjezdu posádky záchranné služby. Následná rozšířená resuscitace posádkou trvala do obnovení srdeční akce dalších 32 minut. Pacient byl v průběhu resuscitace 4x defibrilován. Vstup do cévního řečiště byl vzhledem ke zkolabovaným periferním žilám proveden panem Tomášem alternativním řešením – nitrokoštně. Jednou z mnoha komplikací resuscitace byl masivní otok plic. Vzhledem k délce resuscitace se Petr Tomáš rozhodl využít v tu dobu dostupný přírodní sníh a malého pacienta chladil. Mírná hypotermie u pacientů po resuscitaci je dnes uznávanou metodou i v přednemocniční neodkladné péči. V tomto případě se alternativní chlazení stalo důležitým prvkem v souboru úkonů, které vedly k záchraně pacienta a zejména k tomu, že je bez jakéhokoliv neurologického poškození i přes značnou dobu trvání zástavy srdce.

V průběhu hospitalizace se nepodařilo zjistit příčinu náhlé zástavy oběhu. K indikaci zavedení implantabilního defibrilátoru byl zásadní záznam záchranné služby z průběhu resuscitace. Pacient byl po 36 dnech propuštěn z nemocniční péče, a dokonce stihnul dokončit probíhající ročník na víceletém gymnáziu.

5. HUMANITÁRNÍ ČIN MIMO ÚZEMÍ ČESKÉ REPUBLIKY

ZLATÝ ZÁCHRANÁŘSKÝ KŘÍŽ Záchrana plavce po střetu s lodním šroubem

Během své letní dovolené v Turecku policista **pprap. Tomáš Hradil** si povšiml jednoho z plavců středního věku, který po střetu s lodním šroubem utrpěl rozsáhlá poranění a začal se topit. Policista se bez váhání vydal tonoucímu na pomoc a s vypětím všech sil těžce zraněného muže vytáhl na břeh, kde ho předal do rukou záchranářům.

6. VÝJIMEČNÝ PŘÍNOS PRO ZÁCHRANÁŘSTVÍ

ZLATÝ ZÁCHRANÁŘSKÝ KŘÍŽ Genmjr. Ing. Miroslav Štěpán, generální ředitel hasičského sboru České republiky.

Stál u zrodu Integrovaného záchranného systému, jehož operativní úspěšnost byla prokázána v mnoha akcích, včetně katastrof rozsahu povodní, při zahraničních intervencích a dalších mimořádných událostí. Těžko nyní spočítat, kolika lidem tento nový systém zachránil život a usnadnil přežití po požárech a katastrofách. Svou funkcí přispěl i k snížení hospodářských škod, ale i lidských tragédií a neštěstí.

Tématem posledních let je nejen původní profese – hasičina – ale i záchranářství a ochrana obyvatelstva. Podařilo se, zvláště po povodních v roce 2002, zachytit tento celoevropský trend. Nové zaměření a výsledky jsou občany České republiky vnímány více než pozitivně. V současné době lze porovnávat stav výcviku a vybavení jednotek našich evropských kolegů. Výsledkem je hrdé konstatování, že sbor (HZS ČR) je nejen srovnatelný, ale i v mnoha směrech na špičce moderního vývoje.

Pan generál je osobním vzorem a symbo-

lem hasičské profese. Výše zmiňované úspěchy HZS ČR, jsou i jeho osobními úspěchy. V posledních deseti letech určoval vývoj moderního záchranářství, nebál se nových úkolů a pozvedl činnost sboru na úroveň, na které dosud nikdy nebyla.

V letošním roce pan generál oslaví důležité životní jubileum, šedesát let.

ZLATÝ ZÁCHRANÁŘSKÝ KŘÍŽ

MUDr. Dana Hlaváčková, ředitelka odboru krizové připravenosti MZ ČR.

Člověk, který žije několik životů, její působení v oboru přispělo k etablování záchranné zdravotnické služby do Integrovaného záchranného systému. Vynikající přednášející, která je často zvána na významné kongresy v ČR a SR – Dostalovy dny, MEKA, Záchraná, hlavní rozhodčí významných záchranářských soutěží jako Rallye Rejvíz nebo Záchraná na Slovensku. Členka lékařského výboru pro urgentní medicínu při NATO, národní koordinátorka pro WHO, iniciátor a pedagog na kurzech urgentní medicíny pro mediky na Masarykově univerzitě Brno. Respektovaná odbornice v oblasti urgentní medicíny, medicíny katastrof a krizové intervence. V každé pozici a při každé akci je přínosem a opravdu málokdo v oblasti urgentní medicíny a medicíny katastrof je nepostradatelný a respektovaný jako doktorka Hlaváčková. V letošním roce se dožívá významného životního jubilea, padesát let.

7. CENA MEDIÁLNÍCH PARTNERŮ

Záchrana muže s trískou v srdci

Málokdy zasahuje zdravotnická záchranná služba u takových výjimečných případů, jakým bylo zranění mladého muže na pile na Olomoucku. Dne 3. 8. 2009 v ranních hodinách přišla na operační středisko zdravotnické záchranné služby v Olomouci výzva na bezvědomí muže, který se nachází v Otaslavicích na pile. Na místě byli záchranáři v 8.27 hod., tedy za 12 minut od výzvy. Po dojezdu na místo našli záchranáři vedle vrat u dřevoobráběcí haly ležícího muže, který byl v bezvědomí. Jednalo se o sedmadvacetiletého muže, který dle pracovníků pily náhle upadl do bezvědomí, pak se po pár sekundách opět probрал, aby po několika krocích opět upadl do bezvědomí. Podle dalšího sdělení přihlížejících muž krvácel z hrudi, kde byla asi 1,5 cm drobná ranka. Přihlížející lidé přesně nevěděli, co se mu mohlo stát. Bezvědomí muže způsobil kus zakrváceného dřeva, které zůstalo ležet v místě, kde muž první ztratil vědomí.

Nález velké třísky podobné atletickému oštěpu napomohl **MUDr. Milanu Brázdilovi** k úvaze o bodném poranění srdce.

V 9.20 hodin je muž stále na místě, resuscitován 53 min. Poté je pacient předán na emergency do Fakultní nemocnice Olomouc. Na místě je připraven tým kardiokirurgů.

Za týden po události byl muž s probodnutým srdcem propuštěn do domácího léčení bez komplikací.

8. CENA POLICEJNÍHO PREZIDENTA

První pomoc muži spadlému a uvězněnému v jeskyni

Když byla **Tereza Kostková** se svým přítelem v neděli 17. května lézt na skalách v Srbku u Berouna, přišel za nimi muž, že slyšel

v jeskyni volání o pomoc. Tereza se okamžitě rozhodla, že tam musí jít. Společně s přítelem vzali lano, lékárníčku a vylezli do strmého kopce ke vchodu do jeskyně. Za svitu malé baterky je muž, který slyšel volání o pomoc, zavedl dovnitř až k temné hluboké díře. Od této chvíle se iniciativy ujala Tereza. Zavolala dolů, jestli tam někdo je, jak se jmenuje a zda je zraněn. Z dálky se ozvalo, že Kuba a že má zlomenou ruku. Poslala jiného horolezce, aby zavolal záchrannou službu, a pak se navázala na lano, k sedáku si připnula lékárníčku a nechala se spustit do bezedné tmy. Přesto, že nemá velké zkušenosti s lezením a slaňováním se ještě trochu bojí, nenechala si to rozmluvit, ani když ji její přítel přesvědčoval, že půjde první, nebo aby počkala na hasiče. Bála se, že Kuba může být vážně zraněn a ona jako zdravotní sestra by mu mohla zachránit život, kdyby šlo o čas (v té chvíli ještě nikdo nevěděl, že tam je už 4 dny a půl hodiny by nejspíš nehrálo velkou roli). Tereza nakonec našla Kubu v zuboženém stavu – prochladlého, hladového, špinavého, pomláceného, s ošklivě zlomenou rukou, ve vlastní moči a výkalech. Prohlédla ho, ošetřila a oblékla do mikiny, kterou jí někdo nahoře půjčil. Zůstala s ním dole než dorazili hasiči, utěšovala ho, povzbuzovala a povídala si s ním, aby ho udržela při vědomí. Kuba poměrně vnímal, odpovídal, i když jí občas řekl, že to je krásné, že tam s ním je, ale že ví, že se za chvíli probere a ona bude pryč jako ostatní halucinace, kterých si tam asi užil dost. Pak dorazili hasiči a akce probíhala dál už profesionálně. Tři hasiči se spustili s nosítky dolů, Tereza jim pomohla s umístěním chlapce do nosítek a zvláště dohlédla, aby správně zacházeli se zlomenou rukou a nedali mu pít. Poté Kubu a dva hasiče vytáhli kladkostrojem nahoru. Po vytažení si všichni užili chvíli zděšení, když zkolaboval, ale naštěstí se rychle probрал. Poté ho hasiči odnesli dolů k sanitce. Tereza byla po vytažení z díry, ve které byla zhruba 90 minut, prochladlá, unavená, ale první co jí zajímalo, když vylezla ven, jak na tom je Kuba. Ten byl naštěstí již v péči lékařů.

9. CENA PRIMÁTORA HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

Záchrana obyvatel z hořícího azylového domu

Dne 20. 6. 2009 projížděl **pprap. Josef Vosáhlo** okolo azylového domu sv. Gerarda v Brandýse nad Labem, ve kterém spatřil hustý kouř a plameny šlehaající z okna objektu. Skutečnost, že obyvateli domu jsou převážně ženy a děti, zjistil až při jejich evakuaci. Následně začal likvidovat samotný požár. Bez dýchací techniky jen s hasicím přístrojem se mu podařilo požár zlikvidovat. Poté provedl průzkum horního patra, zdali se tam nikdo nenachází, a zavřel druhé křídlo budovy, aby zamezil distribuci kouře. Dále ještě zkontroloval ohnisko požáru, a to vše se stalo ještě před příjezdem profesionální jednotky, která měla z důvodu opravy brandýského soumostí prodloužené dojezdové časy. Uchráněny byly nejen lidské životy, ale i škoda odhadovaná na 1 000 000 Kč.

Redakce RESCUE report

Foto redakce

Kontakt pro média: +420 777 615 140

Cestáři náš, těžkou práci tady máš..., zpívalo se v písni o jednom pracovníku silniční údržby, který za dávných časů dokonce kamení přímo na místě – na tahu do Prášil – roztloukal, aby cestu od města k městu vyspravil, potažmo její povrch kvalitně upevnil.

Časy se změnily, námahu přebírají stroje.

Z jiné strany ovšem v dnešní době silničářské profesi může neustále narůstat nebezpečnost – jak to dokládá následující příspěvek do již víceleté rubriky.

KAMIONOVÝ NÁLET

Počátkem dubna loňského roku čtyřčlenná parta silničářů začala po dopolední čistě středových žlabů na „prvotřídní“ silnici (R48) od Frýdku-Místku směrem na Český Těšín odklízet značky, které po dobu jejich práce omezovaly rychlost (postupně od 90 po 30 km/hod), sváděly provoz do jediného pruhu, upozorňovaly na pracovní činnost na silnici, zakazovaly předjíždění. V okamžiku, kdy jejich dodávkový Peugeot Boxer

doval proto ve zpětném zrcátku dopravní ruch za sebou, aby mohl bezpečně uhnout do volného jízdního pruhu. Na přehlednou suchou vozovku docela pralo hutné jarní slunce. A najednou – pro muže za velkým volantem překvapivě – byla stojící sestava silničářů na pár metrů před čelním sklem těžkotonážního stroje.

Ridič pravděpodobně dupnul automaticky na spojkový pedál i na brzdu. Přesto v tu chvíli již neměl šanci zabránit střetu s překážkou. Tachograf doložil jeho rychlost těsně před karambolem na hranici devadesátky.

Náraz do „výstražného“ přívěsu a do dodávky před ním měl neuvěřitel-

puloval s přenosnou dopravní značkou, byl rovněž (nekapotovaný) sestřelen hrubou hmotou rychlého kamionu stranou z komunikace. Jeho zranění byla vícečetná a nejtěžšího rázu. Po převozu do nejbližší fakultní nemocnice, přes všemožnou snahu zasahujících lékařů – po dvou hodinách od nešťastné události – tento účastník dopravní nehody zemřel...

Na pilota kamionu, dosud celkem mladého otce tří dětí, podalo státní zastupitelství návrh na obžalobu pro spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle paragrafu 224 odstavce 1, 2 trestního zákona. A „zlomková“ chvilka vlastní nepozornosti – velice špatný odhad situace – mu doživotně bude zatěžovat svědomí připomínkou „aktivního podílu“ na zmaření jednoho lidského života.

/ki/

Foto archiv P ČR

s přívěsem (na něm velká kulatá značka „příkazany směr jízdy“, nad ní na výklopné rampě oranžová signalizační – „varovná“ – světla) zastavil a kdy jeden z pracovníků šel vyzvednout první z aktuálně postavených značek, přihnala se od nedalekého města plně zatížená souprava: nákladní automobil MAN LE 15.250 s přívěsem TRAMP TRAIL 13006 AL.

Sotva čtyřicetiletý řidič s bezmála dvacetiletými „bezchybnými“ šoféřskými zkušenostmi, neunavený po volném víkendu, s nulovou hladinou alkoholu v krvi, vlastně vozidlo silniční čtyři zahlédl včas. Myslel si ale, že je v pohybu. Sle-

nou, moderně by se řeklo až brutální, intenzitu – Peugeot, vystřelený kupředu, proletěl příkopem a zastavil v silničním oplocezení po zhruba stovce metrů!

Tři muži v něm, nepřipoutaní a zcela „výbuchem“ zaskočení, utrpěli středně těžká zranění. Jejich pětacířicetiletý kolega, který mani-

„To je náš doktor,“ řekl polohlasně hostinský Houdek a kývnutím hlavy ukázal na chlapíka v čele štamgastovského stolu. Nadstrážmistr Mašek se zvedl a šel se představit. František Helebrant vůbec nevypadal na chirurga, který proslavil kláštereckou nemocnici a před nímž postávaly sestřičky v uctivém pozoru. Měl na sobě montérky a slaměný klobouk naražený do týla.

„Tak vy račte být nový hlídač našich králíků a slepic?“

„Ano,“ řekl Mašek.

„A jak se vám u nás líbí?“

Nelíbilo. Představoval si práci ve městě, na téhle ztracené vartě si připadal odložený a nevyužitý, jako ve vyhnanství. Ale nechtěl si stěžovat.

„Snad si zvyknu.“

„To víte, že jo. Hospodo, fernet!“

Zapili seznámení a mladý muž, čerstvě přidělený na malé policejní oddělení v obci Benice, se zájmem pozoroval pana doktora, o kterém toho už tolik slyšel. Primáři chirurgie patřila ve vsi hájovna na okraji lesa zvaného Dubovec, se zaběhnutou pravidelností v ní trávil každý svůj volný víkend i dovolenou. Měl usměvavou sympatickou manželku a dva syny už natolik odrostlé, že se ve vesničce objevovali málokdy. Byl bezesporu nejlepším houbarem v okrese a málokdy ho někdo viděl rozloženého. Snad jen tenkrát, při té historii s divočkem.

„Tak si dejte ještě jednu, je to pod lékařským dozorem.“

Mašek vyhověl a cítil, jak se mu v těle rozlévá příjemné teplo. S tím prasetem to bylo tak. Před půl druhým rokem, přibližně koncem února, šla paní Horová, která prodávala v konzumu, se svou pětiletou dcerkou sánkovat. Na stráni za Hůrkou ještě ležel sníh, ale obleva už rozpustila led na rybníce a jižní strany kopečů byly holé. Holčička se nadšeně vozila, z komínů chalup se kouřilo, prostě idylka jako z Ladova obrázku. A pak se všechno zbořilo jakoby nějakým zlým kouzlem.

„Mami, pesek se koupe...!“

Uprostřed rybníka cosi plavalo a blížilo se to ke břehu. Rozhodně to nebyl pes. Matka popadla dcerku za ruku a chtěla ji odtáhnout pryč, ale bylo už pozdě. Z vody se vynořil velkánský divoký kanec s krvavou skvrnou na místě pravého oka. Vůbec nebyl plachý, jak se na černou zvěř sluší, naopak, hněvivě chrochtal a chystal se k útoku.

„Co po nás chce, maminko!“

Divočák rozhrábl bahno a vyrazil. Dvojice, která před ním utíkala, neměla naději. Ozval se zoufalý výkřik, na tajícím sněhu se zmítal chumel těl, nekonečně dlouho trvalo, než se zvíře vyzuřilo a zamířilo k lesu. Následky byly hrozné. Paní Horová byla zle potrhána, ale její dcerka Katka dopadla ještě mnohem hůř. Na místo se sbíhali sousedé, starosta Hálek nastartoval automobil a během necelých deseti minut přivezl doktora. Ten se pustil do práce hned na místě. Zastavoval krvácení v otevřeném dětském bříšku a napůl ucha poslouchal vyprávění o tom, co se vlastně přihodilo.

„Zastřelte ho!“

„Koho?“

„Ksaku, to prase. Musím ho mít!“

Celé to na první pohled vypadalo jako jakási podivná atavistická pomsta, členové mysliveckého sdružení rozpačitě postávali v hloučku a nedělali nic. A doktor Helebrant byl brunnatý zlostí.

„Ježíšmarjá, co tu čumíte?“

Nadlesní Kábrt se pokusil říct, že to není jen tak, teď, když sníh většinou roztál, nejde dost dobře divočáka stopovat a navíc, jsou tu koneckonců jiné starosti.

„Od čeho máte psy?“ řval doktor. Potom vychrlil pozoruhodné množství kleteb a říkal hrozné věci o manekýnech v zelených kamizolkách, kteří se hodiny vychloubají tím, že se jim podařilo zabít jednu toulavou kočku, ale když mají udělat něco pořádného, tak jsou k ničemu. Nikdo moc nechápal takový nečekaný ohňostroj hněvu z úst vyhlášeného dobráka, a teprve když s nařkavým kvílením sirény přijela sanitka, relativně klidný lékař ze záchranné služby vysvětlil, že dopadení prasete je životně důležitá záležitost. Útočné chování totiž mohlo, ale také nemuselo, být způsobeno vzteklinou a malá Katka je na tom tak špatně, že by příslušnou kůru nemusela vydržet.

„Zkrátka, páni myslivci,“ hulákal Helebrant, „jestli toho jednookýho kance na veterinu nedopravíte vy, tak si ho pudu ulovit sám!“

„Jasně,“ řekl nadlesní. „Taky jste to mohl říct rovnou.“

Soudí se, že od časů krále Václava, blahé paměti, nezažily jihočeské lesy takovou štvanci. Dvacet hodin byli nepřetržitě na nohou lovci nejen z Benice a okolí, ale i ze tří sousedních okresů, krajem se ozýval štekot psů a v noci do tmy zářily přenosné svítilny. Nakonec byl divočák dopaden a zastřelen nedaleko Kamenné Lhoty, což bylo vzdušnou čarou dobrých patnáct kilometrů od místa neštěstí. Lesácký džíp dovezl úlovek do Klášterce a veterinář se pustil do práce. Ukázalo se, že několik dní před krutou scénou u rybníka někdo kance postřelil. Rána, která oslepila pravé oko, se zanítila a zraněné zvíře trpělo bolestmi a horečkou, proto ta koupel v ledové vodě. Neustávající utrpení udělalo z divočáka, který se za normálních okolností člověku zdaleka vyhne, nebezpečného zabijáka. Vzteklinu však neměl, a to bylo pro holčičku ležící na pooperačním pokoji nejdůležitější.

„Za měsíc ji tu máte zpátky,“ ujišťoval Helebrant sousedy v benické hospodě a nutno říci, že se trochu mýlil. Katka se domů vrátila už za tři týdny a z celé příhody jí na bříšku zůstala jen uzouňka, rychle se hojící jizva.

Nadstrážmistr Mašek se nastěhoval na venkov v době, kdy celá záležitost byla už jen vzpomínanou historkou, nicméně brzy poznal, jak obecně uznávaný pan doktor je. Nikdy nikomu neodmítl pomoc, ve tři ráno mohl kdokoli zaklepat na dveře a primář chirurgie popadl kufík a šel se podívat na pacienta, stejně jako ten nejobyčejnější obvodní lékař. Dokonce i v té hospodě večer vlastně ordinoval.

„Je to banalita. Ale nesmí se zanedbat.“

„Moc si tu asi neodpočinete, co?“ poznamenal nadstrážmistr.

„Na to bude dost času v hrobě,“ mínil vesele lékař a pokračoval v přemlouvání kominíka, aby operaci prasklé kýly dlouho neodkládal.

„A budete mi to dělat vy?“

„Spolehni se.“

Sousedské sympatie, kamarádství a pořádný kus úcty k člověku, který umí uzdravovat lidi a dělá to dobře. Proto ta zpráva o loupežném přepadení všechny tolik pobouřila. Záležitost se ovšem začala odvíjet daleko dříve, v Praze,

STRÁŽCE KRÁLÍKŮ

kde dvěma chlapíkům, z nichž jeden si říkal Bill a druhý Luciano, poněkud teklo do bot. Pokusili se totiž vyloupit jednu vinohradskou odbočku spořitelny, ale poplašené zařízení se rozječelo předčasně, dali se na útěk, jenže shodou okolností narazili v ulici na uniformovaného policistu, který se je pokusil zadržet. Běžící Luciano svíral v ruce pistoli, a když ho pevná ruka popadla za límec, tak vystřelil. Nadporučík se sesul na chodník a gangsteři prchali dál. Podařilo se jim sice uniknout, ve městě však okamžitě vypukla rozsáhlá razie, policejní hlídky kontrolovaly výpadekové silnice, na všech nádražích probíhaly zevrubné kontroly a zpráva o hledaných lupičích byla vysílána rozhlasem i televizí.

„Vypadněte,“ povídal chlap, u kterého Bill s Luciánem bydleli.

„Neblni, počkej...“

„Máte na to dvacet minut.“

Sebrali se, za tmy a pěšky opustili hlavní město, až do rána šlapali po polních cestách a okresních silničkách a když se začalo rozednívat, vylomili okenici a vlezli do jedné prázdné rekreační chalupy. Uvnitř našli několik konzerv, pár dek, najedli se a vydrželi v postelích až do setmění. Pak zase pokračovali dál. Mašek se o celé záležitosti dozvěděl z pravidelného hlášení, to přineslo i jména a celkem přesný popis obou pachatelů, pražská galerka byla sdílná, evidentně nechtěla mít s těžkým zraněním policisty nic společného. Dny rychle utíkaly, začínalo jaro a kalná Otava se vylévala z břhů, do starého hnízda na komíně statku se vracíla dvojice čapů. Běžné starosti zasunuly pátrací oběžník do minulosti, a tak ta zpráva, se kterou se do mrňavé kanceláře přihlítil venkovský kluk Míša, působila jako blesk z čistého nebe.

„Máte tam hned přijít. Zabili starou Helebrantku!“

„Cože?“

„No v hájence. Ale rychle!“

Míša vyrazil ze dveří jako kulový blesk a pádil tu hroznou novinu oznamovat dál,

Nemohla moc mluvit a tak jen obrátila pohled na Kábrta.

„Když přišla do chalupy,“ řekl nadlesní, „narazila tu na dva chlápky. Jenže nezdrhli jako normální zloději a takhle ji zřídili. Pak sebrali pár drobností a táhli dál. Jeden z nich se přitom ještě chechtal...“

Tón Kábrtova hlasu byl velice studený a čísel z něj potlačovaná zlost. Vedle něj ležel na podlaze primářův telefon, původně sice vyrvaný ze zdi, ale přetřžené dráty byly provi- zorně napojené.

„Už to někdo ví?“

„Všichni,“ řekl stručně. „Doktor tu bude každou chvíli.“

Louka před hájovnou začala pomalu ožít. První dorazil výjezdový vůz kriminálky z Klášterce a hned za ním sanitka s rozcuchaným pobledlým Helebrantem.

„Kde je?“

Ukázali mu to, před hájovnou se řadila další auta a šéf okresní kriminálky tiše velel výjezdovému týmu. Nadstrážmistr Mašek perfektně znal teorii o ohledání místa činu z kriminalistických učebnic, nicméně tentokrát to poprvé zažil na vlastní oči. Bylo docela zajímavé pozorovat práci profesionálů. Technik s blyskajícím fotoaparátem, kouřící kyanidová hůlka na vyvolávání latentních otisků prstů a sádrová hmota, kterou se vylévají otisky podrážek. Jeden z kriminalistů zaznamenával jména svědků a útržky prvních výpovědí, druhý odháněl všechny zvědavce, psod se snažil přinutit německého ovčáka ke spolupráci. Tentokrát ovšem pes hanebně zklamal. Jen malou chvíli vypadal důležitě, a dokonce se zdálo, že objeví stopu, jenže po několika stech metrech ho to prostě přestalo bavit, začal se točit do kolečka, počůral většinu okolních stromů, pak se uložil ke spánku.

„Azore, stopa, no tak!“

Azor sklopil uši, předvedl ještě jeden unavený pokus o pátrání v terénu, a zase se vzdal. Nadlesní Kábrt si opovržlivě odplivl do mechu, přehodil flintu přes rameno a zmizel v houštině. Nadstrážmistr Mašek se vrátil na oddělení a snažil se podle chroptění radiostanice zjistit, co se vlastně děje.

„Všem, všem, všem,“ svolával operační důstojník hlídky z celého kraje a v krátké zprávě informoval o případu v Benici, jehož pachatelé vcelku odpovídají popisu celostátně hledaných lupičů z pražského Smíchova.

„Při zákroku pozor, je pravděpodobné, že jsou ozbrojeni!“

Autohlídky kontrolovaly silnice, ultrakrátké vlny přenášely stručné povely, jednou či dvakrát se dokonce nad vesnicí ozval rachot policejního vrtulníku.

Paní Helebrantová ležela v klášterecké nemocnici s roztrštěnou čelistí a zlomeninou klíční kosti, pomalu se zotavovala z utrpeného šoku a primář se snažil, aby jí nic nechybělo. V éteru probíhalo pravidelné centrální zpravodajství, hlídky se střídaly a hlásily, že se na příslušných úsecích nic podstatného nestalo. Přibližně šedesát hodin po přepadení lékařovy ženy ležel Mašek na kavalci ve své úřadovně, venku byla smolně černá tma a ticho rušilo jen pokřikování sov. Pak ze vzdálenosti ozval hluk motorů, záclonu olízlo světlo reflektorů a čísi pěst zabušila na vrata. Nadstrážmistr se vyhrabal zpod deky a šel otevřít. Na návisi stál shluk

lidí, ohýnky cigaret zářily do tmy, a když oči trochu přivykly temnotě, ukázalo se, že většina těch chlapů má pušky.

„Co se děje?“

„Ále,“ řekl nedbale nadlesní Kábrt, „nic zvláštního. Jen jsme vám přivedli škodnou.“

Mašek zprvu nechápal, o čem se vlastně mluví, jenže pak myslivci dostrkali do dveří kanceláře dvě sešněrované, potácející se postavy.

„Nevypadaj nejlíp,“ pokračoval nadlesní, „ale to si zavini sami. Ten velký střílel. Hajnej Michalík to koupil do ramene. Tak jsme je museli trochu zpacifikovat.“

Teprve později vyšly najevo podrobnosti o tom, co se všechno odehrálo. Vlastně se to podobalo tomu starému lovu na postřeleného divočáka, jenže tentokrát nehnal muže v zeleném do lesa strach o život dítěte, ale docela obyčejný vztek. Nedokázali prostě spolknout to, že někdo vztáhl ruku na manželku pana doktora. Jejich doktora. Brzo pochopili, že policisté můžou celkem dobře ohlídat silnice a cesty, ale v lese se nevyznají. Tak popadli lovecké pušky a rozdělili si revír na přehledné úseky, které začali prohledávat. Zkontrolovali všechny seníky, posedy i rekreační chalupy, kterých je v pošumaví spousta. Když pak v jedné chatě zahlédli v okně světlo a všimli si dýmu stoupajícího z komína, pojednali záležitost jako čekanou. Trpělivosti měli dost. Ráno přešlo v poledne, pak sluníčko pomalu zamířilo k západu. Bill s Lucianem vylezli ven až v podvečer a neměli nejmenší tušení, že na ně míří přibližně deset kulovic. Kábrt s Michalíkem jim to šli vysvětlit a poplašený Luciano tasil pistoli. Výstřel škrábl hajného do ramene, a to bylo všechno. Vzápětí tichý les ožil, myslivci se na pistolníky vrhli a seřezali je tak, že je nakonec do Benice museli dopravit na nosítkách.

„Vona je někdy pořádná facka lepší než dobrý slovo,“ soudil nadlesní.

Z Klášterce si pro zadržené přijela eskorta a hostinský Houdek, bez ohledu na pokročilou hodinu, otevřel hospodu. Tam se lovci spokojeně veselili až do rána a snad jedině, co jim kalilo báječnou náladu, byla nepřítomnost doktora Helebranta, který měl tou dobou v nemocnici noční službu. První velký případ. Přestože Maškova role byla jen okrajová, měl nadstrážmistr pocit, že je to tak trochu i jeho příběh. Když přibližně po půl roce probíhal v Praze soud, čistě ze zvědavosti se tam zajel podívat. Velkoměsto mu připadalo protivně hlučné, když zasedl do poloprázdné soudní síně, zdálo se mu, že už sem nepatří.

Alfou a omegou celé kauzy bylo těžké zranění policisty, vyloupení chaty, ublížení na zdraví paní doktorové a pokus vraždy hajného Michalíka. Luciano dostal dvanáct let, Bill, který ani v jednom případě nestřílel, byl odsouzen na šest roků.

Mašek přijížděl zpátky na vesnici s pocitem, že se vrací domů. Když nakoukl do restaurace, popadla ho za rameno chirurgova tlapa.

„Á, náš strážce králíků. Tak se posaďte mla-dej a dáme si fernet. Mimochodem, jak se vám tady líbí?“

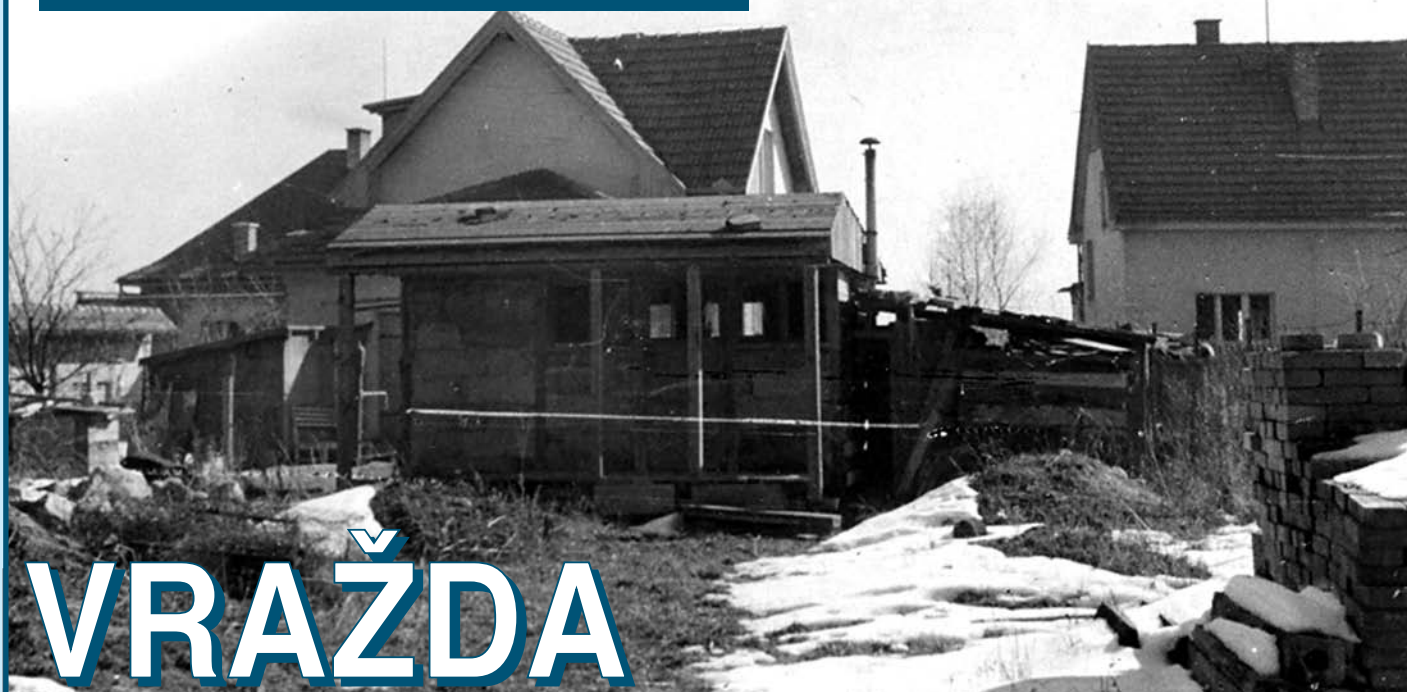
„Moc,“ řekl nadstrážmistr a sám byl překvapen, že to myslí upřímně.

**Vyprávění venkovského policisty
zaznamenal
Antonín JIROTKA
Foto archiv**

Mašek vytlačil z kůlny motocykl a rozjel se po rozblácené polní cestě směrem k Dubovci. Dveře doktorovy hájovny byly otevřené dokořán, uvnitř klečel nadlesní Kábrt, namácel ruč-ník v umyvadle a opatrně otíral zakrvavenou tvář ležící ženy. Paní Helebrantová naštěstí nebyla mrtvá, jak se mylně domníval chlapec, ale mnoho jí k tomu nescházelo.

„Co se stalo?“

Za první republiky se těšila čtenářské pozornosti série detektivek spisovatele Jiřího Štefla s komisařem Salákem. V románu „Vražda ze zdvořilosti“ zabíjí pohledný inženýr pokaždé když ho omrzí milenka a on, vychován ke zdvořilosti, ji nechce zarmoutit rozchodem.

VRAŽDA ze zdvořilosti

Případ Voldřichová, další autentická kauza majora Zahrádky, má s literární story ledacos podobného. Ale opravdu jen ledacos – v brutalitě provedení i v nesmyslnosti motivu život nad literaturou krutě vyhrává.

NAJDĚTE MI DCERU!

23. února 1948 nahlásila Bedřiška Voldřichová, 45letá trafikantka z Benešova, že pohřešuje svou dvacetiletou dceru: „Naposlady jsem Pavlu spatřila 22. února kolem 4. hodiny odpolední. Pavla se přistrojila do svátečního a řekla mi, že se jde projít, že na večeri bude zase zpátky.“

Nervózní máma dále doplnila do protokolu, že nemá ponětí, jestli dcera šla s někým na schůzku. Pokud je Voldřichové známo, Pavla vážnou známost nemá. Je to slušné děvče, ještě nikdy se nestalo, aby se dcera zdržela přes noc mimo domov, nebo aby se někde toulala. Případ prošetřovali místní tajní, ale po Pavle Voldřichové jako by se slehla zem. Po uplynutí sedmidenní lhůty, tak jak velely předpisy, putoval spisek o nezvěstné do Prahy, neboť Střední Čechy a hlavní město byly tenkrát stejný revír.

RUDÁ ZÁŘ NAD REPUBLIKOU

„Podívejte se na datum, od kterého byla Pavla pohřešována,“ vybízel rád starý

Zahrádka, když o případu s odstupem let vyprávěl. „Vždyť ta holka zmizela tři dny před únorovým komunistickým převratem!

Ne snad, že by její smrt měla politické pozadí. Spíš je paradoxem, že se na jejím osudu – svým způsobem – podepsal její původ, to, že nebyla bohatá. Ovšem během pár týdnů bylo všechno jinak, a bohatí to měli kádrově podělaným navrch.“

Jak už víme, matka Voldřichová v podstatě odmítla možnost, že by se dcera spustila, natož utekla z domova za nějakým šamstrem. Jenomže Pavlínka zas takový nevinný kvítek nebyla. A jak by mohla být, když se jednalo o vyhlášenou krasavici, kolem které se mužští jenom rojili!

„Nejvíce jsme se dozvěděli v rukavičkárně, kde ta ztracená žába pracovala. Dá rozum, že během šichty semelou mladé holky všechno možné. Rozhodně se svěrují kamarádkám víc než doma rodičům! A tak jsme se mnoha oklikami dozvěděli, že Pavla chodila s mladým Adamírou, jehož tatíkoví rukavičkárna pořád patřila. Právě v dílně se Franta s Pavlou do sebe zakoukali.“

Pytlíkovali to zprvu tajně, pak všechno prasklo. Do věci se vložil starej Adamíra a synovi partii, ze které nic nekoukalo,

Pohled na chatku, kde se odehrála vražda mladé ženy

rychle rozmluvil. Byla to poměrně bohatá rodina, se synem měli jiné plány... Fanda, ač nerad, musel dát Pavle kvinde. Měl jí snad na rozloučenou koupit nějaký zlatý prstýnek.

Ale pozor! Tohle všechno se odehrálo ještě na podzim roku 1947. S kýmpak chodila Pavla nyní? I to jsme se od mladých dělnic v rukavičkárně dozvěděli – mělo se jednat o nějakého Tonda Vítove. Měli jsme tedy milenecký trojúhelník, ale byl tak nějak našišato, žádné klasické tvary.“

Starý kastrol skrýval pod suchou trávou hlavu oběti

ALIBI NEALIBI

S Tondou Vítovcem, mládcem z drogického krámu, se detektivové brzy dopracovali k zajímavým rozporům. Hrozně se divil, proč ho policajti s Pavlou spojují. Jistě, že se mu líbila, nadbíhal jí jako každý mužský ve městě. Ale nikam svou snahu nedotáhl, kromě pár bezvýznamných tanečků a jednoho ctnostně prosezeného představení v biu, kam s ním krásná Pavla kupodivu svolila jít.

„Když jsme Vítovcovi řekli, že sama Pavla vykládala kamarádkám v práci, že měla tu či ondu s Tondou randíčko, koukal na nás jako tumpachový. Že by měl dvojníka?“ krčil rameny Zahradka. „My jako mordparta jsme ten případ brali vážně, takhle dlouhé zmizení nemohlo být normální – proto jsme si Tonda při výslechu docela podali a důkladně prověřili jeho alibi. Jenže...“

Vítovec alibi měl, i neměl. Zdržel se 22. února dlouho do večera v práci, ve skladu, kde mu pan šéf nařídil nějakou práci. Jenomže mládence nikdo průběžně nekontroloval. Majitel drogerie sice potvrdil, že Tonda všechny ty piksy s fermeží, olejem a bůhví čím ještě vzorně přerovnal, přesně, jak dostal poručíno... To ale neznamenal, že si nemohl případně na hodinku odskočit a s Pavlou provést nějakou lumpárnu.

KAPESNÍČEK JAKO DŮKAZ

Vyslechnut ke svým skutkům a činům byl taky mladý Adamíra. Dlouho se mu nechtělo s pravdou ven, pak žádal detekti-

vy o diskretnost. Proč? Přece kvůli rodičům!

„On totiž chodil tajně s další holkou z rukavičkárný, s nějakou Marcelou. Zmíněného 22. února ji pozval na chajdu za město, byla zima, tak si zatopili...“ líčil nové periperie případu emeritní major Zahradka. „Mládenec to nebyl moc chytrý, spíš naivní, až moc okatě se nám snažil vsugerovat, že pokud se Pavle něco zlého stalo, má to na svědomí Vítovec.“

Kriminalisté se nicméně zachovali velkoryse, pustili Adamíru domů. Ještě ten den ale putovala ke svědeckému výslechu slečna Marcelka. Z rukavičkárný ji tajně odvezli autem – a bylo z toho náramné haló, přesně tak zaranžované, aby se o něm dozvěděl i Fanouš. Marcela byla pěkně nervózní, sice potvrdila, že na chatě byla, že pan Adamíra (ne František, ale pan Adamíra!) topil v kamnech...

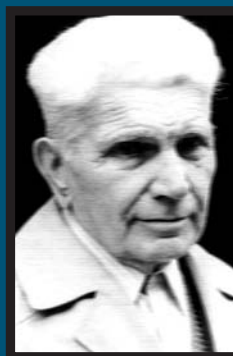
„Když jsme ale chtěli podrobně popsat, jak byla chata zařízená, co tam dělali, o čem si povídali, začala se zaplétat do rozporů. Tak jsme jí dali najevo, že jí nevěříme, Marcelka už jen bulila a bulila... A do toho všeho nám přišel do rány mladý Adamíra. Dobrovolně – a dokonce se tvářil hrdě! Přinesl nám totiž ukázat korunní důkaz proti Vítovcovi!

Šlo o prázdnou dámskou kabelku a taky zakrvácený kapesníček s monogramem P. V. Jak k němu Adamíra přišel? Prý včera náhodně potkal Vítovce, chvíli ho sledoval a viděl, jak se Tonda opatrně rozhlédl a pak vyhodil do popelnice nějaké věci. Když Vítovec zmizel, začal se Adamíra v těch krámech sám přehrabovat... Jestli si myslel, že mu radostí skočíme kolem krku, tak se krutě mýlil. Přesně v tu dobu, kdy se měl Vítovec zbavovat nebezpečných důkazů, totiž seděl Tonda u nás...“

POSLEDNÍ RANDE

František Adamíra změnu situace neustál, zejména když se dozvěděl, že Marcela jako falešný svědek selhala. Že jeho snaha zajistit si pro dobu vraždy alibi tak přišla vniř. Nastal čas doznání:

S Pavlou Voldřichovou se – navzdory nevíli rodičů – úplně rozejít nedokázal. Scházeli se méně často, co nejtajněji, dívka dokonce hrála komedii a přijala občas pozvání na schůzku od jiného mládence, mimo jiné i Vítovce.

Major
Jaroslav Zahradka

S novým rokem jako by však začala mít Pavla vztahu na zapřenou dost.

„Nevěděl jsem, co mám dělat. Pavlu jsem pořád miloval, ona mi taky říkala, jak mě má ráda,“ dmolil do protokolu Adamíra. „Ale jindy, to když na ni přišly smutné myšlenky, plakala, že to takhle nemá cenu, že si najde někoho jiného. Pak mě zase objímala a chtěla, abych přísahal, že si ji vezmu i proti vůli rodičů. Mně bylo Pavly moc líto, věděl jsem, že už mi táta hledá patřičně bohatou nevěstu a že já proti rodičům nepůjdu. A taky jsem si nepřál, aby Pavlu dostal někdo jiný.“

Poslední rande se na chatě, zařízené přes zimu jen nuzně, odehrálo velmi krátce. V nestřeženém okamžiku udeřil Adamíra Voldřichovou zezadu do hlavy. Pak její tělo rozřezal pilou a zahrabal na chatě i v jejím okolí. Dívčinu hlavu vměstnal do hrnce, polil ho benzínem a zapálil... Věc ale neshořela podle vražedných představ, tak nasypal do hrnce trávu a schoval ho pod verandu dřevěného přístavku.

ZMIZELÁ FOTOGRAFIE

„Byla to nechutná práce,“ líčil epilog případu starý Zahradka. „Tahali jsme podle instrukcí mladého Adamíry kusy těla z rozměklé a sněhem rozbahněné půdy. Skládali jsme je dohromady, jedenáct jich bylo, včetně levé ruky s prstenem, který kdysi budoucí vrah daroval dívce z lásky. Smutnou skládačku pak místo hlavy završil kastrol!“

Při opakovaném výslechu Adamíra tvrdil, že Pavla nic necítila, že vlastně umřela šťastná, mnohem šťastnější, než kdyby jí řekl, že už ji nemiluje a chce se s ní rozejít. Tvrdil to i soudu... „Osobně si myslím, že Adamírovým hlavním motivem bylo, že si nepřál, aby Pavla skončila v jiné náručí. Ale trest smrti nedostal, i když lidi tenkrát hodně vyváděli. To se děje vždycky, to už je takovej folklór, když někdo zabije mladou a krásnou holku,“ krčil Zahradka rameny.

„Ona fakt byla fešanda. Když jsem se po letech podíval do spisu, našel jsem tam jen civilní fotku vraha, tu Pavlinu ne. Zůstal tam po ní jen prázdný, světlý obdélník... Kdopak si asi vzal její snímek na památku? To už jsem ale nikdy nezjistil.“

Viktorín ŠULC
Foto archiv

Přes zimu zůstalo ve stavení jen základní vybavení.

Nástroje, kterými pachatel milenku usmrtil a rozřezal

Film**Do třetice a dost?**

Milovníci dramatických scén si ve filmu Pokrevní bratři 2 docela užijí

Ne, že by thriller Pokrevní bratři, natočený zhruba před deseti lety, představoval zásadní čin v dějinách kinematografie, ba ani podžánru, jenž představuje. Ale nedala se mu upřít neotřelost nápadů, vtipné dialogy (jak se dnes říká, hlášky, z nich pár mezi vděčným publikem zlidovělo), věrohodní a dosud nepřilíši otrískaní herci. Svižný střih a určitý přesah k vážnějšímu sdělení, jež bývalo v solidních filmech samozřejmostí a dnes na ně čekáme jako na zjevení. Pokrevní bratři 2, na něž fanoušci čekali tak dlouho, však jejich naděje asi zklame. Dvojky bývají slabší víceméně vždy, ale tohle je úpadek hodně citelný.

První Pokrevní bratři vtrhli do bostonských ulic (a ovšem do kin světa) v roce 1999 díky scenáristovi a režisérovi Troyi Dufymu, jenž komiksové postavy vraždících bratří šikovně vypustil do reálného světa, ale ponechal jim osobitost a značnou míru stylizace. Connor a Murphy McManusovi, řeční Svátí, ztělesnění Seanem Patrickem Flanerym a Normanem Reedusem, se vydali na vražednou pout' z rodného Irska i tentokrát. Z bezpečí na zeleném ostrově je má vylákat surová vražda kněze, spáchaná jakoby v „jejím stylu“. Což dobře chápou nejen oni, ale i policie, FBI – a taky mafie, jež tahá za nitky v pozadí. Druzí Pokrevní bratři tak

chvilí vzbuzují dojem složitějšího a ambicióznějšího příběhu, jenž trochu připomíná moderní verzi Kmotra – jenže zklamání přichází rychle. Spád jedničky vystřídala popisnost a zdouhavost, příběh ztrácí jiskru.

Snad jen na posledních třicet minut jako by se blýsklo na lepší časy, ale to už je

pozdě. Slabiny snímku si zřejmě uvědomil i český distributor a vůbec se nepokusil Pokrevní bratry 2 protáhnout tuzemskými kiny. Rovnou film vydal jen na DVD. Snad fanoušky v poklidu domovů potěší – a snad se trojka, pro niž zjevně autoři připravili v závěru dvojky půdu, povede líp. (–ěk)

Foto Bontonfilm

Televize**NOVĚ NA NOVĚ?**

Nova to zřejmě myslí s vlastní krimiprodukcí vážně. Po diváckém úspěchu druhé série Kriminálky Anděl se pilně dokončuje nový seriál Expozitura, jenž by dle pověstí měl být ještě víc spjat s českou realitou posledních let. O čemž vypovídá i jmenovité složení scenáristického týmu: Josef Klíma, Radek John a Janek Kroupa. Ano, triumvirát, s nímž byl v posledních letech vysílání publicistického pořadu Na vlastní oči spjat jeho divácký úspěch. Program Na vlastní oči skončil, John se dal na politiku a Nova s kontroverzní publicistikou skoncovala zřejmě natrvalo: nicméně informace, jež výše zmíněné autorské trio v průběhu let načerpalo, dokázalo přetavit do scénářů hraného seriálu. Leitmotivem první řady příběhů by mělo být vyšetřování kauz Berdychova gangu, přičemž tvůrci (na postu režiséra se střídají Petr Kotek a Ivan Pokorný) prý usilují o napínavost a hodlají se vyvarovat směšnosti akčních scén, tak časté v českých krimi posledního půlstoletí. Na prvních šestnáct dílů utratila Nova náklady asi 100 milionů korun, mezi herci se objeví tváře známé a populární: Pavel Zedníček, Jan Kanyza, Zuzana Bydžovská či Jiří Štěpnička, ale i herci televizí dosud nepřilíši obsazovaní – Hana Vagnerová, Robert Jaškóv, Jan Dolanský... Překvapením může být návrat stále krásné Zuzany Kocúrikové, hvězdy z časů federace, a herecký úkol filmového producenta a režiséra (a privatizátora studia Barrandov, nezapomeňme) Václava Marhoulu.

Souběžně se rozběhlo natáčení třetí řady Kriminálky Anděl, v níž dojde k drobným změnám v obsazení: novou a ráznou šéfkou kriminálky ztělesní Ivana Chýlková, pro nemoc Ladislava Freje onemocní i jeho postava patologa a do týmu přistoupí – dočasně – nový „lékař mrtvých“ v podání Martina Hofmanna.

Režisérský tým tvoří Ivan Pokorný a Jiří Chlumský, přičemž každý by měl natočit osm dílů: půlka má být hotova do června, prázdniny se kupodivu mají ctít – a první klapka druhé poloviny série spadne v září. Děj zavede diváky mezi pašeráky alkoholu, na travesy show, do zákulisí velkého hypermarketu – a divák nemrava si prý také užije při pronásledování podezřelé dívky po převlékacích kabinkách dámského módního obchodu...

(jjv)

Foto TV NOVA

Záběr z natáčení seriálu Expozitura

Kniha**TŘIADVACÁTÝ JE SPOLEČNÍK**

John Grisham je stálíci americké literatury od roku 1989, kdy napsal svůj debut s názvem ...a je čas zabíjet. Už druhý jeho román jménem Firma zaznamenal obrovský čtenářský úspěch a stal se bestsellerem nejen ve Spojených státech, ale vpravdě po celém světě. A od té doby rok co rok posílá Grisham na knižní trh nový objemný román a zatím nikdy nepoznal, jak chutná čtenářský neúspěch.

Nepochybně zaujme i nejnovější kniha, již v českém překladu vydalo nakladatelství Knižní klub, stručně pojmenovaná Společník. Jejím hrdinou je mladý, nadaný a báječně vyhlížející student práv, který má trochu bláhové představy o své budoucnosti: rád by se napřed věnoval charitě, pomáhal jako právník chudým nebo hendikepovaným. Jednak se domnívá, že se to patří, jednak by mu jeho alma mater v takovém případě odpustila splácení školného, na něž dostal úvěr. Částku rozhodně nikoli zanedbatelnou: 61 tisíc dolarů...

Jenže znenadání shledává, že člověk míní a jiní lidé mění.

Kdysi na mejdanu byl při tom, jak dva kámoši znásilnili totálně

zpitou dívku. Sám se nezúčastnil, ale na tehdy natočeném videu, jež mu náhle kdosi předloží, je dobře poznat, že byl při tom a že se díval. Vyděrači po něm chtějí službičku: aby neprodleně nastoupil k jedné prestižní právnické firmě a udělal tam rychlou kariéru – a pak hezky sloužil, dodával citlivé informace a vůbec jim zobal z ruky.

Kyle McAvoy, tak se mladý právník jmenuje, nevidí jiné východisko než uposlechnout – a teprve pak začne hledat způsob, jak z děsivého úvazku vyklouznout.

Děj má napětí, spád a gradaci, věty dialogů praskají ostře jako šlehnutí biče, charaktery postav jsou věrohodné. A pohled do zákulisí velkého právního byznysu je krutý a nelítostný. Nejde o detektivku, avšak zločinců se čtenáři dočkají v míře dostatečné. Společník je navíc brilantně napsaný román a v Grishamově bibliografii tvoří už třiadvacátou položku. (Řada z nich byla úspěšně zfilmována.) Autor kdysi studoval účetnictví, potom práva, psal do novin, ale věnoval se i politice – psaní objemných románů mu však jde zřejmě nejlíp. (–ěk)

OSTŘE SLEDOVANÉ HRANICE

Na patrolách často působili i psodvi KFOR

monitor pro mobilní patroly v terénu a dohlíží na kosovské policisty, kteří slouží na stanici Charlie (region českého KFOR) a nově také na stanici Delta (region švédského KFOR). Se mnou zde pracuje další český kolega Jan Š.,

Bylo 5. srpna 2009 a já jsem jako čerstvý příslušník EULEX v Kosovu vyrazil na mou první patrolu s českými vojáky KFOR a KP (Kosovská policie). Patrola měla za úkol prověřit nelegální překročení hranice, a to místními obyvateli do Srbska, kde byli zadrženi srbskou armádou patrolující na ABL (administrative boundary line – správní hraniční čára). Asi po hodině jízdy těžkým terénem jsme dorazili poblíže místa, kde došlo k zadržení místních obyvatel. Bohužel na přesné místo jsme nemohli pokračovat, neboť to leželo v Srbsku. Český KFOR tuto informaci zadokumentoval společně s KP a námi a patrola se vydala zpět. Na zpáteční cestě naše vozidlo, řízené tureckým kolegou a uzavírající kolonu v bahnitém terénu, bohužel vyjelo z cesty a převrátilo se z výšky šesti metrů do potoka. Po této nehodě jsem se poprvé seznámil s npor. Jiřím Amletem, který pracoval na D-COY (Delta company) českého KFOR a v době nehody byl přítomen na patrolě. Díky němu jsem ten den brzy poznal lékařský tým ze základny Šajkovac a také vyprošťovací družstvo s jeřábem, kteří nám ten den pomohli s ošetřením a vyzvednutím našeho zničeného vozidla.

Jmenuji se Marek Ch., působím v zahraniční misi EULEX Kosovo, Strengthening department, Boundary and border police, region North, station Luzane, což je ve zkratce pohraniční policie v severní části Kosova. Zde pracuji jako

turecký kolega Cemal C., norský Torgir L. a dva tlumočníci z anglického jazyka do jazyka albánského a srbského. Spadáme pod velení poradce pro velitele Severního regionu Itala Giovanniho Baptisty F. a jeho zástupce Američana Matthewa C.

Hlavní náplní naší činnosti je monitorovat a radit místním policistům ve vykonávání jejich služebních povinností. Zjišťujeme nedostatky v jejich práci a snažíme se je společně s jejich velením odstraňovat. Mnoho případů a patrol se koná ve spolupráci s českým a švédským KFOR. Jelikož jsem strávil s vojáky českého KFOR na společných patrolách hodně času, věnuji tento článek především jim.

Vojáci, se kterými jsem pracoval na patrolách, byli převážně zařazení v rotě D-COY pod velením kpt. Ing. Vlastimila Urbana a pak k psodvům na jednotce K-9. Každý týden jsme společně s nimi a místními policisty vyjížděli k patrolám na administrativní hranici a k různým případům, které se na hranici staly. Většinou se jednalo o nelegální překročení hranice – někdy za účelem nelegálního kácení dřeva, někdy ke kosení trávy. Jelikož hranice není v terénu nijak vyznačena, místní obyvatelé ji překračují často v domněnku, že jsou stále na území Kosova. Dalším problémem v regionu je nelegální ozbrojování a nelegální lov.

Oblast, kde působí český KFOR, je nejobtížnější v celém Severním regionu. Většina je protkána nepevnými cestami, které se po dešti mnohdy pro vozidla stávají nesjízdnými a nebezpečnými. Hlídka Kosovské policie většinou nebyla schopna samostatně tyto úseky projet a jen díky pomoci českých vojáků na patrolách mohli pokračovat. Čeští vojáci většinou používali vozidla Defender nebo UAZ a pomáhali s vyprošťováním vozidel Kosovské policie.

Poslední větší případ, který se neobešel bez spolupráce s KFOR, byl když srbská armáda zadržela čtyři místní obyvatele, kteří na srbském území káceli dřevo na zimu, navíc bez dokladů. Současně zadrželi další čtyři, kteří jim přišli pomoci. Po zadržení a následné eskortě do vnitrozemí Srbska zůstal na místě povoz naložený dřevem. Těchto osm místních obyvatel bylo u soudu odsouzeno k finanční pokutě a k patnácti dnům v cele. Nicméně stále na místě zůstal naložený valník, který chtěli místní obyvatelé získat jako svůj majetek zpět, ale nemohli, jelikož se nacházel v Srbsku. Jeho odvoz se povedl dojednat až českým vojákům z jednotky JIC po měsíčním vyjednávání.

U stanice Delta, kterou jsem převzal od kolegy Jana, byl jeden z větších případů v blízkosti administrativní hranice. Během společné patroly EULEX (tehdy zde ještě pracoval Jan) s Kosovskou policií a vojáky švédského KFOR byly spatřeny stopy od traktoru vedoucí z Kosova na území Srbska. Na srbském území byla spatřena osoba ujíždějící na traktoru. Okamžitě byla o všem prostřednictvím KFOR informována srbská strana. Během čekání na srbskou pohraniční policii se osoba provádějící nelegální těžbu dřeva snažila celou naši skupinu zastrašit několika výstřely. Po krátké době na místo dorazila hlídka srbské pohraniční policie, která si celý případ převzala.

Koncem února tohoto roku ukončil 15. kontingent českého KFOR svoje působení v Kosovu a byl vystřídán 16. kontingentem.

**Marek CH.,
EULEX, Kosovo**

Švédský KFOR asistuje KP při kontrole vozidel. V pozadí lze vidět pásové vozidlo, které někdy při patrolách používali.

	včelí útvary	ozbrojené útoky	slovanská zemanská sídla		ženské jméno	plemeno	předložka	kap		vakuová elektronika	ochrana včelaře	drahý kámen	těžiště kamane	anglicky „jedna“
část zvěro- kruhu				mimo					kolem					
mužské jméno				kazy škubání nervů					cenná známka těžební normy					
První tajenka														
podstata							rozumný	německy „báječný“ grafit					ženské jméno	zabíjač- kový pokrm
	mohutný strom průzkum- né vrtání					houfy dobýtky lesní pohroma						film s L. de Funes peřina		
kuchyňské potřeby					okovy oděv soudce						zástup lidí vzdělávací akce			
části úst				bažení polské město						drobná lesní šelma kvapy				
osobní zájmeno			zbytky na účtech poměr						dietní pečivo český malíř					
	před- stírané	Belgičan kleštěnec						součet zevní ženské pohlavní ústrojí					cukrářský výrobek	hovor pís- meno „í“
Druhá tajenka														
původce díla						kočáry s odklápěcí střechou	volební schránky Evropanka					otázka při sázce označení kamionů		
ne takto					baklažány pružný drátek						úder rohem evropský stát			
německy „kráva“				stadium hmyzu slovenské hory					jízda taxikáře zákaz					
povzdech			obrněná vozidla stvrzení jménem						sudoko- pytník chemický prvek				prázdnota	mizet
	jez	ohrožený medvídek atletické náčíní						bavorské město blízko ČR trnovníky				pobídka ubytování u dálnice		
Evropan- ka							krevní bíl- kovina kovový odpad							
Třetí tajenka														
zvětšo- vací skla					státní pokladna býv.SPZ Havl.Brodu					splynutí řek zkr. svět. strany				
arabské mužské jméno				špice					zbabělec					
dědina				příbytky					telefono- vat					

Policista
6/2010
Křížovka
soutěžní kupon

V tajenkách neleznete tři tituly bestsellerů americké spisovatelky Mary Higgins Clarkové.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. června 2010

Řešení z č. 4/2010 1. CIANKÁLI V ŠAMPAŇSKÉM 2. NĚMÍ SVĚDEK

3. HADÍ DOUPĚ

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Anna Zámečnicková, Zášová; Tomáš Kuba, Dvůr Králové nad Labem; Vlastimil Bauer, Prachatice. Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Byl pátek odpoledne, venku padaly drobné sněhové vločky s deštěm, pofukoval vítr, zkrátka počasí nic moc, zato v hospodě Na konečné se sedělo dobře. Stará putyka s dřevěnými stoly a židlemi, které snad pamatovaly první roky republiky, a od té doby se tu měnily jenom hospodští. Ten dnešní, starší dýchavičný pán v řeznické zástěře a kulatou čepicí bez kšiltu, topil ve starých kamnech a v jednom kuse nadával. Počasí špatné, záda ho bolela, na nohy nemohl, stará jako vždycky pořád kecá a hosté, bylo jich jenom pět, ho ustavičně...

Hned vedle kamen u stolu pro štamgasty seděl postarší muž ve staré, hodně uválené zimní bundě a popíjel pivo. Měl šesté, ale kdo by to počítal, vždyť byly teprve tři hodiny odpoledne a do večera ještě času moc.

Konflikt začal hned, když se rozlétly vstupní dveře a do nálevny vešli tři mladíci. Šestnáct sedmnáct let. Poslední z nich nepokládá za nutné zavřít za sebou dveře, a to se nelíbilo hospodskému.

„Zavřeš ty dveře, pacholku!“ přivítal mile příchozí. Ti se na okamžik zarazili, ten poslední skutečně dveře zavřel a pak soustředili pozornost na hospodského.

„Kdo je u tebe pacholek, dědouši,“ řekl ten největší v bundě s kapucí přetaženou přes hlavu. Když ji stáhl, rázem se od jeho holé bleskovky v místnosti rozsvítilo.

„U mě je každý pacholek, kdo má v zadku voj a nezavírá za sebou dveře. Já netopím Pánubohu do oken. Jasný?“

Výrostci se zasmáli. „Tady bude sranda, tohle je nejspíše hospodský Palivec,“ řekl ten prostřední a dodal. „Kde máš císaře pána, Palivče?“

„Přišli jste kecat, nebo si také snad něco dáte,“ nenechal se rozhodit hospodský.

Sedli si ke stolu štamgastů k osamocenému muži v bundě a hned mu věnovali svoji pozornost.

„A co ty tady, tak sám?“ zahájil konverzaci ten největší. „Jak to, že nemakáš a nestrádáš nám prašulky na důchod?“

Muž v bundě, který do té doby seděl tiše s hlavou sklopenou nad svým pivem ji pomalu zvedl a podíval se na mladíky.

„Neřvete tady, orangutáni,“ řekl. „Nejste tady sami a nikdo není zvědavý na ty vaše hloupý kecy.“

„A podívejme,“ reagoval prostřední. „Bezdomovec promluvil, to je ten úspěšný muž, který ve svých sedmdesáti nemá střechu nad hlavou, žena od něho utekla a děti ho koply do pr...“

„Chtějí nás tady vychovávat,“ přidal se ten s tou ojí v zadku. „Nedáme jim po kušně?“ obrátil se na toho největšího, patrně šéfa party.

Padlo ještě pár vět, žádné salonní řeči, spíše květomluva do maštale. Potom je muž v bundě nekompromisně okřikl:

„Nechte toho, parchanti, a neurázejte starší lidi, které neznáte.“

„Kdo je u tebe parchant?“ zeptal se ten největší, přistoupil k sedícímu muži a vrazil mu facku.

To byla poslední úspěšná akce hloupého trojlístku. Muž vyskočil, útočníkovi vrazil dvě facky a levým hákem ho poslal k zemi. Stejně dopadli i jeho dva kumpáni, kteří mu přispěchali na pomoc. V malé chvíli se váleli na zemi, z nosu a úst jim tekla krev a vulgarita v jejich proslovu a chování byla rázem pryč. Najednou zjistili, že nemají převahu, že dostali rychle a rázně „po kušni“ a ten stařec, bezdomovec a podle jejich ohodnocení vypitý santusák jim natrhl...

Představení bylo u konce. Hospodský trojici, která rázem ztratila humor, zinkasoval a mladíci vypadli.

„Jirko, ještě jsi to nezapomněl,“ řekl hospodský muži v bundě. „Jak je to dlouho, co jsi byl mistr republiky?“

„Třicet let,“ odpověděl muž v bundě. „Je to už dávno.“

„Tenkrát by tě za rvačku vyhodili z boxerské asociace. Byl by to trestný čin,“ řekl hospodský. „Maximálně přečin,“ zabručel muž v bundě.

„Neměli se do mě navážet. Co je jim do toho, že jsem o všechno přišel, že ode mne utekla žena, že děti mě neznají, že jsem všechno utopil...“ Sedl si na své místo, sklonil hlavu, ruce položil na stůl, sepnul je a mlčel.

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Vážený čtenáři, může být přečin trestným činem?

1 ano

2 ne

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. června 2010

Řešení z č. 4/2010 zní:

Pokud nejde o trestný čin, může se fyzická osoba domáhat ochrany své osobnosti podáním žaloby u civilního soudu s odkazem na z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve smyslu § 11 a násl., které stanoví, že fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, občanské cti, lidské důstojnosti... a má právo na přiměřené zadostiučinění. Správná je odpověď č. 1.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Václav Černý, Mariánské Lázně; Antonín Zapletal, Ostrava; Marek Dohnal, Sruby.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s

POLICISTA §

Kupon č. 6/ 2010

ZKUS BÝT ZÁCHRANÁŘEM

Již druhým rokem pořádali v dubnovém čase v Jindřichově Hradci prezentaci složek Integrovaného záchranného systému v rámci činnosti Dopravní policie JH a také „připomínkově“ ke vzniku výjezdové jednotky Sboru dobrovolných hasičů.

Pro široké spektrum veřejnosti, pro mnohé rodiče s dětmi, to byla příležitost nahlédnout pod pokličku činnosti policie, hasičů i zdravotníků při řešení dopravní nehody (od nahlášení karambolu „náhodnou“ svědkyní, přes pomoc zraněným i zadržení řidiče věrohodně ovlivněného alkoholem...), seznámit se s používanou technikou, vyzkoušet si nejednu policejně záchrannářskou „specializaci“. Velkému zájmu se samozřejmě těšil pohyb vrtulníku Policie ČR v areálu jindřichohradecké hasičské stanice, kde se v řadách vděčného publika vystřídalo na 600 občanů.

Úspěšně prezentačně a preventivně výchovným směrem zacílené akce chystají pořadatelé (ve spolupráci se vstřícnými partnery – Pojišťovna Generali, a. s., agentura Jindřichův Hradec) další pokračování ve snaze přiblížit práci složek IZS lidem, snižovat dopravní nehodovost, bránit s přispěním veřejnosti vzestupu jakékoliv kriminality.

Podklady k textu
por. Mgr. Hana MILLEROVÁ
Foto Václav ŠEBEK

„Jste podle mě v první bojové linii. Bez vás, učitelek a učitelů, bez poslání opravdových pedagogů, by nic nešlo kupředu. V době, kdy se kolem nás přímo až děsivě projevuje všeobecný úpadek morálky a nejzákladnějších lidských hodnot, znamená vaše trpělivé, pozitivní působení na děti a mládež zcela zásadní, výchozí naději k budoucím potřebným změnám. Policie vždycky jenom hasí, obrazně řečeno, nejruznější požáry. Třeba v boji proti zneužívání drog je přitom vaše v nejširším slova smyslu preventivní působení na mladou generaci, vedle aktivit řady občanských sdružení a dalších prospěšných institucí, zcela nezastupitelné. Patří vám za to nejupřímnější díky a hluboká úcta!

A moc vás prosím, nenechte se do budoucna otrávit, odradit žádnými byrokratickými překážkami, nebo dokonce nějakými takřkajícím politickým komplikacemi, od vašeho tolik záslužného úsilí.“

Začínal první jarní víkend a do Prahy se sjelo na devět desítek kantorů z celé republiky. Do kinosálu Muzea Policie ČR je pozvala Stonožka a k reprezentantům výchovné profese právě promlouval plk. JUDr. Jiří Komorous, první náměstek ministra vnitra. Odskočil si do historického areálu v ulici Ke Karlovu poblíž Nuselského mostu ze služebního jednání na pražské jedničce. Nechtěl – v zastoupení ministra Peciny – chybět při slavnostním oceňování zásluh jednotlivců sdružovaných ke spolupráci po vytrvalých dvacet let...

„Schůzky“ se Svatým otcem Janem Pavlem II. nebo s generálním tajemníkem NATO lordem Robertsonem patří k mezníkovým událostem „rozletu“ Stonožky po celé zeměkouli...

Běla Gran Jensen (v Norsku žijící žena českého původu, věčně neklidná, neustále v pohybu) jen co se mohla po Listopadu volně vracet do rodných končin, chtěla přispívat zdejšímu rozmachu svobody. Celá společnost se přece nadšeně postavila na vlastní nohy.

I nejmenší děti se najednou mohly stát užitečnými spoluvůdci demokratického života. A zároveň samy – to viděl okamžitě nejen zahraniční návštěvník třeba v prostorách „zdeděných“ nemocnic – potřebovaly mnohou výpomoc.

Paní Běla proto odstartovala hned v roce 1990 hnutí Stonožka. První prostředky na konto pomoci jiným dětem šly z nepředstavitelně trpělivého prodeje českých dětských

čin, chtěla přispívat zdejšímu rozmachu svobody. Celá společnost se přece nadšeně postavila na vlastní nohy.

MALÝ SOUHRN PODSTATNÝCH INFORMACÍ

Jde o doložitelnou skutečnost, a přece to může vypadat skoro jako pohádka – nekonečný příběh dnes již dlouhé řady úspěšných „pozastavení“.

KDYBY VŠECHNY DĚTI SVĚTA

Setkání „vyslanců“ Stonožky s dětmi základních škol bylo za dvacet let nepočítaně – „besídky“ letošního roku jsou jubilejné vzácnější/vyšperkovanější (třeba v Praze Na Smetance)

Uměleckým zážitkem k vyjadřovaným děkům velice melodicky přispěl „klan“ Vágnerových – junioři Tereška s Pepou a hlava rodiny Karel

Běla Gran Jensen – všichni to viděli – zůstává „správně řízenou střelou“...

K významným „výročím“ gratulantům patřili: za armádu gen. Ing. Josef Šíba, kpt. Lada Kovářová s plk. Petrem Milčickým (na prostředním snímku), za vnitro plk. JUDr. Jiří Komorouš

„Vše“ začalo – a dodnes pokračuje – vánočními obrázky/práníčky dětí z ČR

kreslených vánočních pozdravů v cizině (zpočátku obzvláště v té norské).

Do roku 1997 pak Stonožka pomohla více než 40 zdravotnickým zařízením v ČR a na Slovensku s přístrojovým vybavením v hodnotě přes 40 milionů korun. Šest škol

na Moravě a Slovensku postižených v roce 1997 povodněmi dostalo pomoc za více než tři miliony korun. Další vícemilionové částky se rozdělovaly do dětských sociálních zařízení a domovů, léčeben a rehabilitačních ústavů.

Koncem toho roku následovala výstava 70 obrazů Stonožkových dětí v Oslo, prodej vynesl 950 000 korun ve prospěch akce Zesilme boj proti rakovině!

V letech 1999–2000 dostaly Košice Felicii Combi, v Opařanech bazén, v Berouně

„Důležité je, že je to výchovné hnutí,“ ohlíží se Běla Jensenová, „které existuje díky vynikajícím českým pedagogům, kteří mají mimořádně silný sociální profil a zodpovědnost za mladou generaci. Že Stonožkové děti dokážou něco dělat pro své kamarády, kteří trpí tím, že my dospělí nejsme schopni se inteligentně domluvit, že použijeme zbraně, a tím pádem bereme spoustě dětí právo na to nejcennější – právo na dětství. Stonožkové děti sice posílají materiální pomoc, ale s ní hlavně svoji lásku – a tím dávají naději postiženým dětem na trochu dobra do budoucnosti.“

LÉTÁME SPOLU JEN DO VÁLKY

„Upřímně řečeno, vojenské mise v konfliktních částech světa nejsou leckdy místními lidmi právě vítány s otevřenou náručí,“ ujal se slova ve slavnostně naladěném muzejním sále generálmajor Ing. Josef Šíba. „Když ale současně s námi přichází

spělo jedinému dítěti, má vaše snaha jasný smysl. Přitom pomáháte stovkám, tisícům dětí! A věřte, že my, co zprostředkováváme pomoc vašich dětí, hrdě pod vlajkou České republiky, máme za sebou i neopakovatelně silné osobní zážitky. Příkladně ve chvílích, kdy chudé dítě dostává do ruky první pastelku, když předtím malovalo pouze tiskou do prachu u cesty, prvního plyšového medvídka, kterého se nejdříve bojí jako nebezpečného zvířete, než mu dojde, že ho má na poklidné hraní, mazlení, nebo když takové dítě před vámi z plastové láhve vypije svůj první životní hlt čisté studniční vody, zatímco do toho okamžiku popíjelo pouze z louží!“

V roce 2003 se Běla Gran Jensenová během summitu světa v Praze dostala s informací o Stonožce ke generálnímu tajemníkovi NATO lordu Georgemu Robertsonovi (stal se vzápětí dalším „klíčovým“ patronem stonožkového hnutí, zmiňuje se o něm druhý knižní počín stonožkových organizátorů s pojmenováním jako výše použitý mezititulek). A dosah Stonožky se dál šířil mezi tuzemskými, tentokrát ponejvíce hendikepovanými, dětmi (třináctiletý kluk na vozíčku David Hodan z Plzně vyhrál literární soutěž a setkal se s vrchním velitelem světové vojenské aliance). Stonožková „působnost“ zaměřila i proti šikaně mezi dětmi (tedy proti Nechtěnému dědictví, jak ji nazývá třetí výpravná kniha popisovaného hnutí) – svým způsobem už k předcházení zločinnosti u nejmladších členů společnosti!

V Muzeu Policie ČR jsme byli k letošnímu Dni učitelů nejen při vyzdvihování dlouhodobých zásluh bezmála stovky nejzapálenějších, neaktivnějších pedagogů z ČR (vedle pamětních listů si odnášeli porcelánovou pozornost z Chodova v Karlovarském kraji), ale rovněž na spontánním děkovném koncertu hudebníků z „týmu“ Karla Vágenera. Dcera Tereza okouzila písni Nesmíš být sám (...never alone) s textem Pavla Vrby nebo ústřední melodií z filmového hitu Osobní strážce. Její bratr Pepa přidal mimo jiné song Ona je vítěz a zaujatě vyslovil vyznání, jak je několik let i pro něj stonožkové hnutí podnětné. Šéf Karel přidal jako „důvěrný“ dárek pro zakladatelku Stonožky věčně zelenou trvalku – okamžitě z publika sborově doprovázenou – Prámínek vlasů...

„Člověk má vždycky pomáhat druhým, tak jsem byla vychovávána. Maminka říkala: 'Touhle cestou půjdeš jenom jednou, tak to, co můžeš udělat teď, musíš udělat hned, protože druhou možnost už mít nebudeš!' Noblesa zavazuje, bylo heslem rodiny, v níž jsem vyrůstala,“ svěřuje se ve přízněném povídání po oficiálním odpolední v muzeu Běla Jensenová. „Nikdy jsem si ale neuměla představit, že bych byla zodpovědná za nějaké statisíce dětí – a stalo se to. Jsem přesvědčená, že je tomu tak z boží vůle...“

Zaznamenal Jaroslav KOPIC
Foto archiv Stonožky,
Václav ŠEBEK (5)
a Julius RANCOS(3)

Do kinosálu Muzea Policie ČR se nemohli vejít všichni dospělí „stoupenci“ Stonožky – o dětech ani nemluvě

HP monitor Viridia, v Sokolově oxymetr, do bývalé Jugoslávie za pomoci jednotek SFOR „šly“ čtyři sanitní vozy Ford Transit s vybavením, k tomu školní potřeby pro děti v „rozválčených“ balkánských krajích (projekt Sanitky plné pastelek, sanitky plné lásky).

Rovněž výčet postupných uznání a cen je mnohastránkový, např: 1996 – medaile Za zásluhy II. stupně od prezidenta ČR Václava Havla (jeden z patronů hnutí), 1997 – návštěva norské královny Sonji v ZŠ ve Slaném („...dospělí potřebují pomoc dětí, aby se v nich probudila naděje na mír a přátelství,“ vepsalo Její Veličenstvo do publikace, která vznikla k prvnímu desetiletí Stonožky), 1998 – přijetí Stonožkových dětí papežem Janem Pavlem II. ve Vatikánu, 1999 – setkání dětských představitelů Stonožky s generálním tajemníkem OSN Kofi Annanem, 2003 – ocenění „Významná žena ve světě“ pro Bělu Jensenovou, 2007 – ministr zahraničních věcí ČR Karel Schwarzenberg předal hnutí Na vlastních nohou – Stonožka cenu Jana Masaryka Gratias Agit... (více na www.stonozka.org)

pomoc od malých dětí, to nikdy neodmítnou. Dost dobře ani nemohou. Takže neděkuje za spolupráci vy nám, my plníme úkol, rozkaz. Za to, co ale děláte vy, zcela dobrovolně, vám patří velké díky a uznání. A pod vašim vedením pak především Stonožkovým dětem!“

Po prvním desetiletí existence (zhodnotila jej reprezentativní publikace, jak již naznačeno, pod názvem, který jsme použili jako titulek celého tohoto „namátkově“ hodnotícího textu a který inspirovala Věra Čáslavská, někdejší poradkyně prezidenta Havla) začala pomoc Stonožky proudit ještě usilovnější formou do zahraničí. V současnosti zejména do Afghánistánu, do Lógaru, po celých deset let předtím v těsné součinnosti s Armádou ČR.

„Vy obětujete volný čas, předáváte dětem vědomí velkých mezilidských hodnot, vzájemného chápání a pečlivě soustředované pomoci druhým lidem, dětem ve vzdáleném světě,“ navázala na stručné vyjádření nadřízeného kapitánka Lada Kovářová, donedávna opakovaně působící v armádních podpůrných misích. „Kdyby se tam venku při-

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ

PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

KANCELÁŘ /2

Cvik č. 5

Cíl: uvolnění krční páteře předozadně

Základní postoj: vzpřímený sed, ruce v týl, míč (nebo jiná podložka) podepírá oblast hrudní páteře mezi opěradlem a lopatkami

Nádech – zaklonit hrudní páteř přes míč,

výdrž 10 s, volně dýchat

Výdech – zpět do základního postoje

Chyby: míč není v oblasti páteře, nedostatečný záklon přes míč, záklon hlavy a prohnutí v bedrech

Opakování: 5–10krát

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 6

Cíl: protažení svalů podél páteře

Základní postoj: vzpřímený sed na okraji židle, připažit, dlaně a předloktí na stehnech

Výdech – ohnutě předkláníme celou páteř – postupně obrátel po obratlí krční, hrudní, nakonec bederní páteře, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – plynule zpět do základního postoje – postupně obrátel po obratlí v opačném pořadí – nejprve bederní, hrudní, nakonec krční páteře

Chyby: příliš rychlé rozvíjení páteře do hlubokého předklonu, rovný předklon, který začíná pohybem až v bederní páteři, zvedání hýždí ze židle

Opakování: 1–3krát

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 8

Cíl: protažení prsních a zádových svalů do rotace trupu

Základní postoj: sed, pravá ruka zapřena za levé stehno z vnější strany, levá ruka zapřena o opěradlo židle

Výdech – otočit trup vlevo s doprovodným pohybem hlavy a očí

Nádech

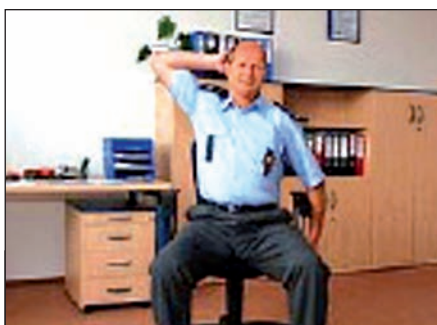
Výdech – dotočit do krajní polohy, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – pomalu zpět do základního postoje, totéž na druhou stranu

Chyby: Nedostatečná fixace pánve (zvedání hýždí ze židle), hlava a oči nedoprovázejí směr pohybu

Opakování: 1–3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 7

Cíl: protažení svalů trupu do úklonu

Základní postoj: vzpřímený sed, pravá ruka v týl, levá ruka volně podél těla

Výdech – úklon vlevo

Nádech – cílený nádech do pravé strany trupu

Výdech – stále ve stejné poloze při zvětšení rozsahu pohybu v úklonu do pocitu tahu

Připravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy

- th -

na pravé straně trupu

Nádech – zpět do základního postoje, totéž na druhou stranu

Chyby: hýždě se zvedají ze židle, trup s hlavou není v čelné rovině (rotace trupu, předsunutí a záklon hlavy)

Opakování: 1–3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně